

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. III. ET IV.

A
L
930
15
12

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo *Aldinum*, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur *Arch. Vind. et Theo.* Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit *Portus*. Συμβουλῇ sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum *Medic. Pass. Ask.* VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in *Platone*, *Xenophonte*, *Demosthene*, *Dinarcho*, multisque aliis συμβουλῇ sese legentibus obferre; sed eos nunc moror nihil. **WESS.** — *Commode* l. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, *suasu* eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσια, κελεύων αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud *Nostrum* in συμβουλῆς consentiunt omnes. **S.**

12. ἵνα ἢ δοῦς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [l. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsan *Euripidis* in *Iphig. Aul.* 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναι τε, μὴ δοῦναι τε, τῆς τύχης ὅπως ἄψαιτ' ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis *Codicibus*, ut equidem arbitror, exspectanda, debetur ingenio *Ti. Hemsterhusii*, locum explanantis ad *Hesych.* in ἄθραυστα. *Euripides* illic suum imitabatur *Aeschylum* *Suppl.* vs. 385. ἀμνηχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην εἰλεῖν. **VALCK.**

19. μεγάλη τε καὶ εὐεϊδής) Glossator *S. Germani*: Εὐεϊδής [Εὐεϊδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ἑρῶφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Α' δις καὶ τρίς, καὶ *Herodot. T. V. P. II.*

A. 2

ἀπειράκις οἱ Κωμικοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμέρου et εὐειδοῦς in *Ammonio* et *Thoma M.* spectarunt. Τέκνα εὐεΐδία τι καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam *Niteti* formam non nego, miror tamen. Erat unica *Apriae filia*, quem ante hos XLIV. annos *Amasis* exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 16. perscribitur, in auspiciis huius *Persicae* expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in *Cambysis* amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit *Larcher*, monens minime certum esse, ante XLIV. annos exstinctum fuisse *Apriem* ab *Amaside*: initium regni *Amasidis* numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam *Amaside*, complures adhuc annos vixisse videri *Apriem*. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἄμ. οὐ μακθάνεις) *Ab Amasi* deceptus esse nescis, pro te deceptum. Quam lib. I. c. 5. recte converterat *Valla*, hīc formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit *Io. Davies* ad *Ciceron. Tusc. IV. 15.* rectius omīsisset ad mentem *Bentleii*. Optimi quique veterum, *Tragici* praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μακθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant *Herodoteis*: *Soph. Antig. 538.* εὐδ' ἰμάνθανον Τρέφων δὺ ἄτα. *Aiac. 818.* ἐγνώκα μὲν δὴ Φωτὸς ἥπατῆμιν etc. *Pausan. II. p. 157.* ὡς ἐγνώσαν ἀπατῶμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατῶμενοι συνῆκαν. *Eurip. Med. 26.* ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθητ' ἠδίκημένη. *Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41.* οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατῶμενοι. *Thucyd. II. 51.* ὅποτε τις αἰσθοίτο κάμωνων: vertit *Lucretius VI. 1229.* ubi se quisque videbat *Implicitum* morbo. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo *implicitus*. *Virgilius*: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισϋνται Καμβύσεια) *Dinon* in *Persicis*, et *Lynceas Naucratices* in *Aegyptiacis*, τὴν Νειτῆτιν Κύρω πεμφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσεια, apud *Athen. XIII. p. 560. f.* ubi quae narrata fuerant e *Ctesia*, de *Neitetide*, ad *Cambysen* missa, pleraque concinunt *Herodoteis*. In *Νειτῆτις*, *Νίτωκρῖς*, aliisque nominibus *Aegyptiacum* latere *Minervae Neit* vel *Nhit*, vidit *Iablonskius*, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκηεῦντας Καμβύσια) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti *Athenaeus* ostendit XIII. pag. 560., *Dino* in Persicis et *Lynceas* Naucratices Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos *Polyaenus* Strateg. VIII. 29. sequitur. *Nostri* disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo *Ctesias*. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτον τὰ μὲν ἄνω, καὶ ἄνω θῆσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit *Berglerum*, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in *Plutarchi* Timol. p. 240. E. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in *Phaedon*. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτιχῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et *Demosthen.* adv. *Aristogit.* I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ θένου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα γῆ νομίζιν ἐστράφθαι. Rursus περί Στεφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo *Dio* uterque, *Aristides*, *Libanius* etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐκ' Αἰγύπτου στρατιήν) Apud *Athen.* XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur *Dino*, et *Lynceas*, Καμβύσῃν ἐκδοκῶντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐκ' Αἰγύπτου ποιήσασθαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit *Herodotus*, στρατιήν: cui exercitus dicitur στρατιή, expeditionem suscipere, στρατιήν ποιῆσθαι, III. 39. V. 77. Ut *Herodotus*, στρατείαν et στρατιάν tanquam diversa semper distinxerunt *Thucydides*, *Xenophon*, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium *H. Stephani*, *Sylburgii*, *Hemsterhusii*, *Taylori*, *Marklandi*, *Ruhnkenii*. VALCK. — στρατιήν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολέμια apud alios valere, saepe citra ius inculcata. *Herodotus* non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνου V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολέμια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad *Diodor.* I. 54. et *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς) Bene *Arch.*; Τρεῖς Med. et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσονήσου ἀποστέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πειτιστρατίδαι : et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριήρεϊ μιῇ : tum III. 44. ἀπέπιμπε πεισιπράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖω ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) *Mactatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλκασιν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87.*; exercuit alios. Deficit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob. II. 121*, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἥ ante ἐστὶ *Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475.* nullo iure sustulit; Pingi debet aut ἡ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae *Iac. Gronovii* plausibilis divinatio. In *Phoenice Sidon et Tyrus* fere ultimae erant, II. 44. et 116. *Phoenicen* excipiebat *Syria Palaestina*, iuxta mediterranei maris litus ad *Aegyptum* usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a *Phoenice* porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾷ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A *Phoenice ad finem urbis Cadytis*, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt, quod *H. Stephan. et Gronovius* pulcre viderunt) *Palaestinarum* censebatur: hinc *emporia ad mare*, nam ἐπὶ ἱustum est, *Ienysum usque, regis Arabis*, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad *Serbonidem lacum*, omnia iterum *Syrorum Palaestinarum*. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut *Cadytis et Hierosolyma* longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac *Philistaeae*; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, *Iudaeae*. Et quis *Hierosolyma Κάδουτιν* adpellavit? Sanctam aiunt קדושה sive קדישה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושתא Κάδουτιν; formatam. Fac vero, *Iudaeos San-*

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto *Καδυτι* Caduta, quum *Καδυτι* apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut *Καδυτι* superiore libro [II. 159, 7.] atque hic *Καδυτιος* corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de Cadytis situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes Perizonium; Relandum, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivistent, vita prolixiore) Isac. Toussaint, Dissert. ante hos XXII. annos Franequerae scripta, de Cadyti Herodotea, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus Scaligeri et Perizonii, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, Cades Barnea inseri non potest. Gaza Dissertationis Toussaint foret opportuna, modo nomen congrueret. H. Relandi Philistaeorum Gath, unde *Καδυτι* et *Καδυτιος* nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De Ienysso nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope Rhaphiam fuisse. De Serbonide palude et Typhone demerso in eam videndus Apollon. Rhod. II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. *σάξαντες ὕδατι*) Divinus hic Arch. liber est. *ἔλξαντες ὕδατι* quis intelligit? nec melius erit *ἐλπίσαντες ὕδατι*, quod Pavii extudit ingenium; namque *κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα*, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. Vasa innuuntur vinarie, quae aqua stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc *σάξαντες ὕδατι*, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] *πλήσαντες ὕδατος*: Cl. Reiskias, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex Clementis Alex. Paedag. II. p. 219. *ἀποσιεαγμένους τροφαῖς*, et Athen. VII. pag. 322. *τυρῶν τε σάξας*: tum Polybii Excerpt. pag. 1489. *σάττονσιν εἰς ἀγγεία* adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, *ἀγγήιον ὕδατι σισαγμένον* Luciani Deae Syr. c. 48. Adcedit Cercidae versus in Stobaei Serm. IV. p. 54. *ἀνέρες, ὧν τὸ κέαρ Παλῶ σισακται καὶ δυσκνήπτω τυρῶν*. Quibus omne

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non purgabili, ex versibne summi Grotii. Nam αἵματί τε καὶ σαρκὶν διασάπτειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrigenti docto viro κροκίδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκὺς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκύδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκιδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροκιδῶν. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi mssst ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἑπτὰ. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυροῦντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commodè reddi περιξυροῦνται. Sed pro περιξυροῦντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus περίξυρυντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περίτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περίτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἡνάγκαζε περίτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκαιράμενος τὴν κεφαλὴν περίτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κειρό-

μνοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. פָּאָר פֶּאָרְסִי circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* *Epist. de Coma* p. 50. et *Vitringae* *Commentarius in Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) *Dedi S. Bocharto* *Phal.* II. 19. p. 110. et *Reiskio* *Miscell.* Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Οροτάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροτάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum אור, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut 'Ολοτάλ cum *Pocockio* *Specim. Hist. Arab.* p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* אור וטל *Urotal*, [vel *Orvetal*] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum ו.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit; cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. *Luna*, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλίστρα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλάτ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הללה Halala, Alila, sive *Luna* μηνουίδης et olescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. ἀψάμενον τῶν ὠοβορέων etc.) *Aldi* et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἀψάμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. *Consui* profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego βάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρὸν ἐνερβάλατο II. 146. Amnis *Corys* Arabum *Geographo* אררי אלקרי, torrens *Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendat: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et *schedae*, quae

ἵνα δακόμεναι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἱστρατοπεδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατεύεσθαι praeterea et στρατοπεδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπεδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. Ἰσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκάσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψιάθος, Ψαλος, Σιάλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ἔεται, ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ἔεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vld. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluviā irrigari vel humectari est ἔεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ἔεται σφί ἡ χώρα. Assyria ἔεται ἐλίγῃ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ἔεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ἔεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμά ἔεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ἔεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλῃτι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. Ἰσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι.) Sequor Med. etsi patrōni ψεκάδι non desint; at scribē demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditī. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ἔεται· ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χερόνις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subin-

de [at hac ipsa notione, *subinde* haud raro graecum πολλάκις usurpatur,] in superiore Aegypto *pluviam* cadere, sive, uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. ῥανίσι δύνειν λεπταῖς τὸν θεόν. Mitto νεφετὸν ψεκᾶδι λεπτῇ μιμνημένον *Plutarchi* Socr. Gen. p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκᾶδας ὕσθαι *Heracliti Allegor.* p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πειόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepositionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. significatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem humanum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Diodori* T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura. WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl. Abreschius*. Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Synesius* in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus. Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var.* *Lect.* I. 21. WESS.

17. ἀσθενείας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκιητροφείουσι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Plato*, quando de *Leg.* XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquiebat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων συνεπασμάτων περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλον τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumenta: pedum involucria πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sympos.* p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis* locum respicit *Musonius* *Io.* *Stobaei* p. 17, 53. Non protrita *Graevius* dedit ad *Hesiodi* Ἔργ. κ. Ἑμ. vs. 542. VALCK.

18. πῖλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio, cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περιεκείμενοι πηλωτάς, de Persis XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.* cap. XI. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae, quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [L. 19.] ex schedis restitui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyzes navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus, IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν -- ἐς θάλασσαν: hoc est *secundo flumine navigare*; illud, *adverso*. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, *adverso flumine navigari nequit prae rapiditate.* II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλέειν -- κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλόον ἀνὰ τὸν Βορυσθενία. *Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι, Thucyd.* IV. c. 107. et *Aeschini de Fals. Leg.* p. 44, 30. et 38. Contra *adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536.* In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, *Diodoro Siculo* I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὸν διασπάσαντες) *Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos.* Sed bene si *Herodotum* novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. *Lege nunc καὶ διηκοσίους ἄνδρας etc.* et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΞ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, *Eunapius* in *Aedes.* p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἄνδρας sollicitasse videtur *Vir doctissimus.* Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἄνδρας adiecto articulo scribens *Herodotus*, indicat, dilaniatos fuisse quot quot homines in ea fuerant. S.

9. χρόνῳ παρέστησαν) *Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τούτους ἐπο-*

διόρκειον - - - ἐς δ' καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, *donec etiam Carystii in deditionem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπ' αὐτοῖς κίοντο, ἐς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παραστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S. .

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὴ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3, VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἀργεῖς. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωκόριον: *mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι*. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρήσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. *Etymologus* p. 121, 42. καὶ ἐν συνθήσει ἀπῆεν καὶ παρήεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν - - - ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [l. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθουσέων, [l. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἰωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποῖαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἀγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος ἄνδρες μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ νικῆ ἀγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδάκρυτον, ὡς φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀπέκλυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aeque: τὸν ἄν ἰδωνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαῦται ἀποδύρεται τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μίζῳ κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus affirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μίζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ: μίζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschyli* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μίζον ἢ τιν' οἶσθαι τὸδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μίζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de Dea Syria p. 469. Censebat *Herodoti* Psammenitus, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpeccum: τὰ εἰκῆα ἢν μίζῳ κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Vasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μίζῳ ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μίζον ἢ πενθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ *Τολμήματ'* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. v. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μίζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam Messenicam, e Cresphonte petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. e. *Pausan.* I. p. 48. I. p. 325. VALCK.

42. πένθος.) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [I. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήρας οὐδῶ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χάλκεος οὐδὸς in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκόπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπεὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὐ δοκίειν σφί εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπισπόμενος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὐ δοκίειν οἱ (sive σφί malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λήγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκίειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέν, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενειχθέν. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰγείοντες οἱ βάρβαροι, ἰσαγγένοι τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλεόμενος

ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐκκαλύμενος idem valent ac ἤρεον et ἐξεκαλίετο. S.

CAP. XV. 5. ἣν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Nolui ἡπιστήθη movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθη concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθη ex ἐπίσταμαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbè, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in Collectione Verbor., quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἡπιστήθη, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίομαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in Convivio p. 321. A. ἐπιστηθεῖς: Phaedr. p. 357. D. ἐπιστηθῆ: III. Legg. p. 589. B. ἡπιστήθη: et ibid. C. [ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero malletm ἡπιστήθη aut ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμονῶν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἣν in ed. Wess. temere pro ei posita dixi in Var. Lect. Iam verbum ἡπιστήθη idem Wesseling. cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονῶν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad C. 1, 24. Eadem notione Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθη existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil cum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis ἡπιστήθη, ἐπιστηθεῖς etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασο εἶναι αἰεὶ τοιοῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἡπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiomatum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet εἰ ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγομεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρηγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοῖη μὴ γενέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεύοι μὴ γενέσθαι, aut μὴ πιστεύοι γενέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἤξειν, aut μὴ πιστεύοντες ἤξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμῶ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.) Revocavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. Ἰνάρου Αὐδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correctata, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος Ἰνάρῳ παιδί. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Παντίῳ) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελεῖα ἐγένετο). Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτελεῖα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑποκαθεῖν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persia ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἐπεὶ illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo regē et summo in luctu studiosissime exstinguiebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemtum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντες ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea; quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἔμφυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio φησὶν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὕκων θεῖοις νόμος οὐδαμῶς σφί ἐστι τὸν νέκυν δίδοναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, αἶνον (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τὸν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebre cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non cecedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxor is cadaver δάματρος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρός ve-

κρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, Athenaeus XV. p. 688. D. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad Ἰλ. I. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam affirmabunt ἀνθρώπου νέκυν ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, εἴς τις δὲ νεκρὸς ὄρνιθος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hīc agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἰστί) Miror οὐδαμῶς Φησὶν ἰστί amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim ejus errore ineptius. Σφίςτιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμφυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Iunge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοι τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμος, ἄσφαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum deperdito narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν αἰμάργημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expēdi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετῆσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετῆσαν ἄζοντες. Atticum est

μετῆσαν: μετήσαν Ionicum. *Ire quid petitur*, ἐλθεῖν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετιέναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἡλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant petiturum stragula, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκε.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. αἱ μὲν δὲ μετήσαν ἄξοντες. At utrobique oportuerat μετήσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὖρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἱ τινες ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀναστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτόν, κλεῦσθαι ἤκειν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthuc aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποιεῖν ἔσια ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατηνόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus יִדְוִן בֵּת, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὥς ; νεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδεδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χεῖν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χεῖναι Arch. et Vind. ex χεῖν καὶ natales

accepit. Recepi et *ἡλικα* [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μῦθον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in *Ἀήκυθος* illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis Κυρ. Π. VIII.* p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph. Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita suht. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de *Macrobiiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσε, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κεχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοῦς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti *Μακρόβιοι*, *Solensi Bioni* in *Aethiopicis* Ἀθάνατοι dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
 Ἥλιον παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τὰς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρα, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
 adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολεροῦς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. n. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰεὶ μῆλα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσῶν ἐστὶ,
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. n. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χεῖσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [L. 11.] τρεῖς δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωυμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡρόδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφυρον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέφυρον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadverte-
 runt. Utrum praestet; in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit εἰ μὴ τὸν ἄρτον, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ πόματι τῷδε ἀνέφουον, nisi panem, seu sterqus ex Aethiopiis contentu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφουον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopia ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ - - ἀνέφουον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὅστις μὲν τινα ἔτι τρέπον ἀνευγασὶν δύνησθαι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφύοντες ἑαυτοὺς ἀνεβώσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Μοχ τοῦτῳ γὰρ - - ἐσσωσθαι [L. 23.] pro vero posset censerī. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτι μὲν ἐς εἴκοσί τι καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἴκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximus VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxē. WESS.

8. et seq. ἀρτενὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - χωρτύν ἐς βυσσόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebebat, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benignè et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα. *Herodotus*, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS, in *Addendis*.

16. ἐν πίδῃσι χρυσήσιν δεδέσθαι) Hinc sua desumsit *Dion Chrys.* Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiopoulos τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δίδεσθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit *Theod. Canter.* Var. Lect. I. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait *Herod.* σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον. Notum *Platonis* illud in *Euthydemo* p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημος, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐανότατον, ἄριστον δὲν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδῃσι χρυσήσιν etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a *Theod. Cantero* Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In *Dione Chrysost.*, haec *Herodotea* aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασιν αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δίδεσθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod *Steph. Berglerum*, V. Cl., non fugit. Opportune *Heliodor.* Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσῶ ἐπιβάλλειν· ὅσα γὰρ σιδήρεα παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοφιν ὁ χρυσοῦς νυόμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὑάλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕαλον praetulit. Docte *T. Hemsterhusius* ad *Thom. Mag.* voc. ὕαλος. [ὕαλος Atticorum esse, ait *Thomas*, ὕελος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem *Thomas* recte monuit, ἀλάβαστρον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse *Herodotum*, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam, ad *Diodori* II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in *Herodotum* criminatione. Electrum sive succinum *Th. Gatakerus* fuisse, non ὕαλον vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen *Herodotus* electrum, ex ultima advectum Europa, quod. c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopibus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. *Diodorum*, *Strabonem*, *Lucianum*, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in *Herodotum* aut *Ctesiam* reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργῶν indoles et copia, ex *Iobi Ludolfi* Aethiopis ad *Diodorum* exposita, hac ὑάλῳ innui probabile manet. WESS. — *Crystallum* dici, addubitans quidem, suspicatur *Heeren*, in *Ideen* etc. T. II. p. 373. S.

6. περιτᾶσι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fidit *Diodorus*, non inspecto volumine *Herodoti*, sententiam, prout illam *Ctesias* retulerat, enarrans lib. H. c. 15. ταριχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλων, ἱστᾶσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παρῶσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὑέλων τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra *Ctesiam* Historicum suum *Wess*. Suam forsitan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis *Herodoti*, in quibus legitur lib. II. cap. 86. πικρύντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐστρηνῶσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum *Laurentii* Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυς --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυϊ: quibus etiam offensus *Cl. de Pauw*, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυς coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in *Cod. Remigii*, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυϊ προσήκουσες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἴχεσθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

muniae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἰσχυρῶς) Quandoquidem ὄργητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὀργισθεὶς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὀργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θάῤυμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενοι, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγίσθαι, τίθεσθαι, et ποιῆσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὴς τε ἰὼν καὶ οὐ φρενῆρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενῆρης, ἀκρομανὴς τε. Iungit et III. 34. παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαίνόμενον καὶ οὐ φρενῆρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Ἀνυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμκλίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcius fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis yeteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρεόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quodque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] πρ-

πευδόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατῷ-
σθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένους
cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et
recurrit aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Se-
neca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tener-
rima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et
quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices
quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo,
decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius.
Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et
prohante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom.
I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsideren-
tur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κακίων· ἐξ Αἰθίο-
πων ἱππὴν γὰρ ἀρχόμενον τούτων τῶν κακίων. Suspisor fuiſſe εἰς
τοσοῦτον ἢ κακίων· ἱμάνη· ἐξ Αἰθ. ἱπαν. ἀρχομένων etc. Neque
adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum
finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλλολοφάγίας,
initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infelicitèr adversus Aethio-
pas suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in desi-
gnanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali
ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narra-
set Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὗτος μὲν, inquit, οὕτω
δὲ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd.
VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro
Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως
εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι.
VALCK.

CAP. XXVI. [4. ἐξ Ὀασίων πόλιν) Ὀασίς (sive Αὔα-
σις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII.
791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Stra-
bone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occi-
dente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis un-
dique arenis latisque tractibus aqua carentibus circum-
data. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica,
et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus
est in Appendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343.
seqq. S.]

5. Σάμοι τῆς Αἰσχρινῆς φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectus Proclum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, evidētissimum esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῤῥασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus Χήσιον et Χητίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τιμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequè est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχροινίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῤῥασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus Schesiam et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θηβείων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶτταν) Forsan articulum Codices agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶτταν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶτταν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τεῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἰππομεγὲς δύναται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana semper digna sunt, quae consideratius exigantur a litteratoribus. VALCK.

8. In Μακάρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, ὡς ἑὸς singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ ταῦτε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante ταῦτε]: nihil praecedat, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἑλλήνης Ἐπαφὸν καλεῖται. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήθειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειροῦθης, manuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψαύειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum ac Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps [l. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitalem lumen de coelo in vaccam delapso: Αἰγύπτιοι λέγουσι, σίλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατῖσχειν, καὶ μὴ ἐκ τούτου τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατῖσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [l. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus inprimis Lablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ἀπὸ δὲ γλώσση κἀνθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, προλευκὸν τετραγώνον, corrigen- τὴν λευκὸν τετρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Lablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτωδὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. D. σπορὰ καὶ γένεσις (ἀπένειμαν) φάλητα, καὶ τὸ Τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέριον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucæ* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψη ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnabile. Adsolet aliàs ἀναίρεσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἐὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiantur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de Anim. XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive *triquetrum* esse debet, si *Apidis* ex aere figuræ, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures Comes *Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. Hist. Nat. cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrus* apud *Euseb.* Pr. Euang. III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαρός. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώττῃ κἀνθαρόν invenisse censendi sunt: atque hæc plausibilis conjectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παίει τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de Is. et Os. §. 44. *Aeliano* Var. Hist. VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes Ochus*; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μέντοι ὄνος οὗτος, inquebat, ὑμῶν κατευωχῆσεται τὸν βοῦν, atque ita ἔθυσσε τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e Persicis *Dinonis*, e quibus, sicut alia plurima quæ nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. Idem de Nat. An. X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fatō functum, teste *Diodoro* Sic. I. 95. vid. *Polyæn.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὔτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. In sequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γι ante Αἰγυπτ.] non oblitus γι in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus urguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valekenarium* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῶνος --- ἐπὶ δύο δακτύλους ἔρυσσι) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τι ἐπὶ δύο δακτύλοις ἔρυσσι, h. e. ἐπείρυσσι, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαύσει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, ἰδοὺ τῇ κεφαλῇ φαύειν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαύσει, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἀστέρων ἔφαυε: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. β. καὶ πατέρων ἀρεταὶ φαύουσαι τῆς οὐρανίας ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, *sublimi feriam sidera vertice*. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἀρχῇ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἀγρῶν ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμείδων, exeuntem, ἐξελαιόνοντα. Malim tamen ἐξαγαγόν, ut ad *Prezaspem* redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλυσίν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσαγορεύοντα καταποντῶσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabant? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἶπετο τοὺς βασιλῆϊους δικαστὰς) In Scholiis ad *Lucian.* de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eodem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἰδίκαζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex mssis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆϊους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆϊοι δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυναίτας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ὀρίζειν ἰσχύον εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφι παρενυεθῇ τι ἄδικον) Cl. *Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἰδίκασε, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Aldino* ἀνακίταται [l. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe Ἰακόν et genuinum, uti I. 14. et alias. WESS.

23. ἔγχε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indigetat, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranis. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτῶν λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδάκα τὴν γυναῖκα περιτίλαι) Remittimur ad explosum ἀποτείλας Musae Primae c. 123., ut περιτίλαι Med. stabilithor. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἡ θριδάξ τοῦσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖν foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θριδάξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. Θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἰη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότρεα περιτετιλμένη ἡ θριδάξ, ἡ δασεῖα τοῦσα (hoc e Codd. reciperem), εἰη ἀμείνων καὶ τὸν φαίνει, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτετιλμένη Herod. θριδάκα ἀπολελεμμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. εἰώθεε. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ἐνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Cous Senex in elegante commentario περὶ τῆς Ἰερῆς νόσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἑμὲ ποιεῖνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *είο* cap. 9. etc. Contra ea *σεῦ* et *ἐμεῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, Phrynicho praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *είο* et *μεῖο* scripsisse *σεῦ* et *μεῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἑμεῖο* et *Phavorinum* in voce *Ἐγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἑμεῦ, κοινή Ἰωάνων καὶ Δωριέων. ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ἄρκον*, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobò *ἐμεῖο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ἐμεῦ*, *WESS.*

9. *Φιλαινὴ* - - - *προσκέσθαι*) Optime restituit *Gronovius.* *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνω κάρτα προσκέσται. *Athen.* X. p. 433. B. *Φίλοιός ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος* - - - *Νέστωρ προσέκειτο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ.* Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysem regem nimis deditum vino (Φιλαινὴ προσκειμένον) Prexaspes unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur.* Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videtur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. *VALCK.*

11. *Νῦν ἄρα με πατὴρ Πέρσαι*) Hoc mssti repositum voluit, [scil. *Πέρσαι* cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] *πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον* *Fragm. Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. *εὐδὲν ἄρα ἤτε ὡς πρὸς Τίμωνα.* *Plutarch.* *Solert. Anim.* p. 963. B. *καὶ τοι τὸ μηδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντες.* In quibus similibusque aliis *πρὸς* comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, *πρὸς τὸν πατ. τίλειαι Κῦρον* *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τίλειαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. *WESS.*

23. ἦσθ' τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetatus est. Verbis ἦδισθαι, τίρπισθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἄχθεσθαι, λυπιῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἴδομαι μὲν σ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. v. τίρπομαι γυμνοῦς ὄρων τοὺς ἐξυπνίους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἠχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακοῖς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν παλιῶν ποιοῦντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθ' τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθ' (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Ιλ. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κτελεῖν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum eor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, *re c i s o q u e* (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, *r e s c i s s o q u e*) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δίστοτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δοκίω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλῆιν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione Mancipium: κακὸς κακῶς ὀλοῖτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δαῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνέοντα τὸν ὀϊστον) Nulla τὸν ἰδὲν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλῆμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπισκοπα, quod sequitur, [l. 15.] Hesychius Glossis inseruit, explicuitque Clar. Io. Alberti et Cl. Salmasius ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοία τῷ πρώτῳ) In tanta scribarum discordia, promptus ad Aldum, haud iuste ab H. Stephano desertum, reductus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia Bergleri. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, Nostro indice VII. 114., quam quidem ex Abrahami, filium divino iussu inmolaturi, exemplo derivans Th. Hyde Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persae, nihil ad Abrahamum, quippe Isacum non inmolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σεωυτόν.) Bene στήγην pingunt Pauw, Reiske, Abresch, et ante eos Valla. ἀγαθόν τοι ex Reiskii correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti, praestat. Notum est Latini poëtae Triste lupus stabulis. Noster διαβολή γάρ ἐστι δεινότερον VII. 10, 7. et plenius III. 53. φιλοτιμὴν κτήμα (aut χρεῖμα, variant enim codices) σκαῖόν. Porro προμηθεῖν [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scriptor ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθείᾳ εἶχε. Euripides Hecub. 795., Sophocles Philoct. vs. 558. ubi προμηθείας contra Atticorum poëtarum morem, de quo copiose et docte Valcken. ad Phoeniss. p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in δς χρηστῶς frigatebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀρ' ἀξία, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλὰ κελύων et passim alia. WESS. — Mihi nec aliena a Cambysis persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, δς χρηστῶς μὲν τὴν σεωυτοῦ -- et, σὺ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σεωυτὸν ὤλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τὶ χαίρω) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, Herodotus in Euripidis Oreste vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὧς ὁ Κύρὸς γε χαίρηται. T. Hemsterh. in Miscell. Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τολμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χρέον χαίροντες καρπώσασθαι τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἀλλ' οὗτοι χαίρων, ἣν τόδ' ὀρθῶς βέλος. Oedip. Tyr. 372. ἀλλ' οὗτοι χαίρων, δὲς γε πημονῆς ἱρεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμεν ἱππilaβέσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiorē esse istam brevitate, ἐπι τοι καὶ πάλαι -- ἰδεόμεν. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατὲι vel οὐκ ἀτιμωρητὶ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nulum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὔτοι καταπροιξει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὔτοι καταπροιξει τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. aemper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἐμὲ γε ὥδε λωβησάμενος καταπροιξέται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despiciatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὗτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταποῖξει Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγελάσεις μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem Herodolea quaedam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταποῖζεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. εἰς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἭΦ. τὸ ἱρὸν) Longe hoc suavius ambitioso Medic. ὡς δὲ δὴ καὶ εἰς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἐσθλὴ δὲ καὶ εἰς τῶν Καβ. τὸ ἱρὸν, quod consequitur. De Pataicis Phoeniciis [l. 6.] egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleius ad Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 214. In triremium proris locatos Noster adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten Suidas solito more excerptis, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Io. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημανέω) Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Medicei scriptura [ὦδε σημ.] τῷδε σημανέω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc l. 75. τὴν ἐγὼ - - σημανέω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρός μίμησιν Tob. Gutberlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖοι in Graecis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti aevo forma, quis docebit? nam πυγμαῖοι ex Ezechiele nihil ad istos homunciones, Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גַּמְדִּים Gammadim Prophetæ, quia גַּמְדִּי cubitus, πυγμαῖους fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὦδε pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαυτίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exemplum dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλ-λον γε δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθεῖη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθεῖη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώποις, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typhetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis specimenibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλομένους Καλατίαις) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαντίαι, sive ex msstis Καλλι-στίας. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures. Herodot. T. V. P. II. D

Conf. *Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. WESS.*

22. Νόμον πάντων βασιλέα φήσας) Pindari petítum e carmine perduto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum Plato Gorgia pag. 484. v.* atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae T. III. pag. 89.* Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in *Politicis* de *Lege* graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuspiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βιωτότατον ὑπερτάτῃ χειρὶ. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἑρακλῆος, ἐπεὶ ἀπρίστως (nempe *Γηρυόνου βόας ἀπήλασεν.*) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illà *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsàn e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατήρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεὺς*, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico p. 294. A.* ἄριστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰπεικῇ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur *Euripides* in *Eclogis Stob. Grot. p. 125.* sive τῷ ἐπιεικῇ λογομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob. Flor. pag. 314. VALCK.*

Ibid. Νόμον πάντων βασιλέα) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus, Aristides, Clemens Alex., Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* I. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti ad Hesych. Νόμος*. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θανάτων τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fraguarii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. *WESS.* — Consule *Heynii Pindarum*, Vol. III. P. I. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινήη Ionici sermonis, haereo. Πρωχῆνης, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. conpositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβῆνης, ἀληθῆνης, στρατηῆνης et similium. Unquamne φίλη Ionum ore φιλήη sonuit? Ξεινήη *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμήϊα et ξυνήϊα (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, urgere detrecto. Non placeat ξεινήην - - βασιλείῃ φίλην συνθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, Φιλὴν Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινῆς. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - ἴωσι ξεινήην συνθήκατο. Rursum II. 181. φιλότῃα τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο, etc. *WESS.*

[14. χιλίους τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conseras cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας) Callidum et iniquius *Polycratis* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνοιεν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδύναμι δύνανται: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex *Casauboni* coniecturis εὐ φίλοι καὶ ἄγιοι τὰ τῶν φίλων, ut *Herodoteis* congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe *H. Valesii* et *Masvicii* medicina est, εὐ κατὰ γοι καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατὰ γοι τὰ πλοῖα docte *Harpocratio* explicuit, κατὰ γοι τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων *Valesius* ad istius *Lexicon* p. 43. et *Dounaeus* *Praelect.* *Demosth.* p. 184. Ceterum fratres *Polycratis* idem *Polyaenus* *Sylosonta* et Παντάγνωστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit *Amasis* in Graeciam: *Polycrates* *Amasi* *Pythagoram* epistolā scriptā commendasse traditur *Diogeni Laërt.* VIII. 3. Sed quam velut *Aegyptii* Regis ad *Biantem* scriptam exhibet *Plutarchus* in *Convivio* VII. Sap. pag. 151. B. illa aequè censeri poterit *Amasis* epistola, atque haec apud *Herodotum*, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νουθέτημα designata *Maximo Tyr.* XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens *Amasis*, ac si *Solonem* audiisset in aula *Croesi* verba facientem. Mihi, inquit *Amasis* *Herodoti*, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμενῳ ὥς ἐστι φθονερὸν. Eiusdem *Solon* I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν εἶν φθονερὸν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat *Amasis*, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε προῤῥιζος: omnium finem respiciendum *Solon* monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς προῤῥιζὸν ἀνέτρεψε. Qui *Solonis* illud cum *Croeso* colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, *Herodotus*; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset *Siciliensis* *Diodorus*, si per *Messenios* *Cleonin* et *Aristomenem*, *Nicolaum* et *Theodorum* *Syracusanos* liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁ γοῖ της Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius Musae. *Xerxes* in *Thucyd.* I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Ἑλλάδος. Πανσανία. *Rabsaces* ad *Hierosolymitanos* II. Reg. cap. XVIII, 31. כה אמר מלך אשור, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρδόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphaelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον - - - ἐστὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμεσιν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβεν ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεσις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. iv, 5. προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν, sive τὴν Ἀδράστειαν, Bergler. ad Alciphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἰδοῦ, δέχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυρον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντες τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττειν. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμεσιν τῶν θεῶν ἐντρέπεσθαι. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεσις, ἡ Ἀδράστεια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεσις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἰῶσαι μείζω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ ῥαδίως μικροῦς ἐκ μεγάλων πεινύσαι. Id ipsum ὁ Θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παῖδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἰ τῶν θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσασμεν, ἀποχρῶντως ἤδη τετιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχία τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirent Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordor, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμῶς δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέρως, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si εὖν aut μη εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος εὖ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad εἰς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum inanet, et εἰς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Eἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσηθεῖν) Non puto, ἀσθῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀπᾶν et ἀσᾶσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσᾶται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανικῆς p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσηθεῖς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδην μὲν λίθον ἰοῦσα) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoece filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. *P. Leopardus* Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλίου) In isto Galei, patris nomen perverse scribitur: *Telecle* duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυρηνήσας ἰφόμεναι τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) πεμισσῶς δὴ τι ὑγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus Theodori, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. *P. Wessel.* ad *Diod.* et *Franc. Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἡξίου μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta *Reiskii* suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τούτου a ianitore permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλῶρος in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hoccine retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit IL 121, 41 τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλα βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγελάσας. Poëta Ἰλ. ν'. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat *Noster*: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλελάβηκε) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλελαβήκει, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in u. Alibi λελάβηκε et καταλελάβηκε recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. νοῦσός με καταλελάβηκε. προσλελάβηκας habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γεγόμενος mutandum est in πενόμενος. Λελάβημαι frustra quaeras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coislin.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui Χαμμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλελαβηκότεσσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπιστά φανησεῖσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσκειν, ut λαμψεῖσθαι pro λαμψεῖν ὁ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit *Heeren* T. I. P. I. p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. οἷα καταλελαβήκει) Stabiliunt κερωρήκει, ἀναβήκει, ἐξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud *Ionas* flexione *Etymologus* p. 386, 28. Mox [L. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides* I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνέπετιβει αὐτῷ. Vide *Suidam* in Ἐπιθείς et Ἐπιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro α̃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum Harpocratio in Ἐπιθέτους ἐστράς λέγειν, inquit, ἢ εἰδισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro *Chrysippo*: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demosthenis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκες αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp.* corrigendum sit ἃς ἡμεῖς ἐπέθήκαμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosporum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, α̃ δίδωκ' αὐτῷ ἀπενευκεῖν τῷ παιδὶ τῷ ἐμῷ, παραχειμάζοντι ἐν Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit I. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum in Graecos exemplar *Aristocrates* ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βλίσιν ἐπιθείς τῶν οἰκετῶν fidissimo πρὸς Ἀναξάνδρον ἀπέστειλε

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντεπιτιθιμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντεπιτίθω et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τιμι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἶναι) τοῦδε δὲ εἶναι Abroschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πίμψας τὴν φιλίαν ἀπίκατο, δῆλον ἰποίησιν, ὅτι κἀν ἰδάκρυσιν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quominus haec deleantur; quamquam tales περιστολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπαθίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίποδος εὐρέθιντος ὑπὸ τῶν αἰσίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θαλάσσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρῦσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. C. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσιν τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydides καὶ πολιορκίᾳ παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἰδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστημι ex Procopio, ut opinor, ὧν τὰ μὲν βία ἦρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἳ τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydidi. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢν ἄρα προδιδῶσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προίωσι aut προσάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προ-
 διδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfu-*
giant. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἐβουλεύοντο ἐκλιπεῖν
 τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespien-
 sibus αὐτῶν ἐκλιλειπόμεναι ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra ta-
 lem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.]
Suida duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεωσκόκοις amplecti
 libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos La-
 conico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, pro-
 ptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho*
 fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλε-
 λάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλε-
 λάσθαι, Laconic. *Apopthegm.* p. 232. D.; quorum postrema
Spartanam fortassis breviloquentiam dedecorant, reliqua
 pondus addunt atque auctoritatem scripturae *Codicum*
Arch. et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέισθαι) Quod aliunde *Steph.*
 [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iu-
 dicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέισθαι,
 aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δικτικῶς, huncce,
 quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere,
 atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔστιν ἐν τῷ
 θυλάκῳ. Illud τόνδε et ταυτὸν sic in primis comoedia fre-
 quentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. ταυτὸν πρῶτον λαβί:
Bergler. istum saccum farinae prius accipe. Schol. θύλακον
 ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μὴτ' ὀρχίπεδ'
 ἔλκειν, μὴτ' ὀρύττειν. Xc. Οὐτί που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non
 est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ'. scribendum esse
 fatebuntur. Neque in *Comicis* tantum *Tragicisque*, sed et
 in *Oratoribus* et *Historicis* multa pendent ab actione ani-
 mo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod per-
 hibent *statuae monumenti Sardanapali* inscriptum: Ἐσθίε,
 πῖνε, παίξε, ὡς τὰλλα τοῦτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530.
 c. qui ad τοῦτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος εἶναι λέγειν:
 cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae
 leguntur alibi, istius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. ill.
Bouhier *Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Ap-*
pend. *Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἰφιστός τῷ μνήματι ἄγαλμα,
 ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναποληχρὸν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἔχον τοῖς δακτύλοις. [At vide *Suidam* in Σαρδαναπ. et in Ἀναποληκοῦν, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Kiisteriana* *Suidae* editione temere praetermissum est; tum confer *Hesychium* voc. Ἀπελήκησεν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitriariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀποληκοῦν corrigere, coll. *H. Steph.* *Thes.* voc. Λακκῖν.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist. Ran.* vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τουτί: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποκροτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τουτί: vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit *Schaeff.*“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a *Gronov.* vulgatum, denuo abiecit *Schaeff.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δὲ φέροντες, sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δεῖσθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θύλᾳκῳ περιεργάσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhaesit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκίδῳ καὶ τῷ σκιμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laconum* sententia. *Samii* panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δεῖσθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 23.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δῖσθαι, prorsus ut *Samii*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδελείσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχρᾶίντως γὰρ κενὸς δειχθεὶς ὁ θύλακος ἐσήμνηε τὴν τῶν Χίων αἰτίαν. Sic *Sextus*. WESS. — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chiiis* tribuens quod ille de *Samiis* narrat, interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud *Aelian.* l. c. Σωκράτην περιεργάζεσθαι οἰκιδίῳ καὶ συμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculâ, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θυλάκῳ περιεργάζεσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum, panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuum orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, σιτίων δίεται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θυλάκος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκ τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι δεόμενοις Σαμίοις στρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρῆγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμυνεσθαι, et ἀλλάττεσθαι, [τινα] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζώων ἐνφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσμασιν praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τρηκκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. Plutarchus et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. Valck. ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse Herodotum. S.]

19. ἔς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legimus: ἐς τοῦτο τὸδε σφί ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορίνθιοι, τῶν παίδων οἱ φύλακοι, οἴχοντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τὸδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφί, ne sententia labaret, Reiskius reposuit; ego msstos sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt φίλα ποιεῖσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ἐόντες ἰωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἐόντες οἱ αὐτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. Herodotus II. 7. ἔστι εὐρέα Αἴγυπτος, ἐοῦσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερόμενοι ἐόντες πάντες ἐὼς ἰπποτοξέται:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. XVIII. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. XI.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio; διαφοροὶ ἐνύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ἔοντες ἐωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- ἐοῦσα, ἦν -- ἐὼν, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τούτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφοὺς ἔοντας, λέγουσι διαφορὸς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτίαν ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ, ἔοντες ἐωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τριποσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριποσίους videtur legisse Plutarch. II. p. 859. F. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. F. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compendiariae scriptionis lege commutatione. WESS.

16. τέλος δὲ μιν περιθύμως ἔχόμενος) Quod edebatur περί θυμῷ ἔχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχεισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recorder, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162. et ὀργῇ ἔχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἤδη ἔχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἔχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἔχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως stare ἔχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. γ'. 119. ὤμῳ δὲ νεμισσῶμαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὲ περί κῆρι Ποσειδάων ἔχολώθη: sive cum Schaef. πέρι retracto accentu pingere malueris, πέρι θυμῷ ἔχόμενος, ut πέρι idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπειλανόμενος ἀν' ἡῖ) Eleganter ἀν' ἡῖ Cl. Reiskius. Quid si ἀν' istud παραπληρωματικόν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἀν' cum indicativo, in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ' ἐτέρῃ τῶν ἑταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non recepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρῃ τῶν ἐτέρων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἑταίρων, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσδύχεσθαι, μήτε προσφωγεῖν·
 τινά, non abirent multum, ni uberiorem ea quae sequuntur,
 sanctionem conplecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσσι)
Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντίοι, ἀλλήλοισι ἐρίζοντες:
 hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν:
 εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνεσσι, ἐξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὲ ἔχεις.
 Suum sic tegit irati crudele facinus *Periander*, qui uxorem
Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάδρων, ἢ λα-
 κτίσας τὴν γυναῖκα ἔγνων οὖσαν, ut scribit *Diog. Laërt.* I. 94.
 Quid *Periandrum* crudelem reddiderit narrat *Perthen.* περὶ
 Ἐρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσσι) Fuit qui ἐν οἰκίῳσι emendaret:
 neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posse.
 Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρήγ-
 μασι intelligatur, bene procedit. *Reiskio* ἐν αὐτοῖσι, aut
 αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet
 ipsis contigit. WESS. — *Reiskius*, in editis *Animadv.*
adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in
 negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio
 probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos,
 in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἐαυτοῦ εἵνεκεν idem
 valens ac ἐμεωντοῦ. conf. *Var. Lect.* VII. 28, 5. Pro ἐαυτ. vel
 ἐαυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19.
 αὐτοῦς valet ἐαυτοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἐαυτῷ. Atque
 etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum
 videtur. S.

19. ὅσῳ φθονέσθαι κρέσσον etc.) In celebri hoc et passim
 cunctis probato dicto si qui ex *Stobaeo* ἔσον praeoptave-
 rint, non repugnabo. Brevius κρέσσων εἰκτιμῶν φθόνος *Pindarus*
 extr. ode I. *Pyth.* WESS.

30. ἰόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud *Diogen. Laërt.*
 I. 100. epistola Dorica, velut a *Periandro* scripta ad socerum
Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμῖν μὲν
 ἀκούσιον τᾶς δαίμαρος τὸ ἄγος· τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδὶ ἦν ἀπὸ θυ-
 μῶ με ποιήσαις, ἀδικεῖς. ἢ ὦν, παῦσιν τὰν ἀπῆνεϊαν τῷ παιδὶδς,
 ἢ ἐγὼ τὸ ἀμυννῶμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est σὲ, postu-
 labat. Uxor is cadaver *Epidaurum* ad *Proctem* misisse vi-
 deri posset e *Pausania* *Periander*, qui *Melissae* quoque μνή-
 μα prope *Epidaurum* invenit II. [28:] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνέωρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐνέωρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὔτε ἄλλο --- παριδῶν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ἰώρα finxit docte οὐ νόον ἰώρα *Reiskius*, quo uti non licet. *WESS.* — Frequenter verbo ἰωρᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνέωρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνέωρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἰωρᾶν. *S.*

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παιδῶν) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* *Politic.* lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammetichus* *Periandro* successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* VII. *Sapient.* p. 160. *WESS.*

[8. ἀνακρίσιος) *Commodius* utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. *S.*]

14. ἢ αὐτός σφε ἀπελθὼν ἔχσει) *Ilta σφεία* saepe dixit *Herod.* forsā et hic, ἢ αὐτός σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφρηθῆντα, imperium, et bona paterna, quae sic in *Attico* quoque foro dicebantur. *VALCK.* — Σφί, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφερέν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. *S.*

15. φιλοτιμὴν κτῆμα σκαῖόν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνομος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνομος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* *Tit.* XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e *poë.*
Herodot. T. V. P. II.

tis expressae. Primam harum Sophocli debet *Herodotus*, postremam, τυραννὶς χρημα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἱερσताल εἶσι; sorsan Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξενύται Διωνῆς ἱρώσει, ἥς Φυλακτίον περί: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Πέρς commutetur in πέρ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξενύται
Διωνῆς ἱρώσει, οὗς Φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θίλωσιν ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόν δὲ κακῷ κακὸν -- ἀκσιμένῃ. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτύχημα τὸ ἀτύχημα ἰωμένη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προτιβίαισι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, ἰασσι, atque usus rata habent. WESS.

28. Περιάνδρος ἰστίλλετο εἰς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Perianther Coryram ipse veniebat, juvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Esse-

hio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc ab eo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum στελλίσθαι subinde quidem latine redditur *proficisci, iter facere*; nec vero id satis adcurate. ιστάλη quidem *profectus est* significat; sed στέλλεται, *ad iter se instruit*; et ιστάλετο, *ad iter se instruebat, proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. ὑπεβήσαν) Reliqui sua in sede, haud inconmodum ἐπέβησαν Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. [ὑπεβήσαν significat, *ultra illam turrin eos iam penetrasse*.] Cur mox ἀπηλάθσαν et ἐπισπόμενοι, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — ἐπισπόμενοι quidem unice verum est, at ἀπηλάθσαν non deterius quam ἀπηλάθσαν. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγάνεμν) Quae sequuntur, δήμου γὰρ τούτου ἦν, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. Δῆμον sive *demum* dicamus, seu *oppidum*, sive *curiam*, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transcripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo *Pitanates*, et *Lacedaemonius*. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ Ἡροδότου διαθεσις ἐν ἅπασιν ἦν ἱπαικῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδομένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8: δῆμον γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et G. *Corinthus* dissentirent. *Schedae Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod inprobo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγερόμεν δῆμον τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμεν, δῆμον τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthi* de *Dialectis Eclogas*, culte tractatas, brevi debebimus, examinabit. De *Pitanae* δῆμον ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumelatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Perictiones* *Fragm. ap. Stob. pag. 488.* ἀνδάναι ταῖς γηγνομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LXI. 5. λόγος ὤρηται, λέγεται) Aptè nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρηται λέγεσθαι, Πολυκράτεια etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μελίβδου, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Qua caussa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρηται quidquam desideratur: sic sane et φαίης ὤρηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias ellipticā usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more *Nostri* citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὤρμηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατιήν etc.) Egregius, nimius tamen, *Medic.* est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατιήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quaedam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην - - - Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατιήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium oblitterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, *Herod.* I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατιὰ, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator *Herodoti* Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud *Thucyd.* VI. 82. Imperio recusatus esse subditi ἡμῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων, αἱ πολέμιων, προδδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537: bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν σφίσι ἡγεῖσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. *Thucydides* p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520; 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam *Herodotea* hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτῶν μάλιστα ἐπλούτειον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαῖς νησιωτῶν etc. unde acceperit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, *Suida* et *Phavorino* in luce S. *Bochartus* posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere *Pausanias*, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παριόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, *Herodoto*, quo iubentur φράσασθαι ξύλινόν τε λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξύλινου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τεῖχος ξύλινον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat *considerata cavere*, *φειλάζεσθαι*. Apud *Plutarch.* T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. b. φράζο δὴ Σπάρτη, -- Μὴ σθένει ἀγρίπιδος βλάβῃ χαλῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι τὴν χαλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in *Agésilao* *Plutarch.* I. p. 612. E. εἴλοντο χαλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παρτὸς μᾶλλον αὐτοῦς ἐδίδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator *Agésilao* in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιλησιφείες) Grammaticis si fides manet, ἰακὼν erit τὸ νῆες ex *Vindob.*; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιλησιφείας *Homeri* versibus celebrantur: μιλησιφείας qui adpellarit, novi neminem. *Eustathius* de compositis ex ἀλειφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· οἷον ἀν η λ ι φ ῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλειφεῖσα πίση, καὶ πῖσσα λιφῆς, ἢ πεπισσωμένη: in *Odyss.* p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] Paria *Etymolog.* p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλησιφείες levi opera fingentur. Mihi *Arch.* μιλησιφείες vehementer blandiuntur. *Ξηραλοειῶν*, *μυραλοειῶν* suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὅθεν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέα, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askew belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὑδρεα, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζίνι, sed stabilis insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζίνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. Herodoto solemnia sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Piersoni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnam, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτυνα et Δικτινα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρώτας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Iungermannus ad Polluc. I. 83. Nam Κοπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγκοτον ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχιν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κότον ἔχιν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στόγος *Aeschylī* Choëph. vs. 391. et *Homeri* κότον ἔχειν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, *Ti-maeus*, et *Suidas*, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὲ σφί ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχε ἔγκοτον: in quibus timesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πέντ.) *Gronovium*, semper in *Medic.* proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecisce vocab. ἔρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ἔρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia *Cl. Reiskii* suspicio. WESS. — Vide nostram *Var. Lect. S.*

6. διὰ παντός δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam *τριπλοῦν Vallae* et *Codicum* manifestò aberrat. Mecum faciunt *Cl. de Pauw* et *Reiskius*. Ὁράρυκται, etsi ὤρυκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. *Musae* primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετευόμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. *Conf. I.* 109. Recte *Manasses* in *Annalibus*, Οἱ τῶν δαμάτων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζέθης) Notabile *Pass.* codicis ex *Dionysio Milesio* Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζέθης *Zonarae* ex *Herodoto*, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus *Ian. Rutgersius* *Var. Lect. I.* 8. et III. 10. *Vallae* Latina, tanquam ambigua, *Stephanus* olim in *Voc.* *Herodoti* Recensione castigavit. Et erant sane, tametia quadam tenus congrua *Arch.*, non bona. WESS.

16. προσέροντα - - ὡς Σ. ἀκουστίᾳ εἶν) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio *Cod. Arch.*

abiici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπὶν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προσειπὶν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπὶν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὶ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δὲ δρακόσι δὲ καὶ κτείνανσι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόβησις et προαγόρευσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμύρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστίς εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστίς. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. οὓς οὐ παραδοτὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακρίτῃς, - - ἀλλὰ τιμωρητῇ ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo διαπραυρίων τοῦ θεοῦ, τοῦς φίλους εὐεργετητίον, τὴν πόλιν ὠφελητίον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀιθρώποισι, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοισι) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτω μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξας τὸ τοι προσθέντα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 13 seq.] οὐ -- τι -- ἢ μέγα ἢ σμικρὸν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακά ἀναβλαστῆν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheseo vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Λέγειν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγυλλῆις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλευῆσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ἦνίζατο τὸν ἥτταν. Solā quoque voculā τι mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶν τί σοι πόλις γένηται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστήσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliās, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecunt, νῦν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτεν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἑτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἑρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτὸς τοι Σμέρδις) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulantibus msstis, cur recusarem, nihil erat. Ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblemata, ornandae orationi inseruerunt. Tale Iamblichi ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σικωνίδος ἐπιβατεύουσι νόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rethom.] Procopio, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὗτοι τοῦ νόματος ἐπιβατεύουσι ἡξίωσιν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντεώσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπέκλαιε πᾶσαν τὴν ἰουνοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅθι καί πεσιν ἄρπης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλιῖον τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἐξέπεισιν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. d. ipsa transscripsit Herodoti verba, τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπεισι. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλιῖον τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abt. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων αὐτόματα ἐπιθεῖναι πρὶν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν ἀν-

δράποις ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσης παρτοχίτο ἀκινάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύσης καὶ Ἀθηναίοις ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Ἀμβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐκβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καίριον ἔδοξε τεύεσθαι) Laurentius male vertemat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex msstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίριον intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκιστάτων) In nostro exemplo ante ηῖ iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes ω longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum η praecedit brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve ο habet, ne ia

quidem male, nempe omissis utrobique super π (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante *Sohaef.* et *Borh.* οὐκ ἐτίτταν. praeferunt, brevi σ utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαυρεθῆναι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, δέσας μὴ ἀπαυρεθῶ τὴν ἀρχήν. Rursus I. 69. ὡς ἀπαυρεθίσαν ὑπὸ Σαμίων. Denique III. 126. ὑπὸ Μήδων ἀπαυρημένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασσωσάμενοις δὲ τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postulantibus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex imprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit *Gronovius*: geminae Teiorum sunt in *Antiq. Asiatic.* p. 98. *Edm. Chishull*; longe vero dirius in *Israëlitae*, ni saperent, carmen *Deuteron.* xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἱκαντὰ τοῦτοις ἀέτομαι) Ista *Sophoclis*: καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχεσθαι θεοῦς Μὴ τ' ἄρσεν αὐτοῖς γῆν ἀνίσται, τινὲ Μὴ τ' οὖν γυναῖκων παῖδας: ex *Oed. Tyr.* 277. forte respexit *Herod.* qui lib. VI. c. 139. hanc *Pelagis* memorat in *Lemno* divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναῖκες τε καὶ ποῖμνα ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ. conf. *Philostr.* Vit. *Apollon.* III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατήρεικόν τε) Superfluum τε, leniter in το mutatum, dabit κατήρεικοντο: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἱσθῆτος ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατήρεικοντο καὶ αἰμαγῇ ἀφθόνῳ διεχρίοντο: non aliis vestes illi diripiebant, non κατεβήγγνον, sive κατήρεικον, sed κατήρεικοντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, *Hesychius*: κατήρεικοντο, κατεσχίζοντο. κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους est apud *Pollucem* VII. 50. ex interpretamento *Xenophonte* καταβήγγασθαι: sicut ap. *Diodor.* Sic. T. I. p. 83, 34. ad κατεβήγγοντο Codd. scholion adiiciunt καὶ ἰσχ. sive κατεσχίζοντο. Vir D. in *Miscell. Obs.* Nov. T. I. p. 73. ad *Hesychium* comparans *Aeschyli* locum e *Pers.* vs. 537. in *Herodoto* tamen κατήρει-

κον scribendum credidit. Quid differant περιρῆξαι τὴν ἰσθῆ-
 τα et περιρῆξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell.
 Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
 ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
 hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρέκοντο, inpri-
 mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
 ctu: Πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερικόμεναι, δια-
 μυδαλείς Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλγους μετέχουσαι: quae
 fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschyl-
 us, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κλῶνας κατερῆξαντο
 πάντις, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλέρῳ. Xenophontis Tigrā-
 nes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεσπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς
 πέπλους κατερῆξαντο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηρεῦντο
 πένθος, καὶ τὰς ἰσθῆτας κατερῆκτοντο. Herodotus in horum loco-
 rum primo ponere quoque potuisset κατηρεῖξαντο, pro κα-
 τερῆξαντο. Ἐρεῖκει a Grammaticis redditur σχίζειν et ῥηνύειν:
 vid. Hesych. in Ἐρεῖκει et in Διήρικον: neque tantum ἱρεῖκειν,
 sed et ἱρεῖξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
 κατερεῖξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διερῖξας. Ex eodema
 discimus, τὰ κατερῆγόντα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
 κτά. Apud Hephaestion. p. 34. Κατῦπτισθε κόραι, καὶ κατερεῖ-
 κισθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
 p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρέκοντο) Aldinum κατερεῖκόν τε Sylburgius ad
 Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρεκον, Gronovius ex
 Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
 hoc fortassis e loco, κατηρέκοντο, κατισχίζοντο. Forma verbī
 unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephaestionis
 p. 34. κατῦπτισθε κόραι καὶ κατερεῖκισθε χιτῶνας (sic Io.
 Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ'
 ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερικόμεναι: quo Tragici versu
 in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
 ctus est. WESS.

4. ὡς ἰσθακίλιστ' τε τὸ ὁστίον) Multa Foësius Oecon. p. 603.
 Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 523.
 postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφαίκα-
 λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μι-
 ρὸν εἰρηκίνας τοῦ Καμβύτου σφακελίζεσθαι, sed memoria lapsus.
 De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

XVIII. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπὴνικε Καμβύσια) Possis ἢ νοῦτος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὁστίον σφακελίσαν καὶ ὁ μὲρὸς σαπείς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους - ἐκπεπολεμῶσθαι. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὐ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπεπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολέμωται commentatores. Mox [l. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divination. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλέα ἀνεστειῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (ἄρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ ὢν saepe dicitur κατεστῶς, Herodoto κατιστιῶς. ἐπιστιῶς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐπιστιῶς, lib. I. c. 120. σίε δ' ἐπιστιῶτος βασιλέως, ἐόντος πολήτῃω, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνεστεῶτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐπιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστεῶτα idem ac ἐπανεστεῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνεστίασι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση τῆς πληρώσις ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσερα ἔτα πλήρεα VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὀκτῶ ἐτέων τὴν πλήρωσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκέρηστό σφι - - αὐτίκα ἐνισταμένοι σι ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπειὶν - - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὅσα-

της ἢ γίνεαι καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quae vix ab alio poterant expectari. Thucydidae locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνος Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περτίων) Abbas Geinozius ex conjectura ὁμοιος, quod in Arch. Idem Lipsiae expressit Io. Friderichus in Magophonia. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. Pausanias I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi ὑπόπτεισε, [l. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοίως pro ὁμοίως utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) Clariss. Gronov., quia Med. παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non iniuriā D'Orvillio ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. improbante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estherae historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. Aldinum ἄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὅσα) Suidas Ἀφάσων, ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod Steph. Berglerus in ἄφασσον, ψηλάφῃσιν non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec Nostri, in consequentibus verbi sibilantem litteram semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eusta-

chius p. 50. WESS. — Vide *Erotiani Glossar. ed. Franz.* p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἄφασον revocavi. Videtur ab ἀφάσω futurum ἀφάσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσασθαι et ἰσαφάσας habes apud *Galen.* in *Explan. voc. Hippocr.* p. 538. et 474. Conf. *Foësius Oecon.* p. 485. S.

16. ἐπίλαμπτος δὲ) Capitalis instauratio. *Suidas, Scholiastēs, Phavorinus*, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπτος scribentes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπίληπτος, uti *Antigono Caryst.* c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπτος, cuiusmodi et καταλαμπτής III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. *Kiisterus* et *Alberti* ad *Ἐπίληπτος Hesychii.* WESS.

Ibid. ἐπίλαμπτος) Tolleitur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e *Codd. Parisinis L. Kiister.* ad *Hesych.* ubi *Ἐπίληπτος* redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῆ vel φωραθῆ vel ἀλφῆ ψηλαφῶσα, sive ψαύουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπτος, pro φοιβόλαμπτος positum φοιβόλαμπτος legitur in *Herod.* IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice *Vet. Test.* λήμψεσθαι, λημψῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi *Io. Ern. Grabi*us et in *Proleg.* ad *Vol. I.* c. 2. §. 7. Vid. *Kiister.* *Praef.* ad *Ed. N. T. Io. Millii* p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ δὲ Φαιδύμη) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat *Herod.* iterum nobis narrare, quo patre sata esset *Phaedyme*; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτὴ ἡ τοῦ Ὀδάνω θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat *Noster*, centum

Herodot. T. V. P. II.

F

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiiciat hinc illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [L. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπιτίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μείζω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἐπὶ τῇ αὐτῇ μέρῳ ἐγίνετο*) Graecus interpret *Estherae* cap. 2, 12. καὶ ὅταν ἡ καίρὸς κορασίου εἰσιλθῇ πρὸς βασιλεία: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וְהָיָה כִּי תָבִיא הַמֶּלֶךְ אֶל הַבָּיִת לְבָרָכָהּ*, et quum veniret ordo, τὸ μέρος, *puellae*, ut ad regem accederet: Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὁράνιου) Tametsi Ὁράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνι vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνιου et τῷ Ὁράνῃ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; *Ῥοράσιος* et *Ῥοράσιου* pari variatione, quamquam *Ῥοράσιου* apud *Agathiam*. Quem vero [L. 7.] *Ἰνναφέρνηα* plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper *Ἰνναφέρνης* sicuti *Ἀρταφέρνης* pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyli Pers.* vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. ἐπάγεται Ἰνναφέρνηα) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσεταιρίσασθαι*, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum ἐπάγεται, parat sibi *στρατιώτην*, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann. IV.* p. 128. B. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέρους προσεταιρίσασθαι, καὶ Ὁράνης μὲν ἐπάγεται Ἰνναφέρνην. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect. in Demosth. Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. παραγίνεται εἰς τὰ Σούσα - ἐκ Περσίων ἦκον) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὐτὸς τοῦτον εἵκεν ἦκον) Invexit iterum Vir Cl. manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam *Darius αὐτοῦ τοῦτον εἵκεν*, ob id ip-

sūm, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἴνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis Luciani T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. VALCK. — Ex Medic. αὐτοῦ si valet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτῶν τούτων εἴνεκεν ἐτραπόμην: aliàs etiam, et quis non? WESS.

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλετε) Non indigemus Vindob. ὀφείλετε: idem est vulgatum et Ἰακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui inpetus Darii. Βαλλόμενοι rectissime expedit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morellus ex mssis ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλούμενος, quorum ultima corruptelae, verissimum prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

23. ὅτι ἢν ὑπερπίση ἢ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius Arch. ἢνπερ πίση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλά σφικας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἢνπερ πίση alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμὲ ὑ κατήγορος ἔσται) Latine ista converti quasi esset φθὰς ἐμὲ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. ἐνθα γὰρ τι δεῖ ψεῦδος etc.) Laxissima haec de mendacio professio, verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῆ δῆτα τὰ ψεῦδη λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γὰρ τὸ ψεῦδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ὠφελοῦν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat Steph. Berglerus; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris Nicol. Abramus, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime Gronovius inlustravit. At illa οὕτω ὧν ταῦτα ἀσκήοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Coharebit oratio aptior, modo cum Valla et Arch. οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκήοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἐὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector Reiskius quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum Reiskius praeteriit.] Δεικνύσθω ἐὼν, sive dicatur φανερός γινίσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἔνδηλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκατείσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit Iustinus, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more Vir D. exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. φανερός ἐστι ποιησάμενος, patet eum fecisse, Marklandus interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, Vir Cl. *Euripides* Bacch. vs. 47. αὐτῷ θεός γεγώς ἐνδείξομαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυται - - ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιῶν. *Herod.* II. 119. ἐπαίστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθισθέντες φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἔνδηλοι ἔσσι τοῖς παρούσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph.* Trach. 679. αἰθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράξασα. In *Xenoph.* Kur. Ἀν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξιῶν Ἑλληνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὐνοῦς εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἐὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακινάσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νικρῶς, ἐὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum eundem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex Arch.

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυματίων νεκρὸν δειξάς est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρέχει formaverat. Mox ὅτε γὰρ ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἀλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθείας, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἀλλόσι aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνεον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνεον γνώμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης καταινεί ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῦθος ἡπίστατος) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον — ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσέων: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γνοῦς ὁ Κατιζείθης (Πατιζείθης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ἔλῳ τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἴνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰρή, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἔων ἐν Πέρσῃσι, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἶη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἴνῃ — ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [L. 9.] πίσι τε λαβόντες καὶ ὀρκίοισι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστις ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ἔρκοις δεινотаίτοις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι λαβόντες* eadem in re inportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. ὀρκίοισι, mutata distinctione, sequenti ὑποσχεύμενοι adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προσεκτέωντο retulerat. Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχομένου) Interpretamentum genuino locum cedit ὑποδεκομένου, quod in tribus inventum Codd. e Galileo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταβέβηκεν δ' ἐκείνου ποιήσας ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιῆσειν, quod l. 13. pro ποιήσας nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialectici ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορεύσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκαῖνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τὶ: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρεῖν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιρρίειν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμεν ἐπιρρίει. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδῶσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Kind. αὖτις, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstiniui a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] μὴ δὲ οἱ δέοντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλλέσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλλέσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρέβειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπερβάλλεσθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθεσθαι, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασιν ἐπρυχεῖν ἀδυνάτους ἐπιτίθεσθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις ὡς ἀτολμος dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντες ἦρώ. ὡτάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ἀστών, μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πᾶν δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαινεταί τε καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σὺ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theocriti ὁ πάραρος γῆτος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάρμοστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἴππων: imo τῶν παρήρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλέσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic saepe et συμβαλλέειν et συμβαλλέσθαι utitur Noster, inserta vocali e ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. Διὶ πομπῇ χριωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsum scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διὸς

ξένου. Apud Suidam in Ἀνακλῶσαν scriptor incertus θῆριον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco *Abreschius* ad *Aeschylum* lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. δέλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) *Nimis sollicitè quaesivit Portus*, [*Lexic. ion. voc. θύρα*] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; *thalami fores* signantur. Bene *Kühnius* auxilio *Nostri* defendit *Diogen. Laërt.* II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεῖς μετέιχε Σωκράτους. Iungere potuerat ex *Lysiae Or. de Caede Eratosthen.* p. 8. *Ed. Britan.* [p. 14. *ed. Reisk.*] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc haecenus. Mox [l. 18.] *Codd.* discors voluntas ambiguum τὸ συνισπίντουν efficit, quod *Zonaras*, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo *Plutarch.* T. II. p. 50. E. WESS. — *Conf. Polyb.* IV. 71, 12. et *Indicem nostrum Graecitatis Appiani.* S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus *Ioach. Kühnius* aliis non intellectum explicuit *Diogen. Laërt.* II. 105. eo nomine laudatus *Küster* ad *Arist.* Ἐκκλ. 420; E neutro *Pollux* enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud *Thucyd.* IV. 67. Ad illud *Lysiae* (*Or. I.* p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν -- καὶ τὴν κλεινὴν ἐφέλκεται, comparat *Salmasius* hoc *Petronii* e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, -- exemitque raptim clavem. *Lucian.* de *Paras.* T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. *Pausan.* II. p. 195. ἀναπνεπταμένας ἔχοντες -- προσέθεσαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, τυφόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo *Io. Friderichum*, illud in *Magophonia* secutum. Non male, etsi laxius, *Iustinus* I. 9. Quorum alterum *Gobryas* medium amplexus, cunotantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθειν ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθειν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαροφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τὸς πέντε ἡμερέων) ἐν τὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὧν) Nihilominus: οὐδὲν ἥσσον ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δὲ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὁμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὧν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνεῖς εἶπαι, ἔλεξε δ' ὧν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 465 seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μούνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζῶπυρα πυρός, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγεῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων εὐδηροφρεῖν πιλέκεις. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρησμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταρτίσω pro aliorum καταρτήσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει. Ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξοσι ἀνευθύνω etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὃς ἀνευθύνω χράμενος ἐξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀνευθύνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim σπάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et adquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ - ὀλιγωρίᾳ καὶ ἀνασκησίᾳ ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitantulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδείκνυσθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδείκνυσθαι, de suo H. Steph. admensus est ἰγίται. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [l. 25.] plures mssti ἄχθεται ἅτι θωπεῖαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἅτι θωπεῖαν itidem in θωπεῖαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἄχθεται τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγος θῶπις, ex Euripidis *Syleo*, *Philoni Iud.* adv. Flacc. p. 979. x. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπις καὶ ἀπατηλὸς *Procopio* Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet *Dio Chrysost.* Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀκρίτους [l. 27.] sincerum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit *Theophylactus Παῖδ. Βασιλικῆς* c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui *Stobaei ἰστορίῃν* eligent, *Herodoto* vetante. *Otanes* ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπειῶν ποιῆσαι, c. 83. et *Maecandrius* ad *Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγεῖν* c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. *Euripid. Suppl.* 433. ὅ, τ' ἀθηνῆς, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσῃ ἔχει: et *Hyperides* ex versione *Rutilii Lupi* lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. *Livii* memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae *Valckenarius* noster super hac ἰσότητι ad *Tragici Phoeniss.* vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἄνωγε φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τὴν νῆα παύων, maluit *Cl. Pauw* ἀνῶγων φέρειν. Qui si in msstis ἄνωγε κελύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος συνόκημα ἀχαριώτατον, VII. 157. Apud *Suidam* οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλον: quo prior adfirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse *Grammaticus* in Ὑβριστότερος testem adpellat *Xenophontem* Κυρ. Παῖδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκων ἐν) Celeb. viri adnotationem confusio-rem animadverto. *Aldus* et *Camerarius* id, quod legitur, vulgaverunt: a *Stephano* est οὐδὲ γινώσκ. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia *Euripides* *Suppl.* vs. 417. *Aeschines*, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστον, ἀψίκαρον, ὤμον, βάσκαρον, ἀπαίδευτον, *Dial.* III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκῆτον [l. 11.] obpositionem haberi. WESS.

10 seq. οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆτον) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur *ιδεῖναι*, sive *νοῆσαι*, et *διδασκῆναι*: ut ap. Xenoph. Έλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδασκῆεις ὑπὸ τοῦ. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκῆντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα - ἐπιστάμονα γενέσθαι. Eadem Archytas et plura dedit Iamblichus inustus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Έργ. καὶ Ἡμ. v. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse. In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, ὃς οὔτε ἐδιδάχθη, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆϊον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆϊον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκοθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλόν, οὐδ' οὐδὲν οἰκ. advocato Platone in Theaet. pag. 180. A. ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ ἡ τὸ μὴδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆϊον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et περίπον accipi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χειμάρρην ποταμῷ ἵκελος) Ὁ δῆμος ἀθλεί ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ἀνὲν νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραρρίθροισι χειμάρρῃσι ὅσα Δένδρων ὑπέκει κλώνας ὡς ἐκσώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto do- co, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

sul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. Falsae Legat. p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osiores Atticae libertatis docerent: ὡς δ' μὲν δῆμος ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων, καὶ ἀσυνστάτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἀστατον κακόν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προσέχουσιν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χρεῖμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε ὅσα ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχίᾳ κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγῶτό τε ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἔκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκίαν ἄριστος γενέσθαι. Eum in modum *Aeneas* *Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοῦς ἕκαστος δοκῶν ὑστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκαρύψαντες ποικύσι) Hoccine idem ac mutuo se occultant? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκύψαντες πειῦσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκύψαντες τῷτὸ πρήσσειν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἔν ἐστι συγκεκυφός: ubi Critici bene, ὁμοιοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπνέουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius urtitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκυψ. Arch. posuit typhotheta, debuerat συγκρίψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θωμάζεται· οὗτος δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου· θωμάζομενος δὲ αὐτῶν ὡς ἐφάνη μόνναρχος εἶναι. Ut praepositio ἀνά a verbo ἐφάνη, vovula ὡν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit sciuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἦτοι κλήρω γε λαχόντων) Si-ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλη λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δεσπότας --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλη λαχόντα αἰεὶ σφειν αὐτίκων ἀποπέμπουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλη λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in mssis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμίᾳ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαχόντων nūquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαχόντι is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καὶ ἡστέο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκατίετο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὔτε ἄρχεται, πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τι -- ἄρχεται. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec currunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto irrepserit, non exputo. Corrige quaeso ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἄνθρωπος ἰσαγγελίος) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ' ἡμῶν ἄνθρωπος ἰσαγγελίος, οὐδὲ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὀφίης, οὐδ' ἢ γυναικὶ ἄμα εὐνάξωμαι: hanc procures Herodotei constituerant exceptionem, ἢ μὴ τυγχάνῃ εὐδων μετὰ γυναικὸς βασιλέως. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβούλευσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς, vel συνεθήκαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsitan ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschylī Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri nonnulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno, sicuti et paulo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολάς προσκυνεῖν ἐκάστη ἡμέρα, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ - - - ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. Α. Θάρρει, ὡ δέσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τᾶμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν, ἢ μὴ δὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσαι Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὄντινα βούλοιτο Ἀθηναῖον φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὄντινα δὲ μὴ βούλοιτο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὦρε μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς - - - ὁ ἀγών ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γάρ ἐστ' ἀγών, aut πλησίον ὁ ἀγών: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχιρίπτων τῇ Θηλέῃ) Arch. ἐγχιρίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad J. 8.] Portus τῇ Θηλέῃ habet in Ἐγχιρίπτειν, ex coniectura, sed bona: nam Θηλέην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ἔξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἔξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpto praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. D. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἐλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμενον: dederat forte καὶ τῶν ἔξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἦν ἐς ἄλλαν τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ἀποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucularet: ὄρθρου βαθείος: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἀν' ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἄμ' ἡμέρῃ δι' διαφυσκούσῃ) Sic ἄμα ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφωσκῶν doctus Iobi interpres c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφωσκούσης, aut τῇ ἐπιφωσκούσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordī ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [L. 2.] παρήϊσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκειν ἐπ' ἵππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰτναίᾳς ἐπὶ πάλῳ βειβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetarum per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Butmanus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελέωσέ μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖωσαι Th. Beza recte accepit. Statim, e msstis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnīs certe principum προσκύνησις accessione illa non egebat. At vide Polyaen. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἐκρύψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντας ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχοι, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάσθαι τε καὶ χρεμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάσθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per Φριμάσθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειὸς τε δὴ ὁ Τόρδαιος etc.) Cl. Abreschius Δαρειὸς γὰρ δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II. G

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. XVI, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate Tom. XVII. p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] WESS.

7 et seqq. Γάμους τε τοῦ πρώτου ἐγάμει Πέρσῃσι etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur. De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτοσσα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἰτ, ζ' Φησὶ Δαρτίου παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνικος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex Otanis filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit *Αρτοβανης*, (VII. 2.) memoratur et *Αριαβίγνης*, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is *Ἀρσαμένης*: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur *Αριαμένης*. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerzen* Darii successorem; nati fuerunt *Μασίστης*, *Ἀχαιμένης*, et, fratribus minus nobilitatus, *Τεσσάπης*. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ὑπεράνθης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phaedymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtiguit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. v. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐγώμει Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλέατο) Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμεις κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμεις ἐμπιπλάσθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit Abreschius. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσεὺς τύπος, τύπος λιθοκολήτους, et χρυσεῖαν ξοάνων τύπος Euripidis et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχὰς κατεστήσατο εἰκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαρεῖος βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱὸς, παιδεία τε οὐ διατρέφωσθαι τιθραμμένους ἄλλων δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἔβδωμος, διείλετο ἑπτά

μέρη τιμώμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebatur, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὅς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένειμέ τε μέρη μείζω ἕκαστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρησάτο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per *Medum et Eunuchum* eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit *Iac. Nic. Loënsis* Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρου παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαῖνων τοὺς προστάτας, ἄλλοις ἄλλα ἔθνεα τὰ ἑκατέρω νέμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: *et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre.* Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in *Ideen* etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλωνίον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. *Aelianus* Var. Hist. X. 17. Θειμιστροκλέα τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῶαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικόν seu Εὐβοικόν probetur, parum referet; illud *Steph. Byz.*, hoc *Polybius*, *Strabo*, *Appianus*, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento *Babylonio*: aliter *Aelianus* Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus *De la Barre* *Histor. Acad.*

Inscription. T. VI. pag. 355. ἰσδομήκοντα καὶ δύο μνίας *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiciatque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* aequiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de Cistophoris pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter *Εὐβοϊδᾶς* et ἰσδομήκοντα stellulā interpositā indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonium talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

16. Δαρείος μὲν ἦν καὶ πῆλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhern.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum mirus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem Magi ἀτρελὴν στρατηγὸς καὶ φόρον in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. διαπότις· Κῦρος δὲ πατήρ) Adtiguit postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κῦρος δὲ πατήρ, --- ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνησθήσεται: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλέον τι ἢ πάντος τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατέρα et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque καπήλων q̄sor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332. B. εἰδείξει παράδειγμα, ὅσον χρηὶ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἡπίος τε) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατὴρ δ' ὡς ἡπίος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφι τὰ ἐμπιχάνησάτο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφι πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλυίων) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνῶν. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λασονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλίες, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδες, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milyas. - - Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Τρεννίων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Τρεννίεις, sive Τρεννίες, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΕΥΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασονίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλυμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καβηλῆες δὲ οἱ Μήρονες, Λασιόριοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρούσαν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φρούσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φρούσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρούσαν, quam a Viro praestantisimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐροισι) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσίδειον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphelius verbis Lucae Evang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέον, ἐξόν, παρόν, ἐνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκεκοσμέατο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε τάξις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο, pro quo κατὰ ἔθνηα κεκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κεκοσμέατο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσήκῃ ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγίνετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἔδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμόν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγῦδαι) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικανίων) Ad eum modum Steph. in Παρικάνη, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopia* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυσίται, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, Παυσίται erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. *WESS.* — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93, 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρκακηνοὶ h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παρκαίται, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. *S.*

9. μέχρι Αἰγλῶν) *Steph. Byz.* Αἴγλαι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑἰΓΛΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑἰΓΛΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Ἀργύων in hac vicinia gentem, quae Ἀργύων et Αἰγνές *Arch.* Eadem Λιβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, ἐπίχρην consultum est. *WESS.*

CAP. XCIII. 4. Σαραγρίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαράγγαι, Σαραγγίων VII. 67., unde *Σαραγγαίων* absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θεβαίων, locum Ἀθηνίων, Θεβείων, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. *WESS.*

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Καρχήδων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κάρσιον urbem Parthorum memorat, Indiae finitimam.* Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hinc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρχήδων* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρχήδων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem causa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) nonnihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρσιον* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάρσιον* corrigendum censet, eius regionis incolae intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr. lib. VI. cap. 15.* nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII. quo Index Geographicus continetur*) excerpsit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικάνιοι δὲ, καὶ Αἰθίοπες οἱ ἐκ τῆς Ἀσίας) *Alios Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Paracetenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hic cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis* tributi nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in *Παριανάη*, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. *Μαρινούσι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύνιοι* *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσυνης*, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάρδοις* ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione *Μαρσί*. Certe *Μάρες* apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssiti distant. WESS.

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) *Ad omnes ceteros* vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, *par caeteris omnibus*. Nos, *pro ratione aliorum omnium*, posuimus: rectius fuerit, *prae reliquis omnibus*. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, *super caeteros omnes* scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble*. S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τρεσσεράκοντα καὶ πεντακόντα καὶ εἰνακισχίλια τάλαντα) Id est, 9540 talenta, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur, si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδῶκοντα καὶ ὀκτακόσια καὶ εἰνακισχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

inducat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo γίγεται, quod in locum vulgati olim εἶναι substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex εἶν corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode εἶν εἶν legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. τρισκαιδεκαστάσιον) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic τρισκαιδεκάστιος, èa aetate Platonis in Hipparch. p. 231. D. duodecupla sive δωδεκαστάσιος. Menandri Comici aevo decupla, δεκάπλῃστιος, ap. Polluc. IX. 76. Adtiguit hanc rem *Car. Arbuthnotius* Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de *Asse* lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355.* docte iterata. WESS.

[9. τὸ ὅτι τούτων ἔλασσον αἰνῶ;) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huius summae deest ad veram summam complendam. S.]

• *CAP. XCVII.* 4. δῶρα δὲ ἀγλίων) Futile ἀγλίων superstitiosae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγλίειν et ἀπαγλίειν in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1366, 8. [*Od.* p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πάνυ, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam e. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθήσκοντας κατασιτίσθαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοί, αἰκήματα δὲ ἐκτείνται κατάγαια. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. *Diodor. T. I.* p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque*; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμψυχοὶ τάφῳ dici possent *Γεργιάζοντι.* vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. Μασσαγίται τῶς γονίας (non quosvis:) κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφῳ κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάφθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulorum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem *Aethiopes et Indi Calatiae* utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, *Indos istos τοὺς γονίας κατέσθien, parentes suos vorare.* Idem hi *Aethiopes*, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργματι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἔργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡς μέλειος, ἐχθίστων θεῶν ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γυγνόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. c. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρένδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, Voyage en Egypte, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἰβίνου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalangarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὔτοι ἂν δώροια τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ ἀνωτόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμεῦ, pro ἐς ἐμὲ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὲ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. παρίξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut παρίξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. καμίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοιῷδε κτέωνται. WESS. — Quò pacto, salvà orationis structurà, abesse verbum καμίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμώμενοι) Displecuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμευόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est ἁλιεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεῖω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμώμενοι, ex ὀρμῇ, sive linea hamoque, unde ὀρμίσσονται. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato Abreschius ad Thucyd. p. 297. Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor. II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμώμενοι commode habere videtur, nil aliud significans, nisi navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De Indica arundine, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut Plinius ait) praestant, conferri Theophrastus potest, Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior Ctesias, Indic. c. 6. qui tantam eius crassitiam esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad Plin. XVI. xxxv. 65. adposuit Harduin. S.

13. ἐσθήτα φλοῖνη) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto Salmasiano ex phleo, quod verius multo. Atticis φλέως, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore Polluce X. 178. Ἐσθή; φλοῖνη, scirpea sive ex phleo, etiam Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV. [c. xi.] Hist. Plant. p. 463. Articulum ἦν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum caussa. WESS. — Herodoti hunc locum respexit Niebuhr, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖσι) Broukhusius alii que dudum viderunt, huc respexisse Tibullum IV. 1, 144. Impia nec saevis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus. Gentis nomen, auctoritate Tibulli satis munitum, restituendum videtur Nicolao Damasc. ap. Stob. p. 105, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: ἐν Παδικαῖσι Ἰνδικῶ ἔθνη οὐχ ὁ θῶν,

ἀλλ' ὁ συνωτάτος τῶν παρόντων κατάρχεται τῶν ἱερῶν αἰταῖται
 ὃ αἰετὰ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam in Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλόνται δὲ Παδαῖσι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖσι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebos tenet arva Padaeus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cellar-
 ium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 prior. Νομαίοις ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοις
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἄπαρνός ἐστι μὴ μὲν νοσέειν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὴν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὴν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χρεὶν ἐμέσται, μὴ μὲν ἐκόντα ἐλθεῖν: III. 66.
 ἔξαρκος ἦν μὴ μὲν ἀποκτείνουσι Σμέρδιν: V. 106. θεῶς ἐπόμενον μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἔμφυχον) Gentis Indicae
 nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀπτόνοι
 τῶν ἐμφύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμεια τῶν χρηστηρίων ἐν
 χρεστοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Contr. Gesnerum se-
 quuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμεια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μεια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστὶ ὅσον κέρχρος τὸ μέγαθος etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ --- μέλαινα, κατὰπερ τὸ χρῶμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis *Onesicritum* et *Theodecten* sollicitos habuit ap. *Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — *Conf. Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, ni καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτον --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septemtrionem --- incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορρῇν --- ἀνεμὸν τῶν ὑπεριοίκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Caspattyro* (Κατὰπύρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημία. *Desertum Cobi.* *Conf. Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰσι δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοὶ) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, *Or. XXXV.* p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰσι ἀλωπέκων μίζοντες τάλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ἡμῶν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Iudic.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοῦν ἀφ' ἑαυτῶν, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist.* IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicae Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* *Exercit. in*

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, vulpibus similes esse illas bestias. Animal esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (δοραὶς αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατότεραι πολλὰν) *Gronovio* et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλὸν inter et πολλῶν conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἴγυπτοι πᾶσαν πολλῶν δουλοτέρην πείθοντας, invitis membranis, πολλὰν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. καμήλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοις etc.) *Aelianus*, quando de Nat. Anim. X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μίνοι καὶ γόνατα τοσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραίσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδεῖται: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aelianus* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti; lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat Athenis moechum, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτεῖλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσεως) Distinctionem vulgo post ὑπερτεῖλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερτίλας referri ad θερμότητος δὲ ἐστὶ ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτίλλοντες ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερτίλλον ὑπεραντίλλον, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρον. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἐστὶ βρῖχισθαι) Intelligunt vulgo cum Valla, dicuntur illi tum in aqua se abluerē; sive maderfacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Phercydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatu esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνεωτέρουν abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπιλοκόμενους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπειπὼν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares camelii erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ἑμῶν ἀμφοτέρω, non ambo pariter, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, διδόναι μαλακὸν [quod l. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. Hemsterhusium fugere hoc ad Comici Plutum non potuit: cuius monito adiungenda Elsneri observata Schediasm. Critic. p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ αὐτὶ Ἰνδοὶ ex Aldo et aliis. Sic c. 109. οὕτω πᾶντας Ἀράβιοι. WESS. — In istis, παραλύσθαι ἐπιλακμένους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae Wesselingio probabilior visa erdt. Similiter ἐπὶ λακτεῖν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et ἐπὶ λακτεῖν τὰς οὐράς, III. 115, 6. At rursus alibi ἐπιλακμένους dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολειπομένους, qui in agmine pone manent, qui segnius sequuntur, moratores, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus Coray, in Larcheri Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à côté d'elles. S.*

11. ἐνδιδόναι μαλακὸν εὐδὲν) Virum Clar. notavit T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. vs. 488. ubi haec Herodoti commodum admovit Grammaticus Aristophaneis, μαλακὸν δ' ἐνδύσσει μηδὲν. Similia quaedam collegere L. Küster. et in Schediasm. Crit. se longe doctiorum satis superbus censor Iac. Elsnerus. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociore.* Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi insidens *femellae* habebat Indus *σειρηφόρον* ἐκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν. VALCK.

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιότερος ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτόθι ἐστὶ, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος* ὁ δὲ καταφορέυμενος ὑπὸ ποταμῶν* ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρυσσόμενος. Haec Is. Casaubonus, quaeque participium

ὀρυζόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχατιαὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλε-
 λιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae
 ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ πο-
 τάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor,
Posidonii verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153,
 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spe-
 ctant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Sicu-
 lus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et fini-
 timis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*,
 praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista,
 Πρὸς δ' αὖ μεταμβρίης, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἶρια -- προφίοντα - ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Ni-
 hil verius. Idem ingenit remigio *Pavus* adsecutus fuit.
 Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.*
 in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit,
 arborem gossampinam praeferens *Plinii*. Quae *Bellonius*
Observ. II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et
 popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea
 disputanti adsentiunt cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.*
Hist. Plant. lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham
 sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud no-
 strum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, mul-
 tis enarrans quomodo colligerent λιβανωτὸν, κασσίην, κιν-
 νάμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisse videantur
 ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postre-
 mum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτίωνται) Velle
 haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius
 colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus,
 nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine pe-
 riculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non
 tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de om-
 nibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut ple-
 rumque semper, excludere: verti debuisse, praeter myr-
 rham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myr-
 rham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse.
 Mihi dubius voculae talis usus, praestabiliusque *Arch.*
 δυσπετίως, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.*

CAP. CVIII. 7. ἀνιηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. *Muscae, crabrones, pulices*, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά. ἀνιηρόν εἰσιν αἱ μυῖαι. *Leaenae, viperae*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch. ἀνιηρά*, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχήτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλγόγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed feris etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton, ὅφης ἢ σκορπίος* dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. *Centauros, Θῆρας*, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατόν, *Trach. vs. 1111. Obponuntur ap. Herod. ὅσα ψυχὴν τι δειλὰ καὶ ἰδωδίμα. VALCK.*

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen. IX. p. 400. x. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde*, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηριεύεται καὶ θηρίον καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὗτος δὲ τι πολυγόνον ἐστὶ ἐπικινύσκεται τε μόνον πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρησι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch. λαγοῦ* legitur et alibi apud Nostrum. *Λαγὼς, ὁ Ἴων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίρεται est ex Eustathio, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειωτέροις κνήμασι σπέρματικῶς συλλαμβάνεται. Herodotea comparans cum *Plinianis Salmasius in Solin. p. 283. praeferre videtur ἐπαναίρεται, quod Athenaei praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι Herodoteum est: lib. VI. c. 69. ad Demaratum mater: ἐν - - σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεομαι: id est συλλαμβάνω. vid. Cl. Abresch ad lib. *Cattierii p. 66. Lepus vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικινύσκεται: adiecto γε formam praetuli mediam vul-***

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικνίσκει τε. Memineram, his apud *Herodotum* legi κνίσκεσθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπὶ τὸν ὄστρον κνίσκεσθαι. IV. 30. ἐπὶ τὸν προσήν ἢ ὦρην κνίσκεσθαι τὰς ἰππους: quin etiam ἐπικνίσκεται apud *Clementem Alex.* reperriri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγῶς - - - κνίει δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικνίσκεται ὀχεύεται καὶ τίκει· τεκοῦσα δὲ εὐθύς ὀχεύεται ὅφ' οὗ ἂν τύχη λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt *Xenophon* *Cyneg.* p. 572, 33. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. Ex *Theone* partim, ad *Arati* *Phaenom.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster.* *Eratosthenis*: Λαγῶς ἐστὶν ἐν τῇ καλοκυνηγίᾳ εὖ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κνίειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam insitium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος *Arch.* relinquo. *Oppianus* fin. *Cyneget.* III. Ἐξοχα γὰρ τὸδε φύλον ὅς' ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικνίσκει τε *Athenaei* et *Eustathii* nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpeuse ἀναίρεται, redivitum lib. VI. 69. Possem hic *Olearii* lapsum ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph. Monachii* in *Barnab.* *Epistol.* p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ λαινα etc.) *Herodotea* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 25. et *A. Gellius* *Noct. Att.* XIII. 7. hic quidem; quam *Plinius* vocat, deliram fabulam refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικνίσκειται καταγράφων) Blanditur ἐπικνίσκειται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. εἰσκνισμένη βέλει βουκόλου πτερόεντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικνίσκειται,

non concessi; certe *καταγράφων* optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in *Arch. καταγράφων*. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De *eiecto leaenae utero* falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa *Hist. Anim. VI. 31.* Adoptavit tamen *Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v.*, et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidæ indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem. WESS.*

Ibid. ἐπικνίεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio *Cod. Arch. ἐπικνίεται καταγράφων*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφειν* (de altero *ἐπικνίεται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in *Troad. Euripidis vs. 1251.* ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, *καταμύσσειν*, et *καταζαίνειν*. *Spinas, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, κνάφον* vocat *Herodotus I. 92.* *Tribulis lacerare, Plato dixit ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτειν*, de *Rep. X. p. 616. A.* Contulit *Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359*, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest *T. Hemsterhusio* in *Misc. Obs. V. p. 21.* verba *τάφειν* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γνάφειν* et *Γνάπτειν*, *Κνάφειν* et *Κνάπτειν*. Dedit in iisdem *Miscell. multa d' Orvillius, IX. p. 118.* et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte *Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάφω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι.* *VALCK. — Conf. Var. Lect. S.*

CAP. CIX. 3. εἰ ἐγίνοντο) *Cl. Reisk. εἰ διεγίνοντο*, h. e. *εἰ διετίλουν*, si perseverarent. *WESS.*

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum *Aristides* alludebat *T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηρέμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν αἰόκηθ' ἢ αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη.* *Ichneumon* nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γενωμένων θηρίων ἄβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποταμὸν, scribit *Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.]* huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti* [de serpentibus] citat *Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.*

10. διεσθίει τὴν μήτριν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. *Culti versus sunt, ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 130-seqq.*

praesertim, ἰππὶ διὰ μητρὸς ἀραιὴν γαστήρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἱεργύνοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρώσαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. Ἀμήτορες viperae simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi *Olearius* bene multa. Statim *χεῖμα* τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiunt in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλλὰς στρυβήλου τέκνον *Sophocles* ap. *Athen.* III. p. 86. WESS.

13. πολλὸν τι *χεῖμα* τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσσοὶ Poëtis, ad imitationem *Homeri*, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis *Rittershusius* et *Gatakerus* ostenderunt. Vid. quae notat, *primarium* literarum nostrarum decus, *Io. Alberti* ad *Hezychii* Γύμνον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. *Suo* more *Plato* venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in διός: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: *Theocritus* V. 38. θρέψαι δὲ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς Πύθηκιδεῖς Ἀλωπεκιδεῖς Χηνιδεῖς Περδικιδεῖς Ἰσρακιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσινυκτηρίσι) Syllabā ex *πτερωτά* repetitā legerim: τὰ, τῇσινυκτηρίσι προσείκιστα μάλιστα, καὶ τέτταρα δεινόν, καὶ ἴσταιν ἐς ἀλκὴν ἀλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέτταρα, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud *Eustathium* ad *Dionysii* Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγασσι, κατὰπερ αἱ νυκτηρίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτηρίς τρίζει. *Eustath.* in *Iliad.* β. p. 173, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λεπτόν ἤχειν κατὰ τὰς νυκτηρίδας τὸ μίντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφώνότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit *Io. Iac. Wetstenius* in *Ev. Marci* ix, 18. VALCK.

7. καὶ τέτταρα δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices, *Homerus* *Odyss.* ω. 5. ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο, ὧς δ' ἔτε νυκτηρίδες - - Τρίζουσαι ποτίονται: ubi plura *Eustathius*. Ex *Nostro* *Plinius*, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, *Hist. Nat.* XII. 19. Scripsi perpetuo κασίην iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis *Phoenicum*

πρῶτον pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τι τοῦ θυνώδους καὶ κάδας καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal. et Vind.* καὶ κασσίας. Κινναμώμου *Vind.* WESS.

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inivis rumpibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosi, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. Arom. cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii* Theb. VI. 61. WESS. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλέουσι λάδανον) Vere scribit. לָדָן, *Ladân*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, ἔτι τοῦτου θυνώμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τούτων θυνώμασιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavus*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- κιννάμωμοι αἱ αἰγῆς καὶ τράγοι --- ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii juvenis *Mein. Tydemanni*. WESS. — Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγουσι τῶν τραγῶν τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis* prophetae cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυνώματων περί) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόξι δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 30. et nominatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et *Diodoro* animo fuit lib. III. 46. WESS.

1 seq. ἀπόξι - - - τῆς Ἀραβίης θεσπίσιον ὡς ἡδύ) Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schultensii delictis, *Diodorus Sic.* III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. *Alexander Sophista* apud *Philostr.* p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἐμβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀπορίψεις οὐδὲν ἐκτὶ Φυῖν, τοσούτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρῶτας εὐτυχεῖ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praefendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, *Aelianus Hist. An.* X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μνηίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπεροῦν εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκεῖσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus *Herodoto* redierunt. Eadem viderat *Abreschius* felice coniectura. Pensemus nunc operam, et *Aeliano* vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν, οὐπερ ἂν - - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de *plostellis* et *pastorum* sollertia, quam *librarii* foedarunt. Voluit ὑπερᾶνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super *plostella*, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπλήχειας) *τριπλήχειων* vulgabatur ante *Gronovium*: *τριῶν πηχέων*, genuinum praebent *Valla*, margo *Steph. Cod. Arch.* et *Aelianus Nat. An.* X. 4. de ovibus Arabicis enarrans *Herodoto* tradita. — In proximis forsitan etiam *Codices* variabunt in *ἐπῆει*: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἴτις ἐπεῖη σφι ἀπέλκιν, vel ἐπέλκιν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. *Aelianus*: ἄσπερ εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκεῖσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένης πρὸς τὸ δάπιδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης *Reisk.* maluerat: et [l. 3.] οἰκομενέων *Schurzfleischius*. WESS. — Non incommode *Reiskius*. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Neimpe ἀμφιλαφία φέρι. *Conf. Hesych.* et *Suid.* in voce, et *Apollon. Rhod.* II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχατιαὶ εἰσι) Non moveo; neque infitior, [quod *Gronov.* adnotavit,] ἰσχατιαὶ convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, *Hemsterhusius* in *Timon. Luciani* cap. 30. stabilivit. Verum propter haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχατιαὶ πως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὦν ἰσχατιαὶ οἴκασιν etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redolet: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de Electro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πούδων, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De st anno [l. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui caussa obscurius. Hinc *Nostri* et plurimum olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. *De la Nauze*, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*: in quo veterum adtiguit errores, *Herodotea* citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. *Maussac*. in Diss. Crit. [*Harpocrati* adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὗτι (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρβαρον, quod alteri *Gronovius* antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud *Theopompum Longini* π. Ξψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτιω) Nulla hic causae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M.* explanatores et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὕτως erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γι. *WESS.*

Ibid. οὕτως δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet *Codex Arch.* Τοῦτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτιω γινόμενου δύναμαι ἀκούσκει τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πείσθαι δὲ σπουδῇ πάντῃ ἐβλήσας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae IV.* p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάντῃ. Neque tamen μελετῶν sic adhibitum recorder; et μελῶν *codex Arch.* μοι λέγοντος praebet *cod. Eton.* pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρὴ ποιῆσθαι τι παραγχαίτερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειν: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειν, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' -- οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισι. *Aristoph. Lys.* vs. 1231. ἢ τούτῃ Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem T. III.* pag. 313. *Themistocles* τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων; *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret, *Cornel. Nep. Themist.* c. 4. *VALCK.*

[12. ὅπως θαλάσσιά ἐστι τὰ ἱπικίνα τῆς Εὐρώπης) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Schaeferus* ad *Bosii Ellips.* Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra *Europam*. Aliter interpretes; cuius ratio, „nem miror *Larchero* probatam esse.“ Confer *Nostrum IV.* 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex *IV.* 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septentrionalem comprehendere. S.]

4. λησται ὅπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάξουσιν etc.) Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos χρυσοφύλακας esse γρυπῶν lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὅπ' ἐκ dant msssti, quod scriptor Ὀμηρικώτατος Poëtae exemplo Iliad. π'. 353. Odyss. λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων) Florentiae, Romae atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctum tantum. Reiskio in elegante Schediasmo de Sail Ol Aram Aicorani p. 7. visum verius ἐν κρείττῃ ἰόντων Χορασμίων, cum sui iuris Chorasmii erant ipsi etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanaeis, quae secundis curis inprobabit ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione Chorasmii planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiorum fuisse, sitam ipsorum in finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum dilationis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ -- ἦν μὲν κατὰ Χορασμίων, ἐν οὐρεσι ἰόντων Χορασμίων τε αὐτόνων καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, Vallam ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Amnis autem [l. 8.] Ἄκης, an Ἄξις, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil iuvat. [Est quidem etiam apud Hesychium Ἄξις, Asiae flumen: forsitan ex hoc Herodoti loco.] De consensu Cl. Valckenarii, quem his dudum scriptis animad-

verso, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro ἰόντων Χορασμίων, in cod. Paris. C. ἰὸν Χορασμ. legi, id Georgiades noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. Paris. A. h. l. nihil excerpserat. Eandem vero scripturam ἰὸν Χορασμ. Larcherus, qui codicem nostrum Par. C. non excussit, ex Paris. A. laudavit; simul monens, in eodem codice (non in Pc.) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. Pb. et Pd. vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici Med. eiusque sociis desunt. S.

Ibid. ἐν οὐρεσι ἰόντων) Voce ἰόντων in duas ἰὸν τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρανίων, καὶ Παρθῶν, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiarum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiarum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum;) et Thamanaeorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In οὐροισι, finibus, et in ἰὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epochā vetustissimā, in qua hunc quoque tractans Herodoti locum pro ἐν οὐρεσι ἰόντων corrigere tentabat ἐν κατὰ ἰόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmi et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. Abreschio, Diluc. Thuc. p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit Herodotus: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢν μὲν κατὰ Χορασμίων — — (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiarum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem Herodotus, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὅποσιν χώρην καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει --- βασιλείως ἴστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλείως ἐστὶ, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) --- οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλείως. Graeca libertate pacis indiguae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. e. p. 78. n. Panathen. pag. 254. f. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνος ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνος ἡ Κασία; φησὺσι Ῥοδίων· ἐὰν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, ταυτὶ τὸ χωρίον; ἢ τὸν ἀγρόν; δῆλον ὅτι πεύτῃ τοῦ διαπύτου τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmii. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. b. Πάρεθον πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι εἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πεδιά καὶ οὐρεᾶ: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus notī Σαράγγαι et Θαμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαρογγαίων καὶ Θαμανίων legit in suis Valla; Σαραγγέων καὶ Θαμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαρογγαίων καὶ Θαμαναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαραγγέων. Demamus primam nomini literam, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων,

cuivis facile Καρμανίων nomen hic subnascetur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐν οὐραῖς ἰδντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin [l. 8.] eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuantes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant. Sic quidem Sainte-Croix in Examen des Historiens d'Alexandre pag. 714. in eandem partem inclinante Barbier du Bocage ibid. p. 829 seq. sic item Heeren in Ideen etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) Gatterero. S.

[9. διαλελαμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallae versionem, per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpretes in suo codice vitiosum διαλελαμμένος, quod cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διελελαμμένος (a themate διελαύνω) accepisse. Recte vero Henr. Stephanus διαλελαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. Var. Lect. S.]

CAP. CXVIII. 6. ἴσοδον εἶναι παρὰ βασιλείᾳ) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἴναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. WESS.

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγκειμένοις) Non absurdam profecto dat lectionem Codex Arch. ὡς οὐ σὺν ἐκείνοις: si plures dant οὐ σὺν κείνοις dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἀνευ τῶς interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐ συνεικίνοισι) Ex coniectura συνεικίνοισι olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκειμένοισι ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recorder. Μὲν καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἔδῃσι τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - - δέσιν intellige. Vide Annot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσκε ἀν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἀν particula, et ὠδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσκε ἀν καὶ ὠδύρεσκετο. VALCK.

Ibid. κλαίσκε καὶ ὠδύρεσκετο) Inconmodum ἀν Abreschius ὦν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. ὠδύρεσκετο, sicuti ποιέσκετο lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. *Ety-molog.* pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρεσκε, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἀν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15; 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laert. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homerea certe magnificentiae proximum Sophoelem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint Herodot. T. V. P. II.

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλει. *Soph*: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου Φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον. *Herod*: Καὶ τίνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλοιμι. *Soph*: Μητὺρ δ' ἐν ᾧδου καὶ πατὺρ κεκευθότοιν, Οὐκ ἔστ' ἀδελφός, ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτί. *Herod*: Πατὺρ δὲ καὶ μητὺρ οὐκ ἔτι μιν ζώντων, ἀδελφεὸς ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο. *Posterior*es duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex perdito dramate petitis *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophocles* pro κεκρυφθῆναι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεκευθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεκευθότοιν, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανὼν Κεύθει κἀτω δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητὺρ δ' ἐν ᾧδου καὶ πατὺρ κεκευθότοιν. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* T. II. p. 565. [*Toxar.* s. *Amicit.* c. 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι ἔφιδιον, καὶ ἄδελον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὗροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος *Γυνδάνης* ἐστὶ. **VALCK.**

28. οὐκ ἔτι μιν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom.* lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura nō mutassent, putares. *Persicae matronae* dictum cum *Sophocleo Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. **WESS.**

CAP. CXX. 3. Ὁροίτης) *Satrapae* nomen unius litterae discrimen apud alios, Ὁρόντην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἄρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὲς λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in mastis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῶνται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμαχων λόγῳ, Musae VIII: 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὲς λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρὲς. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (ὅσπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rheseo vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὗτ' ἐν λόγῳ οὗτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὲς λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censeeris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὲς μοῖρα vel μέρι; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμου καὶ υἱὸς μοῖρα καθεστηκυῖα. ἐν πολεμίου μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ιδιώτου μέρι διαγεῖν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἄρχουσι καὶ τετιμῆνται· τὸ δ' ἑμὸν ἐν ιδιωτίῳ λόγῳ καὶ αἰτίμου. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινὰ κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe conmodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινὰ idem prorsus ac δι' ὃν τινὰ propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatior atque ex interpositis parenthesisibus paullo inpeditionis est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex οἱ δὲ διάσσωτες λέγουσι. WESS.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίαι μὲν δὴ αὐταὶ διφάσαι etc.) Aliam causam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic.* Excerptis de Virt. et Vit. (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher.* S.]

5. Μύρρον τὸν Λύτω) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivavit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque Μύρρος. WESS.

8. πᾶρεξ Μίνωός τε τοῦ Κνωσίου) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures θαλασσοκρατοῦντας *Africanus* et *Eusebius* in Chronicis recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de Mari Clauso lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, ἀνθρωπίνην γεγενῆν [l. 10.] esse tempus historicum, et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. Can. Isagog. pag. 278. Aliis ἀνθρωπίνη γενεὰ et ἀνθρώπιος spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. Πολυκράτης ἱστῶτι πρῶτος,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. Πρῶτος ob praecedentia placuit. Quod de *Ionia* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἰωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spē lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μοῦνος) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἰστὶ πρῶτα (vel πρῶτος) ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξαιν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρῶτος --- Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατεῖν ἐπενοήθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῷ ἰσχύων, I. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. n. [p. 637. n. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum τοῦ Θησάλου Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius Herodoti tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μασιάνδριον Μαιανδρίου) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et Valla: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαιάνδριος. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 53.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀρταφέρνης ὁ Ἀρταφέρνης, et Ἰδάρνης ὁ Ἰδάρνης. In duobus *Demosthenis* locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὀκτὼ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex *Herodoto* consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud *Thucyd.* VI. 46. *Diodor.* XII. 83. *Polyaen.* VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, *Ciceroni* venuste narratur, de *Off.* III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non *obsignatus*, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum; reddidi. *Commode Larcherus* ex *Eustathio* ad *Odys.* θ. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto elausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait *Eustath.* pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροιμίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσείως δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more *Reiskius* etiam ad hunc *Nostri* locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοῖν ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκρ.) *Cl. Reiskius* τὸ μὴ ἀποδημῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι δέ οἱ μὲν Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, *Philo Iud.* prodidit apud *Euseb.* Pr. *Euang.* lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. *Mangeium Oper. Philon.* T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖν ἐγένετο μὴ etc.) In *Xenophonteis* semel, ut puto,

reperietur: *ἐν παντί ἦσαν, μὴ etc.* pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: *δομῆν* namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. *παντοῖοι ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δειόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲνα ἐπιβῆσαι τῷ ζῳῷ*: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] *παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι δειόμενοι Ἰάνων λῦσαι τὸν πόρον*. Neutrum horum Portus adtigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur *παντοῖοι γινέσθαι*. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 198. *παντοῖος ἐγένετο*, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias *παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους*. VALCK.

8. *ἐπεφημίζετο*) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α'. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] *Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπὶ Φημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπευφημεῖν ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινα μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου*. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychii *Ἐπιφημίσμασιν, οἰωνίσμασιν*, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui *πεντηκόντερον*, scriptore praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. *καὶ τὴν τέχνην ἀσκέοντα*) Minimi refert, utrum eligatur: [*ἀσκ. an ἵπασκ.*] parendum tamen Codicum imperio. *Ἀσκέων πεντάεθλον* IX. 32. pro quo *ἵπασκήσας* VI. 92. *ἀσκειν χρηστότητα* Eurip. Suppl. 872., *κακότητα ἀσκειν* Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] *Κροτανιήτην ἄνδρα, ἱππεὸν τ'* etc. fortasse voluit, ut c. 122. *Μύρρον - - ἄνδρα Λυδὸν*, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri *Ἰππεὸς γὰρ ἄνθρωπος*. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. *ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων*) Horum corruperat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem *τύραννοι*. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum *μεγαλοπρέπεια* cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam *Hiero* paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet *Herodotus*; quo tempore *Syracusia* imperium fuit penes suum dominum, *Populum*. Utrumque cum excellenti viro *Pisistrato* comparans *Plutarchus* de *Sera Num. Vind.* p. 551. v. *Gelonem*, inquit, novimus, et *Hieronem*, *Sicilienses*, et *Pisistratum*, ὅτι πονηρία κτησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρὰ νόμους ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφελεῖς ἀρχόντες. *Gelo* certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, *Diodor.* XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater *Hiero*, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, *Simonidis*, *Pindari*, *Bacchylidis*, *Aeschyli*, ceterorumque, (*Aelian.* Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit *Herodoto* visus, qui huius laudis ornaretur titulo, Sed his longe recentioris *secundi Hieronis*, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπείην tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus *Borh.* μεγαλοπρεπήην suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγήσας etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum *Herodotus*, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut *Histiaeus* VI. 30. et *Leonidae* VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De *Bagapate Ctesias* Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δέρμα περιαιρεθεὶς ἀνισταυρώθη. Haec magnus *Casaubonus*, atque, ut opinor, verissime, *Exercit.* XVI. ad *Annal. Baronii* p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγαν τὴν βασιλίην) *Hic iterum*, si non fuisset interpolata, *Vallae* versio, post *Cambysis* obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

dentī, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλὴν. Necessary cor-
 rectionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur:
 vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille
 Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνο
 τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ
 sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖ-
 σον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδω τε καὶ Ἀρίστωνος βασιλὴν ἐν Λα-
 κεδαιμόνι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent
 scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaef.] Paulo post,
 ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ [pro
 olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτεινε etc. adfirmant illud
 Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τε Μάγος ἦρχε καὶ
 οἱ ἱππὰς ἱππάνστησαν, ἐν τούτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῇ.
 VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt Pa-
 vius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta ὅς ὠφέλησε
 μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi inconmo-
 dum habens; neque enim bene adhaerescit antea positīs.
 Equidem proclivior sum in Vallae et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ πα-
 ραχῇ, in illa post Cambyasis fata rerum conturbatione. Vide
 adnotationes Galei, quibus Cl. Schurtzfleischius calculum
 addidit. WESS.

[6. Μισροβάτεια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τίνα ἀγγαρήϊον Δαρείου) Exquisitius hoc est quam
 pro scribarum ingenio. Ἀγγελικὸφόρους in Musis ignorat
 nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties
 apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc.
 Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio
 Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήϊον
 extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δρά-
 μαμα τῶν ἱππῶν καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98.
 liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru
 eant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μιν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτεῖνε,
 voluerit] μὲν iustissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch.
 Proximum ἀποκτείνας δὲ μιν ita postulat. WESS. — Com-
 modum utique foret μὲν, commodum etiam κτεῖνε aoristo
 tempore, sic dein ἡράνισε: sed in vulgatum consentiunt
 libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίς, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequè ionicum ὑπίς est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφείσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδοῦσι πέμπειν) In his requiritur vocola, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδοῦσι οἱ πέμπειν, ὅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φλεγμαίνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi datus οἱ ad ἰδοῦσι potest, et peropportuna eidem vocolae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, interdicisse in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ὅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δεόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθὺ fuit; ubi Kiisterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαρχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαρχάνει: nam, quod Ionice πάλλειν et πάλλεισθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλειν κλήρους, et πάλλειν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλεσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quis ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαρχεῖν dicebatur, vel

κλήρῳ λαχεῖν [III. 83; 6.], Herodoto πάλῳ λαχεῖν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et Aeschylō Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους ὁ ἴδαιπον, ὡς πάλῳ λαχὼν Ἐκαστος αὐτῶν. In Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπηλαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἵπ' ἱσταίη γὰρ ἔοιμε Πήλασθαι. Homerus Iliad. ὁ. 191. Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα καίμιν αἰεὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχιν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθέμιναι ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρουμένων: corrige κληρουμένων. H. Valesius, vir summus, κληρούμενων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

14. εἰ ἰνδείκαστο ἀπόστασιν) Misellum εἴ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδείκαστο ex ἰνδείχασθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰνδείχασθαι descendere, et vocolae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρβαρον ὁμολογῆσαι πρὸς ὁμοειθεῖς ἀνθρώπους ἰνδείχασθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἐνεδίξαστο. Nobile Paulli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλά μοι κακὰ ἰνδείκαστο II. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaei ad Oroetem pessummandum conveniunt Macrois technae in Ael. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. WESS. — Facile equidem patiar εἴ οἱ ἰνδείξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίνααι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐκχωρήσει ἐκ τῶν ἄρθρων) De Dario, καταπιστὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχωρήσαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πέσονται ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem Δημοδόκον, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημοδόκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoeschelii adiumento correctione leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιώμενοι) Haec et vicina obversabantur Dion Chrys. Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. B. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Darium ἐνέβαλον*, ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidos Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132. Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur *Δημοδόκος*, qui fuit *Δημοκίδης*, et Democedes etiam vocatur Timaeo ap. Athen. XII. p. 522. B. et Aeliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνίῃσι εἵχετο) Suidas male [qui ἀγρυπνίῃ συνέχετο.] Herodotea ἔχουσαι ἀπορίῃ et ἐν ἀπορίῃσι IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίῃ ἐχόμενος V. 74. Aeliani Var. XIII. 35. Φαλαγγίων κινήμασιν ἐχόμενος, Luciani Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἐχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [L. 12.] παρακούσας -- τὴν τέχνην, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκίδεος, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκίδεος τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη -- τεχνάζειν ἐπιστάμενος) Vallae Latina, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1437. Suidae interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀγραφέρνης ὁρῶν αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — Vallae versionem quum Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permixtavit, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententiā. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi φαίνεσθαι et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista κατεφάνη ἐπιστάμενος, rursusque illa, ἐπιστάμενος τεχνάζειν. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) τέχνην εἰ ἐπίσταίτο, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, ἐπιστάμενος αὐτήν, scil. τὴν τέχνην, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem, cum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare.* Poterat Herodotus scribere ἐφάνη -- τεχνάζων, ἐπιστάμενος: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, ἐπιστάμενος hic accipiendum quasi esset καίπερ ἐπιστάμενος. S.

8. Φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην) Praeferrem, si Codices subministrarent, Φλαύρως ἔχειν τῆς τέχνης: quo modo saepe loquuntur veteres. μακαρίως ἔχεις Φρενῶν· Θράκης παρόδον χρησίμως ἔχειν· οὕτως εὐνοίας ἔχων· αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ) τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (ἐνεκα) dicere licuit Herodoto. S.

[9. ὥς οἱ ἐπέτρεψε: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρᾶγμα. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων) Series rerum multis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. ἥπια φάρμακα Poëtae Iliad. δ. 218. et ἥπια ἀνίσματα Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκάστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syll. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito improbante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην, arcâ sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑπερύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ἐποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκάστη Φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωμένο τὸν Δημοκίδα οὕτω δὴ τι δαψιλέει δαψή, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus - - : et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπέχειον ἐκείνων Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat iuvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτίων ἐκάστη Φιάλη, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἰδωμένο τὸν Δημοκίδα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureas stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν - - ἰδωμένο τὸν Δημοκίδα, qua ante structura, δαψιλέει μιν Δαψίς π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγη et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ἐποτύπτειν ante hos 50. annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 156. ubi κεντῶ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) ὑποτύψας τοῦτω ἀντλήει. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ὥσπερ ἄμαις, lutum eruentes, ὑποτύπτοντες, in pelves ἐνίβαλον. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur ὑποτύπτονσαι φιάλῃ, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam פִּיָּה, qua palae designantur, φιάλης interpretantur Numer. IV, 14. In Homero φιάλην exponunt χαλκίῳ ἐκπίταλον λιβετώδης: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκπίταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτήρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more προπεπωκνία*) λαβοῦσα πλήρη χρυσίων [μισόμφαλόν γε] φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditivisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum percommode intelligi possit δαψιλέϊ δωρεῇ τοῦ χρυσοῦ. Quod vero θήκην idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est ὑελοῦς πινάξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀγγυρᾷ, vitrea patina super repositorio argenteo: et ibid. c. 5. p. 150. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πιμμάτων. Θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, φιάλην (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit *Wytttenbach* in Annotatt. ad Selecta principum Historiocr. p. 374 seq. conf. *Xenoph.* Cyrop. I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valekenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκην contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, auri arcem χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 108* seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcem vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in *Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296* seq.) unice veram lectionem esse ὑποκύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνέιχετο ἐν Κρότωνι) Insulsum ὃς damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri* Iliad. ζ. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχισθ' ἔκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρούσῃ (δουλήῃ) συνέχεσθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήῃ συνέχεσθαι latine commodius forsan reddetur, premi servitute, ut apud *Polyb.* πολέμοις, λιμῶ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἑκατὸν μνίων) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima; legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ᾽ ἦτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτὶ γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἴσ᾽, οὐθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commodè potuerint salarium talentum et minas quadraginta; sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adiiicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιάται ἰητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἰητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotone docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἔφν φῶμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγήσασα. Vomicae morbum φῶμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Phraeo T. II. p. 89. c. ἴσταισι τῷ ἔφναι τὸ φῶμα καὶ διέλεν οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

θραπον - - τοῦ φύματος βαγίντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἔφοροι μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἔφοροι, non ἔφορεῖ. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Aliàs mēnui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃ scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρι Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃ φέρι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροις καὶ ἀνδρά ὀφθῆναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνῃ μεγάλῃ φέρι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πο αἰσχύνῃ τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδρασιν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν αἰσχύνῃ φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃ ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχιν et φέριν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδόν τι καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχιν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς ἀρτίους ἀγῶνας φέρον τὸ - - μαντήιον. VIII. 137. ἐπῆλθέ οἱ αὐτίκα, ὡς εἴη τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperiuntur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέριν ἐς ἐκείνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τιθνεῶτας ἔχιν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἀνδρα ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ista ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους ἐδήλωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχῃ τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχῃ τοῦ φόνου οὐκ ἐς ἐμὲ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δειλῶν

vel βλασφηημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse καὶ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ad αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quæm in *Var. Lect.* laudavi Markl. ad *Eurip. Suppl.* vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex *Democrito* habet *Stob. Serm. CXV. p. 592.* Αὐξανόμενον γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες· γηράσκοντος δὲ συγγρασκόντος etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam *Democriti* nomen fragmento apud *Stobaeum* adpingi, debuisse enim *Herodoti*. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. *Galen*i similem apud *Eustathium* [ad *Odys.* β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρεῖττον, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec *Aristotelicum*, *Polit. lib. II. c. 7.* Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit *Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3.* tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc *Heraclidæ Pont. Allegor. p. 485.* ὅσεν ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὐξεται ῥῶσις. WESS.

Ibid. αὐξανόμενον γὰρ etc.) Sub nomine *Democriti* *Herodotea* legi apud *Stobaeum* monitum fuit in *Diss. Herod. Wess. p. 177.* Suo tributa parenti prostant in *Scholiis ad Hom. Od. β'. 315.* Dixisse fertur *Antipater Tarsensis lib. II. de anima*, secundum decreta *Stoicorum*: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμεϊσθῆται. Traditur hoc in *Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ'. 115.* [et in *Venetis Scholiis a Villoisono editis.*] quod neque ex *Eustathio* constat, nec *Diogene Lærtio*, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque *Democrito* disconvenit: cum corpore, ait *Lucret. III. 447.* Crescere sentimus pariterque senescere mentem. - - Post ubi iam validis quassatu'st viribus ævi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγεράσκουσιν (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille muero ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδέξαιο ἔργον, ἕως νῆος εἰς ἡλικίαν. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivo pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Γψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὁμοῦς Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλικίᾳ καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδεπώποτε ἠσθόμενῃ τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοργε καὶ τοῦδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίαιη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἴσται. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numero. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S.

19. ζεύξας γέφυραν ἐκ τῆς δε τῆς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et msti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γέφυραν ζεύξας -- διαβέβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπείρον. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, pulcræque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacænas. WESS.

CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. ε'. 242.

Ἀντὶν' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ἑμοῖόν ἐστι τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπιν Ἡρόδοτος ζηλώσας οὐσί' ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Thezsalonicensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valchenarius* suae opinionis allegare Cod. *Ask.* potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἐφάμην, φάμενος: extra poetas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in *Var. Historia* ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. *Herodotum* itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Noster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπιδείκνυι. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ δείκνυι. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] *Homerum* illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. *Prov.* 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana *Flor.* ἔφα ostentat. In *Euripidis* *Bacch.* vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ex. Spanhem.* in *Callim. Hymn.* in *Ioy.* vs. 87. et 92. *Homerus* *Iliad.* τ'. 242. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετίλειστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γένεσθαι, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλίσθαι ex *Pc.* me adscivisse dixi in *Var. Lect.* Sic vero etiam in *Pa.* *Pb.* et *Pd.* scribi diserte *Larcherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri caussa illos excussit. S.]

16. δίσσας μὴ εὖ ἐκπειρώτο) Tametsi εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998, ὡς εὖ πατὴρ εἰξίδον φόβον, κλέψας λόγους, comparetur, claudicabit sermo. *Stephan.* μὴ ἐκπειρ. coniecit, minime εὐστόχως. *Pavius* μὴ οὐ, *Riccius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδρα-
μῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant, Democedem non cupide involantem donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. *Iebb.* εἴ σοι περὶ παιδῶν εὐχομένῳ, τῶν θεῶν
εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν - - - οὐκ ἂν δέξαιτο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chryso-
stomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. *WESS.* — Vitiosum εὐ ἐκπερῶτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὐ pingen-
dum, idem ac οὐ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὐ *Reizius* edidit, et sic
Schaeff. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex mssis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εὐ nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὐ vero ex Ms. *Paris. A.* ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. S.

22. τούτῳ ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mal-
lem ex mssis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et F., videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός,
διὰ τὸ πλεῖστα δέχεσθαι, ὡς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστο-
ριῶν. In Msto *Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλεῖστα δέχεσθαι.
Cyrilli Lexic. Ms. eadem, indicio Cl. *Alberti* ad *Hesychii*
Φαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et ὀλκᾶς eadem navis, nempe oneraria, minor trire-
me. Vox est Phoenicum lib. VIII. 92. ex ἤ gol, gaul, ob-
curvam rotunditatem, auctore S. *Bocharto.* *WESS.*

8. ἐκ ἰηστῶνης τῆς Δηλοκῆδεος) Vulgata ἐκ Κρηστῶνης nul-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone*. Habet τὴν ὑπερ Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν lib. I.
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perpetuam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κροτωνῆς τῆς Δημοκίδεος? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuves, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ Ἰηστῶνης, ex indulgentia, ῥαθυμία, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vinciendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Annot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ Ἰηστῶνης: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum ἐς Σάβας, pro ἐς Ἄβας, et contrario vitio scribi ἐς Ἰνδοὺς, et ἐς Κῶλον, ubi ἐς Σινδοὺς et ἐς Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis Ἰηστῶνη possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, Ἰηστῶνην facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκίδεος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ἐκ Ἰηστῶνης τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ ῥαθυμίας, ἐκ τέχνης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librorum dissensus. Glossator instus σκυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria fermè, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 32.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρείῳ ἐκχρήνται; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?*] Verti debuerant, *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti?* Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adiici patiar, quod a *Schaeff.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξέχρησι σφι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.* [11. ἂν ἀπέλθοις ἡμεῖς) *Perperam Valla*: si nos dimiseritis. *Melius Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. *S.*]

CAP. CXXXVIII. 8. ἂν δι' αὐτὸν στέλος μέγας) Fuit; cui ἂν δι' αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2, de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior Codicum auctoritas, quae et ex Ionum sermone μόνους et μάλα δὴ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambyasis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe recipratum. *Gillus*, Philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* consederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentleius* *Diss. de Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwellus* *Exercit. de aetate Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατιώμενοι) Auxi ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito schedarum nomine, unde *Cel.* viri adsensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατιούμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse Galeus, οἱ δὲ στρατιούμενοι. Insolenter vulgata corrigens [Gronovius], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat, *bonitatis codice*, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex Galei coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατιούμενοι δὲ οἵτινες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπορίην, στρατιουμένοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπορίην στραγγυούμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατιούμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατιούνται alius vir doctus στραγγυούνται (*morari*) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, Ionas nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeaces* vocatur VI. c. 13. Αἰάκης -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλειπανάδρῃσιν ἡ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκπῆς Συλοσῶντος εὐρυχωρή, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, *Anaximenis* quae fertur Epistola apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμῶν, μεταναστάς ἐκ Σάμου εἰς Κρότωνα· ἐνθαδὲ εἰρηνεύεις· οἱ δὲ Αἰάκιος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδονσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλγίστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsā incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκιος

παῖδες in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἱπέχοι, scribendum ἔτι ἔχοι. κῶς ἀν οὖν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ ἔτι ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud *Laertium* vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα - - πύρρην) Eruditiss. Reiskius *Tyrin*, *Tyriā* infectam purpurā, nullā necessitate. *Tzetzēs Chil. III. p. 312.* *Babylone* *Darium* a *Sylosonte* amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πύρρην χλαμύδα: neque id ex vero: *laena* fuit, non *chlamys*. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in *Χλαμύς* et *Append. Prov. Vatic. p. 281.* WESS.

13. ἐπιθύμῃσι τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione *Med. Cod. ἐπιθυμίου*, poni potuerat *ἐπιθύμει*, commendatum a vicino ὠνέτο. *Cambysis* satellites *chlamydem* ἐπιθύμει ὠνέσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὠνέτο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέοντο *Lacedaemonii*, quod aurum *Croesus* ὠνεομένοις ἔδωκε δωτήνην. vid. *Clar. Wesseling. ad p. 34. n. 12.* [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλαμύς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζδνευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἡ Συλοσῶντος χλαμύς, *Diogenian. Centur. V. Prov. 14.* *Aeliano* Var. Hist. IV. 5. dicitur *Darius* accepisse *Sylosontis* ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie *pallium* vocabant: initio I. de Rep. *Plato*, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian. T. III. p. 255.* *Terent. Phorm. V. 6, 23.* puer ad me accurrit *Mida*: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γενέσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot *Codicum* distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδοναι, gratis donare, ponitur contra *χρήματος* πωλείν. Dicit *Syloson* gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐήθειν recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* φιλανθρωπίαν καὶ εὐήθειαν indicavit *Thom. M.* verissime: sic Or. in *Timocr. p. 451.* πραότητα καὶ εὐήθειαν habet *Fals. Leg. p. 213.*

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὥς τούτων τὸν ἄνδρα) Quinimo εἰς τούτων: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθεῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινὰ, nunquam πρὸς τινὰ, neque adeo etiam ὥς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἑωυτόν) Dubitavi, sequeretur-ne mstos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτόν, atque πρὸς ἑωυτόν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [l. 11.] ὃ ἔγω προκιδεύμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὗ ἐγὼ προδίδημαι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darium, ἡνωσὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντά, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδὲς κω) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud; ἢ τις ἢ οὐδὲς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδὲς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περιεσπόμετων ἢ τινι ἢ οὐδένα οἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδὲς. VII. 8.; θαυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδὲς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gesnerum attendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀνασώσμενός μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium : facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχὴν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ; *Fragm. Paris* : ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δὲς. S.

CAP. CXLI. [5. ἵσταλλε τὴν στρατιήν. Parum commode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi exercitumque contraxit. Debueram, traicere exercitum paravit, vel traiecit exercitum : quam in sententiam *Larcher*, il fit embarquer ses troupes, provocans ad *Euripid.* *Iphig.* *Aul.* 661. et *Aeschyl.* *Pers.* 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLI. 2. ἐπιτροπαίνειν -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίνειν εἶχε ὁ Θήρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείαν. Mox [l. 6.] βωμόν et τέμενος exemplo Homeri iunxit *Iliad.* 9, 48. *Vallae* τέμενος fanum, si *Livii* lib. X. 37. modo, non absurde. *Aream* arae aut templo undique circumdatam designat *Pausanias* lib. VI. c. 6. p. 467. τέμενός τε ἀποτιμωμένους οἰκοδομήσασθαι νεών. *Iosephus* quoque *Bell. Iud.* I. 21, 2. et *marmor Aphrodisiense* in *Antiq. Asiat. Ed. Chishul* p. 154., *Philo Iud. Leg.* c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne *Arch.* et *Vind.* ἐγὼ τὰ αὐτῷ πέλας etc. Si ita, non sequor. *Macandrius* bene; pariterque *Xerxes*, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσει, ταῦτα οὐ ποιήσιν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἡμεῶν γένεσθαι) *Aldinum* ἡμεῶν γεγενῆσθαι *Vir Cel.*, etsi *Florentiae* nihil enotarit, praecepit : causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephanoque* mutanti adstipulor. Valde autem miror, in *ἱεροσύνην* coniurasse plerosque. Saltem *ἱεροσύνην*, quod in *Arch.* et *Vind.*; nam *Herodotus* *ἱεροσύνην*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro *ἱεραγγέλλετο*, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίων*, eiusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. ἱεροσύνην) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari : *ἱεροσύνην* scribunt vulgo Graeci; *ἱεροσύνην* suo more dedit *Herod.* In centenis nominibus ο μικρὸν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis ω μέγα: sed in his paucis est ἱερωσύνη . Utraque scriptio certa nititur ratione: *sacerdos ἱερῶμενος* et *ἱερωμένη* dicebatur, *Dei Deaeve sacerdos*, ἱεράσθαι θιῶν . VALCK.

CAP. CXLIII. 12. $\text{ἰβουλᾶτο εἶναι ἰλευθεροί}$) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, $\text{ἰβουλᾶτο εἶναι ἀνελυθιροί}$, volebant carere libertate: ἀνελυθιρον, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελυθιρος, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τί τις σφί cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum στασιῶται an στρατιῶται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maecandrii ἐπικούροι c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαργότερος) Petulantior et prope modum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, $\text{ἔοντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον}$ proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος , bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαργότερος in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαινόμενος , indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. $\text{δῆσας γοργύρης ἡξίωσας}$) Cum praecesserit ἐν τῇ γοργύρῃ ἰδέσθαι , non carebit sua venere δῆσαι γοργύρη ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. $\text{Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ἄδου}$. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, $\text{δισμωτήριον ὑπόγειον}$ Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. $\text{παθόντες οἱ Πέρσαι, προσμικρανίσθαι}$) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. $\text{παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμπικρανίσθαι}$, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpressos Persas, exacerba-

liore in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναίοις Hip-
pias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei
Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato
capiti, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπτύσασα in Dionis Cass.
lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς
mordicus tenentibus, patrocina buntur; eoque amplius,
quod προσεμπικραίνεσθαι nimium explicet. At haec Galei et
Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii παρὸς ex πρὸς
esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect.
monita sunt. S.

18. τοὺς διφοροφουμένους) Qui sellas attulerant, Vallae.
Verius Scholiastes, Φοβίλοις φορουμένους, Hesychio et Suida se-
quentibus. Etymologus p. 279. Ἡρωδιανὸς τοὺς Πέρσας φο-
βίλοις φορομένους διφοροφουμένους. Scripserat, uti bene Cl.
Alberti, Ἡρώδοτος τοὺς etc. Error compendiarie debetur
scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sel-
lis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφοροφόροις ap.
Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considebant ipsi θρόνους
δίμυνοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12.
WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intel-
lectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἴσμηχον,
Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐν χαλκίῳ ποτη-
ρίῳ πίνουσι διασμίοντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμή-
χειν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. σmegmate
abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύν-
οντες αὐτάς καὶ σμήγματι ἀπορύνφειας [σμήγματι, ἀπορύνφειας] χά-
ριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμίεται in-
venisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam inter-
pretatione conmoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis
nostris ὁ μὲν posuit typhetha, οἱ μὲν illum debuisse, sicut
etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκία) Sic decuit; nec minus ἀπεθώμαζε, in
Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent
potiores. Mox ὁ δὲ ᾧν, sicuti et paullo superius, Cl. Abre-
schius. WESS.

13. ἄλλοισι διδοὺς) Opinor διαδιδούς voluisse Arch. scri-
bam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρή-
σεται τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: ni-
hil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explana- vit. WESS.

Ibid. εὐρήσεται τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. La- con. *Plutarchi* p. 224. Α. ἔλαβι μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενες δὲ, μὴ ἐπείρουσι τῶν ἀστῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους -- ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius senten- tiam et *Valla* et versionis antiquae correctores perverte- runt; adsequutus est *Aem. Portus* in Τιμωρίῃ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (*Herodot.* III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemonio- rum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen in- telligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur *Herodoto* μάθων, ὡς ἄλ- λαισι διδοὺς τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμωρίην, id est, τιμωροῦς vel βοηθοῦς ἐτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi com- paraturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut *servitia*, *servi*; *legati*, *legatio- nes*; *remiges*, *remigium* *Livio*; exules, *φυγή* *Thucydidi*: sibi parare, ἐτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum *Thucyd.* I. 58. ἰθὺντες *Potidaeatae* εἰς τὴν Λακιδαιμόνα μετὰ Κορινθίων ἔπρασσον, ὅπως ἐτοιμάσαιτο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρόμην multo est usi- tatius quam εὐράμην) βοηθεῖαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροῖντο ἐπιτιμῆειν: pro ἱκ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud *Plutarchum* l. c. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens du- bitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἑᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πέσῃ τινὰ τῶν Σπαρ- τιατῶν κακὸν γενέσθαι. Illud ἑᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat *missum facere*: iam vero quis tandem ne- garet in *Plutarchi* verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, *servum*

suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίεμπον Arch., sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth. cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐκκηρύχθητι μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκέρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθημερόν? Laërt. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθημερόν ἐξεκέρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκέρυξαν) Cod. Arch. ἀπίεμπον. Cod. „Eton. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκέρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim ablegarunt; atque ita verbum Ἀποπέμπειν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξώσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, ἰὼν ἀποπέμψῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδίδουαι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπεμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπῇ dicta et ἀπόπεμψις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξίσις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδοτῳ Ἐξίσις ἀπόπεμψιν δηλοῖ γυναικός, ἥτοι

δικάζοντες, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim *τακτικῶν*, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses *ἐξέκρινον*, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Mæandrium *ἀποπέμπειν*. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. *σαγηνεύσαντες*) *σαγηνεύσαι* Herodotei sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut aliàs adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, *viris vacua*, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. *Σάμον σαγηνεύσαντες*) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 482. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, *ἐσαγηνεύον τοὺς ἀνθρώπους*. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, *τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς Θερσίαν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους*: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. *nunciatum, ὡς οὐδεὶς Ἐρετριῶν αὐτὸν ἀποπειθευῶς εἶη, συναψάντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν ἐστρατιῶτα τοῦ Δαρίδου*. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses *τοὺς σαγηνεύοντας*, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. *ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χρησασθαι, σαγηνευθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας*. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi *Ἐρετρία σαγηνεύεται* a Dan. Heinio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat; sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλωνίους ἀπείστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despicatorum, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προσῆκε ἀτελέτην εἶναι στρατιῆς καὶ φόρου ἐπ' ἕττα τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsuetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; *clam* dico Persas; nam ταῦτ' αὖ ποιῶντες ἰδάνθωνον. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἑμφανίως ἀπείστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, νεωτὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelii disputata, in terra מרתח duarum rebellionum, Jerem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Jeremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἑμφανίως) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopioq, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γὰρ ἑμφανῶς πόλεμος - - οὐκ ἦν συνιστητός. Sequentia [lin. 7.] ταῖς μητέρας ἐξελόντες Laurentius matres expellunt, ἐξελόντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξελόντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξέλω fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἐξαίρειν, quae his cohaerent, monstrant. Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσεξαίρετο, et quidem ἐκ τῶν ἐωυτοῦ οἰκίαν, ex illis quas domi aiebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem ὁπποῦνόν,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *προβίς* [*προβίς*] ὁ ἀνάγκη σιτοποιὸν ἐν δόμοις, ex *Tragiei Hecuba*, vs. 363. WESS. — Sic *μητέρες* intelligentur *matres familias*, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; *γυναικα* vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem *Larcher*, et rectius: de toutes les femmes — — chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τοῦτου, δς) Singularis et sine socio *Med.* est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque alias. [*Medicei* scripturam τοῦ δς veram iudicaverat *Reiz.* in *Prosodiae Graecae Parte I.* p. 8. Idem tamen τοῦτου δς tenuit in *Herodoti* editione.] Statim *ἡμιόνων ἡ μή* [l. 4.] unicam *Zopyro* σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete *Persa* tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et *Babylone* portentum erat; in *Africa*, *Cappadocia*, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut *Plinius* ex *Theophrasto* *Hist. Nat. lib. VIII.* 44. Inspice *Sam. Bocharti Hieroz. lib. II.* 20. WESS.

6. εἶδε τὸ βρέφος) Sequitur *Positam*. Scholiastes *Sangermanensis*: βρέφος ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Παιστής βρέφος ἡμίονον κύνουσιν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem *Oppian.* *Haliut. V.* 464. σκύμνος αἰετῆς οἷον βρέφος, ubi felix memoria *Rittershusium* destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλφάντος potius, *Aelian.* *Hist. An. XI.* 25. [Conf. *Valck.* ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis *Zopyrus* taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e *Valla* δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a *Cod. Arch.* quodque si plures praeferunt, *Herodoto* fortasse restituetur. Quod sequitur *Babylonii* dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mularum, *Zopyro* videbatur ominousum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνον εἰπεῖν. [l. 11.] Idem illud *Herodoto* dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεῷ πεισύντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἔκ τινος δαι-

μνησεν συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus διὰ τύχης, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus, κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχεν καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. εὐν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alibi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερβάλλει. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, voculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρὴν ποιῆσαι. Prorsus ista perverserat Valla, non animadverso, quantum ab ἐφράζει signifi- candi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. φράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dia- lecto. φράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et κατὰφρασθῆναι, in eundem paenesensum adhibentur Herodo- to; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἑλαφρῷ ποιησάμενος. Contra l. 118., θύγατρί τῇ ἐμῇ δι- μεβλημένος οὐκ ἐν ἑλαφρῷ ἐποιούμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφερον. (ἀπιστι- γημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occur- runt similes locutiones: ἐν εὐμαρεί, in facili, et non in fa- cili, οὐκ ἐν εὐμαρεί: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλει, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλει, Hippol. vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλει et ἐν ἐπικινδύνῳ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολέμισδ' ἔμεν οὐκ ἐν ἑλαφρῷ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρὴν ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολαλέειν αὐτοχειρῇ, et cap. 74. αὐτοχειρῇ μιν ἀπολέσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρῇ aut αὐτοχειρὴν ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρῶς ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρίως ἤνεικε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἐκ τε τοῦ θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quæ necessitas. Plutarchi τῶν παιδῶν τὸ πρεσβύτερον ἀπὸ πηδῆσαν - ἀπὸ τοῦ τέλους - ἔβριψεν ἑαυτόν, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odys. ζ'. 201. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. δεινὸν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχρὸν ἡγούμενος vel χαλεπὸν, ἢ Ἀσσυριοὶ Περσῶν καταγελάσουσιν. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχρὸν τι ἡγούμενος vel τίβις; Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιῆσασθαι, sequente vel infinitivo, vel si, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ποιοῦν, p. 343, 29. in Luciano δεινὰ ποιοῖσι ἀδυναθεῖν, T. II. p. 542, 21. ποιοῦντο et ποιοῖτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. *δεῖνὰ ποιεῖν*. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται] Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis *κατιστήσαντο* pro *παραστήσαντο* positum est. S.]

13. *κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν*;) Videbatur olim Codicum *ἐξάμβλωσας* patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. *καὶ φροντὶς ἐξήμβλωκας ἐκφυμένην*: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero *motam* Zopyro rationem exprobrat, stultitiae causam. *Ἐξάμβλωσαι τῶν φρενῶν* in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in *Καταχόρδῃσιν*: *Εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε*: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* Epitoma *Herodoti*, ut dicam alias. *Noster* lib. VI. 12. *οἷτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου*. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν. Vide et *Ἐκπλεύσιν*. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis *Ioniae* potior pars et *Attica*, nunc *Britannorum* et *Belgarum*, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. *WESS.* — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit *Vir doctissimus*, nisi forte verba ista, V. 92, 111. *παραπλήγεται καὶ τῶν ἰωντοῦ σινάμωρον*. S.

Ibid. *κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν*;) *Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris?* Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio *ἐξάμβλωσας*. Suum etiam solus facile tueretur *Noster* VI. 12. ubi de se *Iones* ἱπσοὶ *παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου*: hi quidem, a teneris adsueti mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de *Spartiatia* *Cleomene* dixit *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. ult. *ἐξώρμαι τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ*: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in *Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γινόμενοι*. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν αὐτοῦ

ἡμῶν ἐνέοντο: etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω δ' αὖ-
 τῆς οὐσα - - ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se
 ipse discessit, ἐξίστην. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira
 furor brevis est:) proprie dicimus erisse de potestate, id est --
 de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
 enavigare. Theocritus II. 19. Θίστυς διδαλα, πᾶ τὰς φρίνας
 ἐκπεπότησας; quia te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
 ὦ Κύκλωρ, Κύκλωρ, πᾶ τὰς φρίνας ἐκπεπότησας; O Corydon,
 Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
 memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'.
 326. εὐ γὰρ τις φρίνας ἐκπεπαταγμένος ἴσσι. Herodoteum ἐξ-
 πλώσας τῶν φριῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito
 ascribendum: πᾶ τὰς φριῶς ἐκπεπότησας; ego vulgatum re-
 tinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἰπ' ἀγλαΐαις, φίλοι, θυ-
 μὸν - - ἐκπεπόμεναι. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σῶν δέσῃ) Monuit vir doctus, (non
 commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tuis
 desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem
 valere ac εὐ, quemadmodum τὰ ὑμέτερον VIII. 140. 11.
 monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμῖς. Quoniam
 vero ad τὰ σὰ intelligitur μέρη, possis latine ad verbum
 reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμὴν ἔσται ὥρῃ) Ad huius scribendi normam
 idem esset, τῆς μηδεμὴν ὥρην ἔξῃς, aut οὐδεμὴν ὥρην ποιῆσαι.
 Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρῃ, et
 veteribus Atticis ὥρῃ, curam notabat: veteres dico, neque
 enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum quī-
 dem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam
 non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
 Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
 Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
 Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX.
 20. ἔχω δὲ τοι οὐ τόσον ὥρην χεῖματος. Soph. Oed. Col. vs. 377.
 [al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἰμοῦ θιούς Ὡραν τῶν ἔξῃς. Ib. vs.
 292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ φροντίς ἔξῃς Correctionis eget
 vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nu-
 tum secutus, ὥραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θιῶν pro τῶν
 θιῶς.] Saepius a librariis depravatam latet hinc factum
 Πελωρίων. Contrarium dicitur ἐλγώριος ἔχειν Isaeo, Lysiae,
 ceterisque; ἐν ἐλγωρίᾳ ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 52.] ἐπιβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - - ἰς ἐλγόμεναι ἐπαύοντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁρίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεὶ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλείπων ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν pastorum edito posterius sit: quae consequuntur illi faveant. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων. Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylonis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librorum, Χαλκιδίας et Χαλδαίους permiscendum, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βοῦδας, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsum Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποιεῖν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius αὐτομολίαν; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δὲ ποιεῖν arbitror, aut cum Abreschio τὰ δὲ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-“, verat Valck. scribi debuerat „commendaverat Wess. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiacere lineolam, ut legatur τὰ δὲ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθεῖται ἐμοὶ τε καὶ Πέρσῃ μελήσει τὰ δὲ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρέφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postrema vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦεν αὐτόμολος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρίου παθὼν. VALCK.

2. ὁρίοντις cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὁλόν τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίνουσαι - - παρακύπτουσι. Solet hoc et ἀνακλίνω, Poëtae Iliad. l. 752. exemplo, in foribus patefaciendis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ ποινὰ τῶν

Βαβυλωνίων, *magistralus*, *Valla*; *curiam* Portus, exiguo discrimine. *Senatus populusque Babyloniorum* innuitur. WESS.

8. ἐπ' αὐτῶν) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσσην αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadum, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀσιαίων, τῶν Θητταίων etc. commune concilium Asiae, Gellio Noet. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. αἶτ στας ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στας et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιτελέμενος τῶν Βαβυλωνίων) Intelligence δσους ἐχρην, δσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.]

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, εἶχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκαιμίας ἡμέρας [l. 18.] alii explicent. Sequor quod masti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάλιν αὖτ' ἦν ἐν τοῖσι etc.) Dictionem istam uberri-
me doeti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschyli ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξίαρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ λόχους Ἐταῖα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.

30. στραταρχον habet et στραταρχίας Philo in *Fragm. T. II.* pag. 644. Στρατιάρχον tamen maluit *Basilii Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τούτων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum* τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι ap. *Ioseph. c. Apion.* I. c. 20. adfirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiores, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paulatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaia*, *Ieremia* et *Prophetarum* aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitrinae* observata in *Iesaia* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἐς Βαβυλῶνα κατιστάνκει) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch. ὅστις πίντι μυριάδες τὸ κεφάλ.* sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes ἴστιάει πίντι μυριάδας στρατιάν.* Simile *Iosephi* Bell. Iud. IV. xi, 3. πάντα δὲ στρατιά μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist. ad Hebr.* c. xii, 22. ἀλλὰ προσελθῶμεν - - καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρι: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnam, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἱκανὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκείνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφθίγγετο· ἀλλ'

οὐδ' εἰποι Βαβυλῶνας ἔχειν ἐβουλόμην ἂν, ἐφ' ᾧτε ὅραν ταυῦτα παρόντα Ζώπυρον. Comica licentiā Iupiter in fine Iovis Trag. Lucianei T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque malletm unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μυσίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero *Megabyzos*, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot Zopyros, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δ; ἐν Ἀθήνῃς etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem *Megabyzus* Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius *Zopyrus* Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege *Ctesiam*, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ τοῦ Δαρείου ἑταίρις) Vulgatum olim αὐτοῦ Valla non expressit: ipse Darius posuit Gronov. similiterque Larcher, Darius marchā en personne. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρχαν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere Valeten. ad Phoeniss. Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρχαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἰφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους) Longa exspectatione virorum fessae -- servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: Iustinus II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur Herodoto παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit Herodotea Clar. Gronov. ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: Ischomachus apud Xenoph. Oecon. p. 487, 17. Uxor, inquit, vix annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμέ. Irata marito Iuno noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit Plutarch. Eusebii Praep. III. p. 85. v. Pausan. X. p. 868. γυναικῶν ὁπόσας ἐς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆα ἀφικίσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici Aristophanis μελγούς interpretantur τυφλοῦς, finguntque Scythicam ex Herodoto nationem, his eius verbis ad Equit. vs. 957. abusi. Plutarchus alludit T. II. p. 440. Α. ταῖναι μὲν γάρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκ-

ἔλαυνον, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένουσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσιωμένης) Scribi malim, Φυσσιωμένης τῆς Ἰππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐθαί haec citante. Leopardus adtigit Em. VI. c. 26. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. 'Ο μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τούναντίον ἵσκει τοῖς Σκύθαις ποιῶν' ἐκείνοι μὲν γὰρ, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque conjecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, proo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg, 1719.) p. 460. S.

9. περιστήξαντες κατὰ τὰ ἀγγύια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστήξαντες, inventum ab H. Stephano ex msstis, omnium planissimum: ad mulctralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγύια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἐνῆν, στήσαι. Aldinum περιστήξαντες et aliorum περιστήξαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterant, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήκω dubiae est sanitatis. Περιστήξαντες Gronovius varie explicat: conpungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυκλώσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστήχειν ob Hesychium. [Nisi pro περιστήχειν apud Hesych. et Suid. περιστήχειν legendum: ut cum Kiistero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστήχει καὶ τούτοις τὸ τεῖχος lib. IV. 202. Reiskius ex π-

περιζών arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadvv. editis ad hunc locum: „περιστή-
„ξαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad
„Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demon-
stravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσι, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροτήεις dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exstent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Ali-
bi ἀντίς ἔξω τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi interseperunt, nonnulla Ampl. Baquherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurata. [item Vos-
sius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20, et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ pos-
tum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaeum et Iusti-
num non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. -- non est iaculis hastisque petendus Consucia succum-
bent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Clave-
rius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἴγι τὴν κατ' ἑμὲ ἱππείαν
ἐσαρκήσουσι μάστιγα ὡς αὐτὸς ἐπεμψείσαν, ἐς τὰ κατώτατα
φύζονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Vale-
sii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὀπλῶν) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae -- verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus pa-
randa instrumenta. Probato (Ταῦτα αἰνούσαντες οἱ Σκύθαι ἔπλυν

ἐπιτελῶν: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, πώτατον ἀπάντων ἰθὺν εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Pauw Οἱ δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Αἰπὸξαιν) Sit-ne hoc an Νιτόξαιν [aut Αἰπὸξαιν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et alii sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιόμενον τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammae: prodigio percussi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, exstinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquefacta difflexerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ πωτάτῳ, ἐπιθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

εὖν καίμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, aurum ardens illos submovit, repulit, abscit; accedente vero tertio extinctum erat. Reiskius τοῦ μὴ δὴ καίμενον τὸν χρυσὸν ἀπόσπασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὴ Λευκοῦ ἄλλος γεγενῆσθαι τρυφῶν τῶν Σκυθίων, οἱ Ἀρχαταί γένος καλέονται: a medio fratrum ortos, οἱ Κατίαιοί τε καὶ Τρόσπιοι καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεώτερου αὐτίων, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραλάται, nempe γεγενῆσθαι τούτους τῶν Σκυθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆους, regio Scythas, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio Scythia genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνης οὐνόμασαν, non, utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici Scythas, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayera Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίῃσι μεγάλῃσι ἱλασνόμενοι μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges impendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, reges arcessunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui θυσιῶσι μεγάλας μετέχουσαι fuisset satis, uti *ἐὰν τί με
λατῶσι μετέχουσαι* lib. VI. 69. Hesychium iunge in *Μετέχουσαι*.
WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνά πᾶν ἔτος
verbum μετέχουσαι debeat accessendi notione accipi, pro-
fiteor me minime percepisse. Nec apud Hesychium quid-
quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέχουσαι ille non aliter interpretatur nisi, *ἱκανῶς ἱκετεύω*
(ni forsā *ἱκανῶς ἱκετεύω* scripsit:) *ἱλάσκομαι ἐπιτεύχομαι*.
Tenui equidem eam sententiam, quam idem Wesselingius
in latina versione ex Gronoviana tenuerat, his verbis ex-
pressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:
quam in sententiam Valla etiam: placaturque (id aurum)
maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
quod his subiicit Herodotus, de eo qui aurum illud habens
obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *διδόσθαι
δὲ οἱ δια τοῦτο*, non eam ob cassam intelligebat Larcher,
quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
miseret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς βορῆν etc.) Frustra in his
corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπεροίκων, nimis officio-
se: alius τῶν ὑπερβορίων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Defit nihil
omnino. Nectenda sunt πρὸς βορῆν ἀνεμον τῶν ὑπεροίκων,
quemadmodum τὰ πρὸς βορῆν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
102. Πτερὰ κεχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γηρυόνεα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου
κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρύθειαν νῆσον) Si vera
ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικη-
commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
nisi quod nonnulli Paris. mendose κατοικημένου (non κα-
τοικημένου, ut perperam in nostra Var. Lect. expressum)
præferunt. At parum commode haec ita posita debent
videri, οἰκεῖν -- κατοικημένον, habitare -- habitantem: vi-
dendumque ne sic scripserit Herodotus, Γηρυόνεα δὲ οἰκεῖν
ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, Geryo-
nem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-
Herodot. T. V. P. II.

M

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικηται vel οἰκηται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removet Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληίων στηλέων: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρον τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληίων στηλέων κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φησί τις ἐπισκώπτων εἶναι σοι τὸν νῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρυθρίαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Ἰνδείροις τοῖσι ἔξω Ἑρακληίων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua *Sam.* egit *Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.*

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino Sect. 22. §. 1. Ὑπέρβατον* esse dicitur λέξεων ἢ νοήσεων ἐν τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις, καὶ οἷον εἰ χαρακτηρὶ ἰναγωνίεν πάθους ἀληθέστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea Phocaeensis Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consueto scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime rellequis praemittitur. *VALCK.*

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύλα) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύλα, adquiescens in μιξοπαρθίνῳ Ἐχιδνᾷ: [μυγίς ἐχίδνη μιξοπ. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῇ. De accentu cf. *Var. Lect.*] scripti Codices mordicus istud tenent omnes; *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύεις καὶ τροφία μιξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἐξηγρωμένην, in *Basilico T. II. p. 108.* Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΑΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ.* Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl. IV. 12. p. 349.* et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scythia*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. *WESS.*

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύλα) Coniecturam nonnemini, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid. Phoeniss. vs. 1030.*]

vocem διφυία proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μετεπαρέθεον aequae addere potuerat ad Herodotea, εὔρεϊν ἐν ἀντρῷ τινα Ἐχιδνάν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνήν?) διφυία, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτέων εἶναι γυναικός, τὰ δὲ ἑνερθεῖν, ὄφιος. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφυῖ: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφυῖ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογεῖσι Σκύθαι γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μιν γένετα γενῆσαι παῖδα Σκύθην ὀνομα. Mela II. 7. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αἰτ τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινομένους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆται Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνὴν potius, quam Ἐχιδνάν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θαλάσσαν et γέφυραν, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γεφύρην. S.

17. ἐπειὶν γίνονται τρέφεις) Homeri κύμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφεις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπειὶν ἀνδρωθέντας ἴδναι τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. Α. ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γενόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τρέφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῆς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πίονα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρέφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὖ τεθραμμένος. Nostro loco Τρέφεις sunt ἀνατεθραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰδε ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῶδε ὥδε καταζών. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δακτυλῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντελέλλομαι deterſi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μεμν.) Suum recipit. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρῆτου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ φέροντα τάς γ' ἐπιστολάς Τιῦκρος Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς Φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὲ μούνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare, Mihi Vallae Latina conmoda erunt, modo μούνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνον legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθέντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πιέζειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στράφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάιντες ποταμὸν Ἀράξεια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui aliàs nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς δέομενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶη, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὗρεσκε πρῆγμα ὅτι οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὗρισκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δέομενον idem. Herodoto δέομενος est rogitans lib. IX. 110. et saepe aliàs. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δέομενον aut δέομένα exsulare, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δέομένου

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut δεομένων cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS.

— Non videtur sollicitandum δεόμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et l. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἔστι sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἔστι δεόμενον, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosā alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶν, μηδὲ πρὸς πολλοὺς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δεόν μένοντας κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδόκιμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γενέσθαι vel γενήσεσθαι. Postremum pro γενεῖσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γενεῖσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γενέσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μίջω, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. v. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπιδόξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quia potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἐπιδόξα γενέσθαι. VI. 12. πολλὰ ἐπιδόξει τὰυτὸ τοῦτο πείσθαι ἐσσι. In Gloss. *Herod.* Ἐπιδόξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* VALCK. — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπιδόξά ἐστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφειν) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφειν ἔτι δηλός ἐστι ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφειν, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad Maeotidis ostium. *Stephan. Byz.* Πορθμῆϊα, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στομίῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χώρῳ *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χώρῳ.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων κεκλημένην memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χώρῳ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρῳ. S.

7. πόλις Ἑλλάς οἴκισται) Non longe abssum ab οἰκηται aut οἰκίεται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντες τῆς ὁδοῦ [l. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς ὃ et ἐς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

13. τραφέντης) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στραφέντης: melior videretur, si qui darent Codd. ἐστραφέντης. De

recta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπασθαι, etiam Herodoto II. 80. εἰκόνει τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηνῶν: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπέντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπίειν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπέντες quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλεχθῆναι καταλεχθέντα ἀπαλλαχθέντες (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατιστράφθῃσιν ἐπιτραφέντων θυφθῆναι ἀρπαχθεῖς κλεφθέντων συμμιχθέντων. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστῆς ὁ Καντροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποιῶν ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάρπεια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. 74. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσει, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septentrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτίῃ θαλάσσῃ? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerico vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus impedit. Fabulator Aristetas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἦν Ἀριστείας etc.)

Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῶ νέκυι: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγιλλόντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τεθνεώς: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίην: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰδε δὲ οἶδα, pro τὰδε, Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristete Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaetus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristetas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperiatur, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespasio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανόντων ἀνεβίω τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἶρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἶρηκα, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖσι ἔπεισι ποίων Aristetas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποίων ἔπα dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἶρηται dixerit, facile credas, variandi causa h. l. εἶρηκα ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀγγιβασίην et ἀγγιβασίην Iones

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίη lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβαστεῖν. Placuit [l. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίη est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes Chil.* II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiavit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκεῖον deducens; tum Κλείσας δ' εὐθὺς ὁ χαλκεὺς ἐκείνο τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφεὺς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τριηκοσίοισι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* Ἐφ' Ἡροδοτὸν γίγνεται καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, Homero priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge *H. Dodwelli Diss.* III. de Cycl. p. 150. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch. περίξ αὐτῶν*, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περί δὲ αὐτὸν) In Codicibus inventum praestat, περί δὲ αὐτὸν δάφνας ἱσταῖσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγας -- ἱστασάν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκίουσιν: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεύχεος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adiacere poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in περί τοῦ τέλους consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum Wess. περί αὐτῶν h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστέω ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδὲ οἶδε ἀτρεκέως ὅτι τὸ etc.) Item schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως, [l. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενὸς αὐτόπτεω ἰδύνατο πύθεσθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐκείνης χρυσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι δέμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse putato: οὐδενὸς γὰρ δὴ, αὐτόπτεω εἶδεναι φαιμένου, δύναμαι πύθεσθαι: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως, (τοῦ πέρι (sic Arch.) ὀλίγω πρότερον τούτων μνήμην ἐποιέμην,) οὐδὲ οὗτος πρωτωτέρως Ἰσσηδόνων - ἔφησε ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκοῦσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικῷ αὐτῷ. In Platonis legitur Soph. p. 251. ε. μηδενὶ μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν: in Theaet. pag. 180. α. περαινὶς οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδέναι αὐτῶν. VALCK.

9. ἀκοῇ ἐκκεῖσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisset, ὅσων ἡμεῖς ἱστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον οἶοι τ' ἐγενόμεθα ἐκκεῖσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσων καὶ ἐγὼ δυνατὸς εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκκεῖσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλλὰ ζῶνες καλίστανται) Praecipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in 'Αλαζών Ethnicographus, ὀξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt 'Αλιζώνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius inspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine pro ἀλαζών, ἀλαζώνος, scriptum oportebat ἀλαζών, ἀλαζόνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expenderit, mecum puto fatebitur, non 'Αλαζών, sed 'Αλάζων, nec ὀξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnicographum. S.

7. κρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόρδα Numer. xi, 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκόρδα, etiam apud alios Graeciae latentis scriptores in Du Cangii Glossario. Quod nunc ceruitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορρῇν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsuétude refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταγχαίνων δὲ τὸ κατ' ὑπερθε -- ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον -- ἔρημος -- καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἐσπέρης ἀρεινὴ τε κάρτα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de Neurorum situ Scymnus Chius, optime adiutus ab Is. Vossio ad Peripl. Pont. Euxin. p. 135. edit. Gronov. WESS. — De accentu vocis ἐρήμος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante Reizium recte Portus monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἐρήμος, ὁμοῖος, ἑοῖμος, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad Gregor. de Dialect. pag. 21. nuperae editionis; et sic optimi quique mssst, atque in posterioribus Herodoti Musis. etiam ed. Wess. cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἐρήμος ex Nostri usu non mi-

nus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἱρῆμαν dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν] De hac Hy-laea (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνθρωποι οἰκοῦσι Σκυθαί) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἄνθρωποι Σκυθαί γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κέτιν ἀποντιύσαντες τὸν Θραῖνα, ἀνθρωπίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρωπίῳ in αἰνίῳ usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: αἰνοὶ in αἰνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης αἰνω οἰκοῦσι Σκυθαί γεωργοί: abhinc longius a mari remoti Scythae habitant Georgi. Proxime praecedunt; διαβάσιντι τὸν Βορυσθένα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλαιν: com-mode succedunt emendata; ἀπὸ δὲ ταύτης αἰνω οἰκοῦσι Σκυθαί γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης αἰνω ἰόντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης αἰνω. Ad istam rationem ἡ αἰνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ αἰνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; αἰνω οἰκεῖν et οἱ αἰνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ αἰνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης αἰνω Ἀκαρῶνες: cap. 98. τὴν αἰνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς αἰνω: VIII. 5. Dario στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν αἰνω ξυμμάχων. Distinguit Diodorus Sic. τὰς παραθαλαττίους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς αἰνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς αἰνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ αἰνω. Smyrnaei οἱ αἰνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καδύπερθε: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarao Λαμπτρύς ἐγγαγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάτη πόλει: contrarium κάτω οἰκῆν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ᾤκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀναγκισμένοι εἰσὶ, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum αὐτοκίεσθαι ἐς τὸν Δαφνοῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνακίσαντο ἐς τὰ ὑψηλὰ καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librariorum qui ἀνθρώποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Leet. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum: sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθίνην
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον -- ἡμερίων ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερίων πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατ' ἤπερ τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδη δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schedae. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατ' ἤπερ τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δὲ κατὰ πῆχυν τούτων ἡ ἔρημος ἴστί, et sic ms. F. nisi quod ἐρήμος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est L. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρημον ἐπὶ πολλὸν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγος) De *Androphagis* cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλήϊα ἴστί) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλῆϊων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, I. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mss. τῆς Ἰσθμιαίης, quae aliis Ἰσθμιαίης, lib. VIII. 23. Statim [L. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινίς. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λῆξεων, κληρώσεων. Suidae λαξιν, [λαξιν hoc accentu scribunt Suidae edit. vett.] μίξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesauro suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in appellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [L. 6.] schedarum iussu ὑπεροικέουσι δὲ τουτέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδόνων ὑπεροικέειν Ἀριμαίσπους: et cap. 37. του-

τίων δ' ὑπεροικίουςι -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λαξιν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S. [6. Βουδῖνοι) De *Budini* conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγίται) Ut hic, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦραι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto Melam* corrigentis I. c. 19, 140. *Thyssagetae Iurcae*que vastas sylvas occupant alunturque venando; ζώουσι ἀπὸ Θήρης, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰῦραι nisi cum *Thyssagetis* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λαχῶ, scil. ὁ Θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine Θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τετραμμένον) Scholion veram pesum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡῶ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηλωτὴν ἄνθρωπον, et statim διεξιθόντι δὲ καὶ -- οἰκίουςι. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [L. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβύας schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέως χώρον πολλόν) Offendunt ad πολλὸν τῆς χώρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχέως χώρης πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] S. *Ioannis Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 733., nedum *Hesiodi Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius *Musae* [immo *Musae III.*] cap. 33. καὶ γὰρ τινα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεγ. λέγεται ἔχειν. De calvis istis [Φαλακροῖς, *lin. C.*] et caussa calvitii *Zenobius* Cent. V. 25. εἰσι δὲ Φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ἔδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αὐτῶν ex scripto ; [vide ibi Andr. Schottl Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐν γυναιῇ) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippaeis : verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur : a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκονος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto : His iustissimi mores ; nemora pro domibus ; alimenta baccae : - - sacri itaque habentur ; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit : postrema de his paene conversa : [l. 21 seqq.] τοὺς οὐδεὶς ἀδικεῖ ἀνθρώπων ἱσὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - ὃς δὲ ἀν κατὰ φύσιν ἐς τοὺς, ὅπ' οὐδενὸς ἀδικεῖται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum ignorantia, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. ποντικὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur ; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit : at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπειὶ γίνηται πέπων) Planissima lectio Casauboni, τῶτον, ἐπειὶ γίνηται πέπων, σαρκινοῦσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίπον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίονσι) σακκίονσι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίονσι ἱματίοισι) Tentare non ausim. ἡθανίσαι venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter pocula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἠθμός καὶ Ἠθάνιον, ἐργασιῶν διατετρημένον πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἰσάγει διακρίνει τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾶ ponendum, in Ἐργων ᾧ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίονσι, τὸ ὑλίζονσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίον Herodoti. Σακκίον et σακκίζον veteres, recentiores dixisse videntur σακκίον et σακκίζον, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina *Cassaub.* in Athen. II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum *Heerenium* Virum doctissimum, σακκίονσι ἱματίοισι interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐν τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit *Wesseling.* ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στεγνῷ λευκῷ) Pro pileo, tegmen mallem coactile ex lana, quemadmodum c. 73. *Erotianus*, Πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωσι τὰ σκεπάσματα σκιᾶς χάριν ποιοιμένα. Explicuit, monente *Foesio*, Hippocratea de tegumento currum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπεφραγμέναι, muniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactus ὥστερ οἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στεγνὰ, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίτοντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri; non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίτοντες in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρειν τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. κατὰ Φεύγων καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere Φεύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Ἰλ. ξ'. 81. δὲ Φεύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. δὲ ἂν Φεύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, - - - nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργιππαῖος) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργιμπεῖς in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργιμπαῖος scribendum existinasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar„cian. Capellam p. 214. - - - Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis mssis in Ἀργιππαῖος consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpret est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδεὶς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφείας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemtu. Stolidior earundem audacia [L. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετραποδάται lib. V. 77., multoque minus equi ἵπποδάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et eur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabelhis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS: — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θανμασιώτερόν γι ἔστι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἰαυτῶν κρανίων κεχυσμένων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἰαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davissius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων. VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθάρτες καταχρυσόσσι) Per incommodum ἀποχρυσόσσι. inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἢ αἰαργυρωθῆ καὶ ἀποχρυσωθῆ de servo, qui aere venditur. Verum mss̄i praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἴπια καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm. Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὁστίον χρυσώσας καὶ αἰργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἴσθαι δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis gerunt; ἀγαλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto inficete: ἀπὲ ἀγάλματι χρίωνται tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differentia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώτων. --- Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτησι. S. CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπὺς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα γὰρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartungus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρὶ μὲν γὰρ ἐν (1. τὸ ἐν) καλέουσι Σκύθαι, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. vs. 31. Idem serme probavit G. Sopingius ad Hesych. in Ἀριμάσπος: ubi docta prostat adnotatio Cl. nostri Albertii. De Arimaspiis quae huc spectent e Tzetze dedit et Gellio Stanleius ad Aeschyl. Prom. vs. 803., memorantis τὸν μονῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα. Cyclopes unooculi μονῶπες dicuntur, μονόμματοι, et μονόγληνοι. In Reges Macedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonum, qui fuerunt ἑτερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Graeculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπὺς (τοὺς μονομμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK.

6. Ἀριμα γὰρ ἐν καλέουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dionys. Arimaspos ex Herodoto et causam nominis explicans, ἀρὶ μὲν γὰρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa Schol. in Aeschyl. Pometh. vs. 804. Quae quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit. Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex Eustathio reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante Io. Georg. Wachtero, in reliquiis Scythici sermonis, *Spu* oculus, *arim* unus. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμάπους. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται etc.) Genunium his infregit Taurus Philosophus apud A. Gellium XVII. 8. Tametsi, inquit, Herodotus historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare Bosporicum, quod et Cimnerium appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macrobius, paria, criminosis atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo Septemtrione homines experiuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat, Georgic. III. 360., Senecae Herc. Fur. vs. 536. quaeque Strabo lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura L. Holstenius ad Σινδὸς Stephani. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans Bosporum Sindi. Scriptionis peccatum est: posterior articuli littera deglutijt sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius Musae c. 33. τοὺς Σούρους Arch., ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, Vir Cl. Freret, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363. Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἔσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque Taurus, Gellii Noct. Att. XVII. 8. Herodotus, inquit, historiarum scriptor contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare Bosporicum, quod et Cimnerium appellat, earumque partium mare omne, quod Scythicum dicitur, id gelu constringi et consistere. Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e Plutarcho suspicor transsumta. Praeter flumina, Maeotin, et Bosporum, et Ponti

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela I. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum πλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστία *Diodorus Sic.* occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ στυφοφώραν καὶ ἀμάξων γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιούνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in *Herodoti* proximis, [lin. 7.] in glacie στρατεύονται καὶ τὰς ἀμάξας ἐπιλαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς: nam *Indi*, quos hinc inauditis effinxit *Hutchinsonus*, in *Sindos* recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἰκπύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo στραγγεῖσθαι scribi iusserat *To ū P* Emend. in *Suid.* P. III. ad voc. Στραγγεῖν, quod vertit *super glaciem otian- tur.* Conf. *Valckenar.* ad III. 139, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv.* ad *Ammonium* lib. II. c. 13. Sed nulla hīc novatione opus est. Verbo στρατεύεσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμάξας ἐπιλαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρᾳ ἱκν) *Vallae* versionem, quum tempus pluendi est, tenuit *Wess.* cum *Gronovio*: in eademque sententiam *Larcher* accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρᾳν vernum tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic. crit.* accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χωρίῳ intelligendum. S.]

13. ὅων οὐκ ἀνίει) *Portus*, vulgatī ὄον patronus, adscivit *Diōn.* Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕαντος, Διὸς ὕαντος. *Appianus Alex.* [diligens *Herodotei* styli aemulator] *Bell. Civil.* lib. II. p. 740. [c. 36.] αἶμα τε γὰρ ἔδοξεν ὁ Διὸς ὕσαι. [conf. eundem ib. c. 149.] *Herodot.* III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφί ὁ Διὸς. WESS.

16. ὡς τέρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας γενόμεσται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θωυμάζεται, uti *Paris. B.*, et γενόμεσται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notà *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νέμονται*, paucis interiectis *l. 18.* repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νέμονται θανμάζεσθαι* significat *solent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τίρας νέμονται*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* inpenae; ex *Eustathio* addens, κόλον Ionum esse et κυριολεκτῖσθαι in arictibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad. π.* pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: ταῖς δὲ αἰμάξας ἔλκουσι ζεύγεα -- βοῶν κίρως ἄτρε. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ φύχεις. de *Aër. Aq.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingi*que Notam provocare debueram in *Adnot. ad II. 46, 11 seq.* ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od. δ. 85.* subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ παρὰ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι φύχει· ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνη τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerpando φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla.* Sua *Strabonem VII.* pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχέμερός ἐστι. VALCK.

2. μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γνώμῃ) *Iidem* codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γν. non parī, ut opinor, gratiā. *Exempla lib. I. 86.* adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὃ τέκνον μοι *Eurip. Iphig. Aul. 613.* et ὃ τροφεὺς μοι *Sophocl. Aiac. 874.*, quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verumprehendit *Pausan.* *Eliac. priori p. 384.* θανμάσαι δ' ἂν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερ-

ἐρίαι, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας, αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων· καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγετο γενέσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τευ [l. 6.] male eiectam Herodoteis, Φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἑλλήσιοι, ἐκ κατάρης τευ οὐ γινεσθαι σφίσι ἡμιόνους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὡς φησιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibus eum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγετο γινέσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor inprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. v. cuius ἐνόδους ἵππους non intelligo, nisi ἐνόδους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigone. Cystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προτήν non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπεὶ ἀν --- προσ- ἦν ὁ τεταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis - - scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae כצמר של הנחל, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cXLVII, 16. Conf. La Cerdam in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὧν πτερὰ δοκέω τούτῃς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας - - - δοκέω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερὰ δοκέω τούτῃς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερὰ καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspecte Herodotus. Largae super illis doctissimorum virorum Gedoyne, Banerii, Frereti, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosset* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paoniae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro* Siculo T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βέρος* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρμιος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducent. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. *WESS*.

[5-7. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἴσσι περὶ Ὑπερβορέων - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἴπια ἐποίησε) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad Homer. p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam *ῥῆσιν* cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλᾷ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδεμένα, an ἐνδεδεμένα? Animose pro priore vir Celeb. refragatori iration, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent sacra occultata in fascibus mergitum, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἰθρία στίφει *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscantium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθον σφραγίδα ἐνδεδεμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, δακτυλίδους ἐνδεδεμένους λίθοις describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. Sacra ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. *WESS*.

Ibid. ἰσὰ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, hęc et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet *ἰνδιδμεμένα*: *ἰνδιδμεμένα Spanhem.* in *Callim.* p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas.* VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην) Monuit *Danville*, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse attribui. S.]

7. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέχεσθαι) *Callimachus Hymn.* in *Del.* vs. 284. gemina: diversa *Pausanias* lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: *Ezech.* enim *Spanhemius*, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δωδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat *Eruditiss. Ez. Spanhemius*, digesta protulit in *Callim.* p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis *Callimachus Hymn.* in *Del.* vs. 283 et seqq. solius paene videtur *Herodoti* persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot *Callimachi.* Sacra scribit *Herod.* πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέχεσθαι. *Callimachus*, ἃ Δωδώνῃσι Πελασγοὶ Τηλόθεν ἐμβαίνειντα (καταβαίνειν *Herod.*) πολὺ πρῶτιστα δέχονται. *Herod.* ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιά κόλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. *Callim.* Δεύτερον ἱρὸν ἄστρ καὶ οὖρεα Μηλίδος αἶψα ἔρχονται· κείθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλαίντιον. *Sequentia Herodoti* sic contraxit in pauca *Callim.* οὐδ' ἔτι μακρὸς Ὁ πλόος Εὐβοίῃσιν· ἐπεὶ σὺ γαίτονες ὄρκοι. Tum duas memorat *Noster* puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστῶν ἄνδρας πέντε πομπούς. *Callim.* Πρῶταί τινι τὰδ' ἔνικαν ἀπὸ ξυθῶν Ἀρμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορέας, καὶ ἄρσενες οἱ τότε ἄριστοὶ Ἥιδων. Quod addit, οὐδ' οἱ γὰρ παλιμπιτὲς οἰκὰδ' ἔκοντο, dixerat *Herod.* τοῖσι Ὑπερβόρειοις τοὺς ἀποπεμπθέντας ὁπίσω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis *Pausan.* narrat in *Atticis* p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sino-*pen*, indeque] per Graecos ad Prusias fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιᾶς· Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἀγῶνας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπὶ δὲ τοῖσι Τριποβόταισι etc. S.]

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλεπὶν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam esse* „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ὑπερόχην τι etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, κελύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκήπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκήπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκήπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφία, videlicet ἱρά, de quibus proxime. WESS. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκήπτειν a *Reiskio* in *Animadv. adnotatum* reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.]

27. τὰς Θρησας) Dederat Θρησας, uti *Sophocles Antig.* vs. 595. Θρησσαις πιναις, et *Valer. Flacc.* II. 152. Carasque toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηκίαις firmare Θρηκίην τὴν Σάμωσ *Homeri* et Θρηκίος ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. WESS.

29. ἰχούσας τὰ ἱρά) Mallem ex luculento Codicum iudicio θυνούσας τὰ ἱρά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἰχούσας τὰ ἱρά scriptoris sententia respuit. WESS. — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi *ἐχούσας* h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi *ἔχειν* latissime patens, possit illud hic idem significare ac *ἄγειν* vel *ἐπιτελεῖν*, aut *ἔρδειν*: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, *ἐχούσας τὰ ἱερὰ* in eandem fere sententiam intelligemus atque *Φερούσας τὰ ἱερὰ* l. 14. nempe *sacra manu tenentes* et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis *Κανηφόραι*, [*Κανηφόροι virgines*,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas *Καλαμηφόραι*.“ — immo *Καλαμηφόροι γυναῖκες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοις ταύτησι) Atque adeo quas Delii vocabant *ὑπερόχην* et *Λαοδίκην*. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis *Hecærgæ* atque *Opidi*: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen *Ἐκαίργην*: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsitan ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse *laminam* iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] *Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐνηχῆς ὑμέναιος Ἦθεα κουράων μαρμύσσεται, ἤλικα χαίτην Παρθενικαῖς παῖδες δὲ θίρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἄρσενες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι Φερίουσι*: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoës tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχισθαι τῶν τρυφῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίργῃ καὶ Ὀπιδί (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὶ ἀπικεύραντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκαίργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et huc calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδίκης adsperget? [Operarum errore Λαοδίκης est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδίκης debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praecoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt Herodotei libri omnes, sic apud Callimachum, Pausaniam aliosque, constanter Ἐκαίργην nominatur: unde H. Stephanus hanc scripturam ad Herodoti oram adnotavit, et sic apud Herodotum utique corrigendum cum P. Leopardo Spanhemius contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένους) Referri hoc ad τοὺς πομποὺς, qui Deliis Perpherees, et Hyperochen et Laodicen debebit. Citius quidem Arge et Opis in Delum, sed in comitatu Apollinis et Dianae, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim Viri doctissimi mentem. Videtur πορευομένους illas intelligere Hyperochen et Laodicen: at Herodoti verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευομένους ad Argen et Opin referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθ. vulgo cum Valla intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam Larcher, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc Herodotum dicere, Argen et Opin ex Hyperboreis Delum pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos Hyperochen et Laodicen iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὠπιν, ἰούσας παρθένους, ἐξ Ὑπερ-

Βορέων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* Nempe ex Ὑπερβορέων ad πορευομένας et ad ἱφικίσθαι refertur: ἰούσας vero παρθένους ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλειθυίᾳ) Non obliviscor *Hesychii* Εἰληθυίας, neque *Pausaniae* Εἰληθυίας lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰληθυίαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Ion. vs. 12. κερημένον Εἰλειθυίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus*, *Diodorus*, *Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius* ἀντὶ ὠκυτόκτου [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκτιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκτιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλήν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim.* Del. vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαεῖδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος, ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὡλήν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausani.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλήν θ' ὅς γένητο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτός τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτὴναί τ' αἰοιδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* Atheniensibus τοὺς ἀρχαιστὰτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico* *Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἰερῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* *Hyperboreum* ἀγείροντα, et τὸν ἀγεφέντα ab illo χρυσὸν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* Λέξεις p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγων, λέγων ὡς τὸν etc. Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φᾶς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοις λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν οἷστος περιέφερε - - οὐδὲν σιτεόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, οἷστῳ ἐπικούμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον οἷστος etc. legens. **WESS.** — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et οἷστος in οἷστον mutarent. **S.**

3. λέγων, ὡς τὸν οἷστον) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen *Homerica* me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν οἷστος περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτεόμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth. Sect.* 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 206. **VALCK.**

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰσι καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61. seq. ed. Cas.] **VALCK.** — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casabono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκούντες βορρᾶν, consecutio bene habebit. *Strabo* *Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους*, explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. **WESS.** — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de *Hyperboreis* informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγοι ἂν verissime γιλοῖαν corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. **S.**

[6. περιέδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡς αὐτὸν τε ἴσθαι γράφουσι, et dein οἷα τίς ἐστι ἐς γράφην: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσθαι) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec nostri innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἡ γῆ, οὐκ ὡς ἐκ τόρνου δὲ, in Strab. I. p. 83. [p. 48. v. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persequutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσθαι) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσαν valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λέγεσθαι et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, *Asiam quoque faciant Europae parem*, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi Asiam aequalem Europae faciunt. S.]

CAP. XXXVII. [1. Ἀσίην Πέρσαι οἰκίονσι) Quisquis et argumentum huius et sequentis capituli attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidissee in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrarum universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκίονσι scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspes, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40, ad eas, Herodot. T. V. P. II.

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavo in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi, altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσίῳ, aut, si mavis, ἰθὺίῳ, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐθισῦρεν δὲ, *Inde vero*, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδωνίου κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κυμένου: nec discrepat mul-

zum *Paeii* disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus *Mariandynus*, cui Sangarius amnis miscetur, apud *Plinium* Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene *Stephanus* *Μυριάνδρος*, πάλαι *Ευρίας* πρὸς τῇ *Φοινίκῃ*. Additur τὸ *κτητικόν*, *Μυριανδρικός κόλπος*, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam *Μαριανδύων* *Med.*; *Μυριανδρηνῶν* *Holstenii* et *Berkelii* rem patefacit; non veram vocis scripturam. *WESS.* — *Mariandynorum* nomen, alibi passim ab *Herodoto* memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. *Myriandri* urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam *Myriandricum sinum* adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, *Cellario* laudati *Geogr. Antiq.* lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit *Myriandrio* quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam *Myriandrico* scriptum volueram. *S.*

[8. *τείνει τὰ εἰς θάλασσαν μέχρι* etc.) *Versus mare tendit usque* ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, *triginta* illam terram *populos habitare*, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. *S.*]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἵστίη: sc. ἀκτή. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterà hac orà et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, *Assyria*, quo nomine simul *Babyloniam* ab *Herodoto* comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, *Arabia*, et *Syria*. Haec ora, ait I. 4 seq. *desinit in sinum Arabicum*; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λέγουσα εἰ μὴ νόμῳ. *Valla*, quasi λόγῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: *etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilorivos in illum sinum induxit; ἀπροδιονύσως* omnino. *Portus*, νόμον quidem *divisionem* intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Weselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quædam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larocherum* mireris, *νόμος* hîc legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hîc intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asiae* ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debet huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturâ quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed *νόμος* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo *Asiam* in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde *Africae* esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *νόμος* eadem fere notione hîc accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *φύσει* esse, sed *νόμος*; valebitque *νόμος* idem ac *τῷ νόμῳ μένῳ* apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hîc dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur, perinde etiam *Arabicus* sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σάπειρον) Passim in libris Σάπειρος. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπειρος nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37; 4.) Σάσπειρες et Σασπείρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σασπίρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ θάλασσα varia est notione: modo *Oceano australi*, nunc *sinui Persico* aut etiam *Arabico* pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare vocat Noster quod *Asiae* a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ῥέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. Herodoti hunc *Araxen* ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de Herodoti hoc *Araxe*, qui aliis *Jaxartes* est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐτέρῃ ἐστὶ.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἐστὶ) Vitis humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eoipse isthmo, τῇ ἑλαχιστόν ἐστι καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, *stadiorum mille*. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὕτη ἐστὶ ἢ ἐστὶ, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήκει μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρων παρῆκει ἢ Εὐρώπῃ) Parum accurate *Larcher*: en sa longueur elle surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. Debye-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoli ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit. εὔρεας δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλέειν ἄξιν φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniiicere quidem licet. At coniiicere, est συμβάλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoriū videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλέειν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοὶ ἰωντῆν) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δημοὶ ἰούσα περιβύτος: id est ἰαντῆν εὔσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιβύτος ἰούσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω -- γηγῶς. Antig. vs. 20. Τί δ' ἔστι; δημοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἰωντῆν communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἄνδρας) *Phoenices*, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλήσει μακρῆσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegyptio addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumflum. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Pauw οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctis navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspae nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετὰ δὲ Καρχηδόνιοι εἰς* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post *Μέγαντες* Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, Secundo loco (*Carthaginienses sunt qui dicunt*) postquam *Sataspes* - - *Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior *Vallae* erat interpretatio. *Reizius*, interposita post *Μέγαντες* paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam *Pavius*, referente *Wesselingio*, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήγητος ἰούσα, (conf. *Valck.* ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) *Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.*

17. τῷ ὀνόματι Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόειντα ἄκραν aut Λιβυκὸν ἀκρωτήριον Hanno et *Seylax* in Periplus, πύματον Σολόειντα *Crinagoras* in Epigrammate, de quo *D'Orville* ad *Chariton.* p. 424. et *Reiskius* in *Anthol.* p. 188. [Analect. *Brunct.* T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria *Posidonium* decepit, ex *Herodoto*, a *Dario* missos τελεῖσαι τὸν περίπλουν Africae, asseverantem in *Strabon.* lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος παρὰ βασιλεία) ἰς βασιλεία quod nobis emisso *Galeus* obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἰς aliquoties adhibuit in

talibus *Herod.* Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀδικεῖσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. *Wolf*] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὡς σφίσις καταγοῖατο τῇ νηϊ, φεύγεσκον πρὸς τὰ οὖρεα. [At novationem nec res postulat, et mss̄ti recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia σίνεσθαι etiam frequentatur *Herodoto*, σίνειν non adhibetur ab antiquis, veram pæne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor *Herod.* V. c. 74. ἐπίοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque laetus excepi quam *Diss. Herod.* p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: hoc aptius respondet ad πόλιας: χώρας ἐπελθεῖν et ἐπιῖναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranīs potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum parasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto σίνοντες in posterum caritura. Utcunque ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε ἔλεγε, caussam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili *Marshami* et *Palmerii* sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε ἔλέγετο) Hanc caussam afferebat, *Valla*: legit itaque αἴτιον τὸδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ πεperisse potuit ἐλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro Ξέρξης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis *Vallae* Latinis, hunc *Xerxes* negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Ξέρξης δὲ ὃν (pro αὐτὸν vel ἐκεῖνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθῆ: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui *Herodoteus* est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποιεῖν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκωμεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὁρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιήσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνειδέναι. *Diphili* versus est: Συνειδὸς

αὐτῷ Φαῦλα διαπεπρωμένῳ. *Quinctilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δαινὴν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνείδῃ. Herodoteo verbo Lysias. p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἠδικηκότες. VALCK. — At nec male dicitur quoque συγγινώσκειν τινί, adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνωσόμενός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθομαι) *Arch. codex ἐπιλήσομαι*, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate *Herod. I. 51. τῶν τῆς Διελφῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὐνομα οὐκ ἐπιμήσομαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK. — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπιλήθετο: et τῶν ἐντολέων μνησθέντες ἐπιλανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχει, quod pro κατίσχει in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corrigit Lector. S.*

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδεῖα) Superest hodieque *Scylacis Caryandensis* Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci *Vossius et Dodwellus* tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem *Herodotus* hic nominat, post *Fabricium* *Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6.* merito (ut videtur) vindicavit doctissimus *De Sainte-Croix* singulari commentatione in *Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. ἐκ Κασπατύρου τι πόλις καὶ τῆς Πактүйкης γῆς) *Vitiosum Arch. Κασπατύρου* accedit quodammodo ad *Hecataei* ap. *Steph. Κασπάπυρος*. [In scripturam *Κασπατ.* apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyicae* certo non potest finiri. *Hecataei* πόλις erat *Γανδαρικῇ*. *Gandarii* in extimis Persarum locantur finibus, contermini *Sogdis* *Bactriisque* lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatyrus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque *Herodoti* Indum *Dissert. de Scylace* c. 1. et *Gangem* confundens. *Aminium* enim solus *Indus* praeter *Nilum*, ex praeorum sententia, *crocodilos* alebat: sic *Noster*, et, quem in examine

Dissert. Dodwelli optime Iac. Gronovius excitavit, *Arrianus* 'Αναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea Gronovius pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in *Argumento* c. 23. *Relig. Veter. Persar.* κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. *WESS.* — De *Caspattyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commode collegit disputavitque *Larcher* in *Indice Geographico* ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam *Viri clariss.* examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, *Persiae* finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. *S.*

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet Ἀσίη. Non quidem συντάξως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: ut ut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura *Ampl.* est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in mssis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. *WESS.* — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquievi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς Ἀσίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - - ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνέψεται ὁμοίᾳ περὶ ἱχομένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae - - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παρεχομένη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ. etc. quae cum extremis huius capituli iuncta Buharius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἐούσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviiis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorumdam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [5 seq. Quod ait, μήκῃ - - - παρ' ἀμφοτέρως παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μὴ ἐύση γῆ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τάναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeëtam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Macotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotus* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαιώτιν καὶ Περθμ. Qui cum Μαιώτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitrato *Procopius*, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* hñc intelligere. At, quum in τὸν Μαιώτιν consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hñc dici *Tanaim*, (i. e. qui per Macotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτου nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Περθμῆια τὰ Κιμμέρια) De *Porthmiis Cummeriis* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - γυναικὸς αὐτόχθονος) *Iovis* ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, *Promethei* matre, *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. Ἀσία. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττος. [pro Κόρυς, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio* Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. Herod. c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κόρυς, τοῦ Μάνω) Non alibi Κόρυς fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua Ed. *Vallae* versionis omissum, primo quidem aspectu potius videtur *Thracicum*: Ἄττος certo nomen est *Lydiacum*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho* *Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμαζεν οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς, δυνάστην Ἀνδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μήδων εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste *Dionys.* Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κόρυν, sed Ἄττω: ἐπὶ Ἄττος, τοῦ Μάνω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπὶ γυναικὸς ἔχειν γυναικῶν. - - Ἀντόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίῳ τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν· αἴθ' οὐ καὶ ἐν Σάρδεσι
 Φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσίας: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τε καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι Φυλὴν
 καλεῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίῳ scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίῳ. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίῳ: Asias enim, Ἀσίας, Ἀσίῳ, Ionice flectitur
 Ἀσίης, Ἀσίῳ. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κέρως in illud Ἄττος conver-
 tendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hūc nihil
 novandum iudico servandumque Κέρως nomen. Primum
 Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in
 Iliad. β. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κέρως ἰστροποῦσιν υἱόν. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic.
 Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium Manen primum istius fuisse regionis
 Regem: τοῦτου δὲ γεννηθῆναι Κότυν· τῷ δὲ Κότυϊ δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττον· ἐκ δὲ Ἄττος Λυδὸν φῦναι καὶ Τυρρηνόν,
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de Attyē, huiusque duobus filiis
 Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et Attyi filium Herodotus; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint
 Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum
 prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρρη-
 νον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθέος Ἀσίης) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tan-
 quam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per Asiam Promethei, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ὑπείξει γ' ἡ ἑπιμηθεύς τοκάς. Schol. ἡ Ἀσίς Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεύς καὶ Ἐπιμηθεύς. vid. Doctiss. *Twaites* ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίης) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego Syriam potuisse Europam dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. *Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex Phoenicum lingua elegantes, lib. IV. Chanaan. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβάλισθαι) Nulla hic comparatio: [nempe *comparare* in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, *proferre*.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio colloctet: id προβάλισθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμιν λεγόμενον, non oblectabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γινόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 15. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφία prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους) Olim vocula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμιν γινόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους πάρεξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigere *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παράχεται ἔθνη ἀμαθίστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἑλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si ascripisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους, figura hic obtineret, quam *Χιασμὸν* vocant Grammatici, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἶστε δ' ἄγε', ἔτερον λευκὸν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίοψ. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἶστε ἄγε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίοψ καὶ Γῆ, ut sua sibi singula subiiciant.

tur velut in τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἕνως τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβάλειν (sic mssti) σοφίης περί: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: haec, alterius, πᾶριξ Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότρου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythia scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustris vehunt: Φερέοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμάξοικοι, Melae II. 1. ἀμαξόβοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπήναις οἶνι' ἔχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique; εἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πίπτανται, possident, habent, pro πίπτανται. Saepius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corrumpit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγέων) Nulla caussa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερέοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorumdem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλειστάς στήγας Πεδάρσιοι ναίονσ' ἐπ' εὐκύνλοις ὄχοις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἰνταῦθα καὶ οἱ Σκῦθαι διατεῖνται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξαις οἰκῶσι: quos currus graphice expingit deinde. WESS.

15. πῶς οὐκ ἂν εἴησαν οὗτοι ἀμαχοί;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ἐμνημονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς διαίταις εὐτελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματίζονται - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Scasotris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πιδιάς αὐτῇ, ποιῶδης τε) Optime Gronovius ex Medic., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [l. c. §. 92.] de Scytharum regione; πιδιάς ἐστὶ καὶ λειμακῶδης καὶ ψιλὴ καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχετινύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πιδίων. Cuius λειμακῶδης idem ac ποιῶδης, Galeno explanante. Hesychius, Λείμακες, νοτιεῖοι καὶ ποιῶδεις (male antea πῶδεις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λειμακίστεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἔνυδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἰστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Scymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ὑπάκυρις] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ὑπάκαρις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatus stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Pacyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ ταύτῃς μέγιστος γίνεται ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐκδιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ οἷδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδάσκει: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ οἷδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνος ῥέοντες, Reiskii οἷδε ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνος ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνος ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτογενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνος, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo αὐτὸ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνος, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα) Amnis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluviis in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II. P

etavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythiis fluvii* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie.* S.

[10. πρὸς ἡμῶν ῥίαν) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septentrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte his positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μέν γε τῆς Σαυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πέντε μὲν οἱ ῥιόντις, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrhis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόνς) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Erunt, et tota non audit Alazona ripa:* ubi *Heinsius* et *Burmamnus*. Mox μέσον σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσσην Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσσην τάμνων Λιβύην, et Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. **WESS.** — De fluvio, qui *Sci*us hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰσκος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesii*s, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) εἰ ἰσχατοὶ πρὸς δυσμέων οἰκίουνσι. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* acmulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς οἰκούντις τὰ πρὸς δυσμέων Κύντας

ὀνομάζονται ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtæ quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallæ Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum præter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Ποῖταις Odyss. λ. 468. μετ' αὐμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρον post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνήτους sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quæ octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐκ Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, præter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρηνὸς πόλιος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ὁμοειδῆς Κυνησίοις (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκοῦσι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtæ -- finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtæ ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melæ III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., *Herodori locus ap. Steph. Byz. in 'Ιθρηίας*: quo Πρῶτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς (τῆς 'Ιθρηίας) οἰκοῦν-
τες τὰ πρὸς δυσμίων Κύντας ὀνομάζονται (ut hic apud *Herod.*
Κελτοὶ ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμίων μετὰ Κύντας) ἀπ' ἐκείνων
δὲ ἦδη πρὸς βορρᾶν ἰόντι Γλητῆς μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem
Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γλητῆς memo-
rantur, ἔθνος 'Ιθρηικὸν μετὰ τοὺς Κύντας. Tartessiorum vicini
in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatione
insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae ha-
bitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac
Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in
talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Ad-
ditur, ut hic, a *Phoenicide Comico apud Athen.* XIV. pag.
652. E. Omittitur *Thucydidi* pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ 'Ασίᾳ
ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit *Herodoti*. In
seqq. mihi quoque placet ἀποκαρτεῖν: huic verbo subiecta
citatur *Eustath.* in *Dionys.* vs. 226. VALCK.

9. ὀλίγω τι μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent:
μείων sive ἔσσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσος πέρ ἐστι,
ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τι μείων τῆς etc. aut paullo minor. Ni-
hil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus
solent intumescere: in Istro diversum quid observat,
quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paululum
tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec
Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἐστι ex proxime sequentibus
intelligitur τῇ ἰωντοῦ φύσει.] Elegans νιφετῷ δὲ πάντα χεῖ-
ραι [lin. 10 seq.] explicuit *Hesychius*, Χεῖραι, μολύνται,
verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et
sordent. Convenit, nec *Cl. Pavium* fugit, *Callimachi* vena-
tor *Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος, pruina et nive*
madidus coloratusque. Nam κεχαρημένος R. Bentleii, viri sa-
gacissimi, praeter inventum non habet cur recepto ex-
cellentius putetur. Porro ἐοῦσα ἀμφιλαφὴς rediit in sta-
tionem, unde ob similitudinem praecedens participium
everterat. WESS. — Χεῖται, quod ex Arch. Vind. et Pa-
pro olim vulgato χεῖται recepi, videri potest ortum de-
bere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique for-
mas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem
quidem formam χεῖται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim χρᾶται legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notatione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγω, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, φιτεῖ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρεῖται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi σποδιῇ κερημένος αἰθῆς*. Hymn. in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἄρχεται δὲ μέν) *Herodotea* sunt, ὁ γὰρ δὴ Νεῖδος ἀρξάμενος -- ῥέει, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρὸς τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος -- ῥέει. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρὸς ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν -- ῥέει δὲ --. Recte hinc mssti. *Amnis Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in *Arch.*, esse debebant) Τυρῆται. Non neglexit hoc *Stephanus*. *WESS.*

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. Μαιῆτις, ait, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλέουσι δὲ Μητέρα Πόντου. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scytha* -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Maëotin* *Temerinda* (*Scythae* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss. Iac. Nic. Loënsis* *Miscell. Epiphyll.* VI. c. 21. *VALCK.* — *Hypanin* *Graecis* olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog.* S.

7. πικρὸς αἰνῶς) *Hesych.* Αἰνῶς, δεινῶς καὶ χαλεπῶς. *Apolon.* *Rh.* III. 15. ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δαῖδα. *Scriptor* suum agnoscit, cum de *Scythica* regione αἰνῶς ἀξύλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed imperite confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius* autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo *Codices*

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille Hypanin permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit Ponto vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphéo* cognomen est. Verius iidem *Exampeo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάλης σμικρῇ ἰούσα κινῶ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὕτ' ὀλίγον τι ἰούσα πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδίδοι γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ, μεγάλης σμικρῇ ἰούσα, κινῶ τὸν Ἰτταν, ἰόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάλης: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκείναι. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον -- ὧδε δὴ τι ἰούσαν εὐπετέα χειρῶν, τὴν -- ἔσχες. IV. 28. δυσχείμερος χώρα οὕτω δὴ τι ἰστί' ἔνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιούτῳ respondentem exspectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans, veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινῶ vel κινῇ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποίει. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδίδωσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινῶ τὸν Ἰτταν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II, pag. 43. c. v. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph.* Byz. voc. Ἰτταν: ubi *Μητρόδωρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34. ubi Democrito puero Xerxes praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *ἡνίκα ἔξενί-σθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de Democrito, eiusve patre; sed Μητρόδωρος, Metrodorus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἐστὶ πολυκαρμίστατος εἶς.) Quae de Borysthene [hodierno Danapri, Dnieper] sequuntur, Melam paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysthenes νομάς τε καλλίστας καὶ εὐ... ἐστάτας κτήνισι παρέχεται. Mela, alit laetissima pabula: εὐνομιδιστάτας, quod dabant Editi, recte reiecit Gronov. deditque e Med. cod. spectabilem sane lectionem εὐνομιδιστάτας: cui prae-tulit a se excogitatum G. Arnaldus εὐδοκμιστάτας in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Per-placent interim Latina Vallae: pascua praebens amoenissi-ma, et accommodatissima pecoribus. Reperit in Glossario veteri, quod mstum habuisse suspicor Laurentium: Accom-modatissimum, ἐπιτηδυστάτων: an et in Herodoteo suo co-dice legit ἐπιτηδυστάτας? hoc equidem omnium iudica-rem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus anti-quus nominum: apud Herodotum occurrunt σπονδαμίστρα [I. 8.] et ὑμπίστατοι p. 117, 6. [II. 77.] ἀμορφεστάτην recte dedit Gronov. p. 80, 5. [I. 196.] Ex Alcmane nobis ἡδυμ-στατον servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia huius gene-ris Democriteam habet formam ἐπιτηδυστάτων Eustath. ad Hom. Od. β. 89. VALCK.

8. εὐνομιδιστάτας) Bene Gronovius ex msto. Aldinum fin-xerat Pavius εὐνομιδιστάτας, e Med. εὐδοκμιστάτας Georg. Ar-naldus Animadv. c. 30., opera inutili. [Habet Hesychius Εὐνομιδής, interpretaturque εὐνόμιστος, id est bene curatus.] Revocavi καὶ πλείστους [l. 9.]: maxime [eximie] optimos et plu-rimos, ait, pisces flumen praebere. Hesychius, Διακρίδων, ἐν διακρίσει ἄριστος, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακρίδων Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ὄψασιν κακὸν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. ἥμι τε καθαρός παρὰ θολεροῖσι) Mela: Turbidis aliis liqui-dissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: πίνεσθαι τε ἡδιστός ἐστι: hoc saepius aliis, πίνειν. ἡδὺ πῶν

ὕδαρ· οἶνος ἡδίων πιεῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 311. πίνεσθαι ἡδιστος, βίαν καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. *Herodot.* et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. *Araxis* unum ostium βίει διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo *Borysthenes* pisces alebat optimos. *Pausan.* IV. [c. 34.] pag. 363. διάφοροι τὸ ἴδος μάλιστα ἰχθῦς ἀναβιόουν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτι ἐς ὕδαρ καθαρὲν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρόν ὕδαρ, et ἡδὺς καθαρόν, opponi solent ἤδη τετραρχυμένα καὶ θολερά, velut apud *Dion. Chrys.* p. 402. D. et in *Lysidis* Epistola. *Ioann. Chrysostomus* T. II. p. 448. A. θολερά βεύματα dixit, et καθαροῖς πηγαῖς. VALCK.

12. ἅλεις τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio *Dion. Chrys.* init. Orat. *Borystheniticae* p. 437. Κῆτιά τε, inquit *Herod.* [lin. 13.] μεγάλα ἀνάκονθα, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταρίχυναι. Alit, secundum *Melam*, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat *Salmas.* in *Solin.* p. 187. D. Τάριχος Ἀντακαίων bis memorat *Antiphanes Athenaei*; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in *Lyncei* senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαίων μικρόν. [apud *Athen.* IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad *Hesych.* notata in Ἀντακαίοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a *Comite Marsilio* in opere *Danubiali* T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. *Culta* super eo sunt viri clar. *Io. Matth. Gesneri* observata in *Act. Soc. Latin. Ienens.* Vol. II. p. 20. WESS. — *Acipenseris* speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι -- Γέβρου χώρου) Γέβρου verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτός, Γέβρος. Etiam *Steph. Byz.* WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρον χώρον) τεσσαράκοντα ἡμέρων πλὺτος ἐστὶ] Iam olim *Scymnium Chium* et *Pomponium Melam* eundem dierum numerum in suis *Herodoti* codicibus reperisse, in *Var. Lect.* monui. *Reizius* vero in *Praefat.* ad suam *Herodoti* editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse *Herodotum* h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus *τεσσαρεκαίδεκα* scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in *Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411.* et *Gatterer* in *Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188.* corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in *Adnot. ad hunc locum*, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus *XL.*, sic iusto minor numerus *XIV.* videtur, *Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. D'Anville*, in *Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577.* quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθῶν) Supra, ἀγορήρων Σκυθῶν, νομάδων Σκυθῶν, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερῶν aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἔνδεκα ἡμερῶν, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in *Sendomirensi agro* scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. *Conf. Stukium ad Arrian. Peripl. Ponti pag. 156., praetereaque Paul. Piasecium Chron. p. 45. WESS.*

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθῶν) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὃν μέν ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει Φράσαι: nam hinc distat, fluvii Φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. *Φαλνταί*, inquit, μέν δι' ἐρήμῳ ἐς τῶν γεωργῶν Σκυθῶν τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλὸν νύμνται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερῶν legitur ἡμερῶν ἔνδεκα. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hypacaris* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθῶν μέν. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ γεωργοί, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela p. 125. Panticapes Nomadas Georgosque determinat. P. 131. vagi Nomades pecorum pabula sequuntur;*

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi azercuntque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. v. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recorder τοῦ Αἰσῆπου τίλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ βέβρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus. de urbe Borysthene, κεῖται δὲ πρὸς τῇ Ἰππιδί - - οὐ πολὺ ἀνωθεν τῆς Ἰππολάου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. v. ubi ἡ Ἰππολάου καλουμένη ἄκρη dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπάπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τούτων, ἰὸν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρη καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειος, εω, occurrunt et ap. Herod. Μενίλειος· Χαρίλειος· Ἀρκεσίλειος· Ἀναξίλειος: sed, qui saepius est ἀρχιερεὺς, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιέρειος diceretur? VALCK.

27. ἰὸν Μητρος) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰὸν Δημητρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐκ τῇ Ἰππιδί iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενεῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ Ἰπάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ἰπάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκούντες ἐπὶ τῷ Ἰπάνι. Sub montem habitantes οἰκεῖν dicuntur ὑπ' ὅρι: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ, ἐπὶ ποταμῷ Ὀδρῷ ἐπὶ τῷ Μαρσίῳ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mastis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς ἡσίου -- οἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλonto πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξῃ στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικᾶπης) Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Dartvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacryn, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri aliique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχολωτάτη) Unde ἐπιχολωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐχολωτάτη refingitur ἐπιχολωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχολωτάτη, ob νομάς ευχύλους, pascea succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομένοις, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργόμενοι] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succo plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχολος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὄργαῖς ἐπιχόλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θερμότατος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρᾶος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λαίανων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε εκπλήττεισθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασίων ποίων) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratio scribendi modus; cum in χιλός prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίην χιλῶν εὐαλδί χιλῶν θύσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυλωτέρος et κακοχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. r. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργόμενοι δὲ τοῖσι κτήσι ἐστὶ σταθμώσασθαι, ὅτι

νοῦς οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοίγει, et 'Ανογο-
 μένους interpretatur σχιζομένοις. De Socrate Alcibiades in
 Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνῶδες ἔξω-
 θεν περιβέβηται' - - Ἰνδοθεν δὲ ἀνορχεὺς πόσης, οἰεσθί, γέμει σω-
 φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
 da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
 ad iudicandum quam sint εὐχυλοὶ herbae in illo terrae tra-
 ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wes-
 selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
 buli literas ἐνχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
 antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐνχυ-
 λος, idem atque εὐχυλος sonans, in usu graeci sermonis
 fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα - - καλεῖται Παπαῖος)
 Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
 rodoti Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
 derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
 Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
 expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16:
 summus Deus dicitur χριστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἦμιν καὶ
 ἀγαθοδότας, ὅπως δὲ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
 Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὃς κ' εἴη
 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
 46: Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
 bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
 cidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, qui-
 bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
 ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
 Aristophanes tanquam eiusdem generis προσωνήσεις παιγνιω-
 διστίδας consideravit voculas ἄππα, πάππα, μάμμα, τίττα,
 ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad. ε'. p. 1159. [1118.
 ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
 pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Παῖς (imo
 Παῖ) dicebatur, ut mater Μᾶ [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
 Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
 notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
 Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶς παῖ
 Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεύς, ut μᾶ,
 μᾶτις. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Io. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacus Eustath. in Iliad. t. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάπαν: et ex his Herodoti, Scythis Παπαῖον. Attigere etiam Spanhem. ad Calim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάπαν parili ratione invoearunt, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozum IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάππας. Nullum profecto patris πατέρων ἀνδράνων ἔννα, vere Sopater ap. Stobaeum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annuero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀγρίμματα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΡΙΘΜΙΑΣΑ ex scripturae errore in Origene et Valla. Non repeto, quae viri doctissimi Sopin- gius, Küsterus, Alberti ad Hesychium. Indicandae Io. Schef- feri hariolationes Upsaliae Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀγρί- ματα sive Ἀγρί- ματα secatur, ut tota terra sit et Germano- rum Hertha; et Ἀγρί fit Παγρί, quia Iupiter Papaeus, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θερ- μαράδας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissen- su. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequa- que certa ratione, ingeniose utique et erudite exposito- rum, reperiet in Commentatione inserta Additamentis ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translatam, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 2. περὶ πάντων τὰ ἱερά) In Vallae Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. Ἱερά non hic fana, sed res sacrae sacrorum- que ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερὰ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνιχνύσαι τὰς ἡνίας. Funis extremitas, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' αἰτᾷς ἰδεῖσαντο Ἰλκετὰς πεισμάτων ἀρχάς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei σκευὸς τέσσαρσι ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐν τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμένα. Ista Luete dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιῶν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque *Vallae* lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὔτε κατεξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε καταρξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατάρξασθαι. Lege L. Kistler. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξύλου ἰούσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύθαι, ξύλων ἀπορία, αἵτινα ἂν καταβύτωσι, τοῖς αὐτῶν ὀστέσις ἔψουσιν. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egentēs, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λίβητας memorat ἐπιχωρίους, μάλιστα Δασβίους

κητῆρες προσκυμένοις: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Δόξιοι κητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Δόξιοι etiam inveniuntur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδέ τί σφι --- ἐξυμένται, alibi τοιόνδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. λιβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς λιβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λιβίοι quid indicetur, non celasset. Λίβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Δόξιοι ποτηρίων εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τοὺτους ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἢ μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς λιβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἢ μὲν τύχῳσι ἔχοντες λιβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem *Arabes* *Bedui-* nos probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχχνων ἀπαρχάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπάρχεσθαι, mactatā et coctā victimā. S.]

15. τὰλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastae San-Germ., et Iliad. ξ. 24., Galenus in Hippocr. περὶ Ἀσθρ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ ἄλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manuum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱεῖα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odyss. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοις. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διαηπάκασιν. vid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρνή ᾧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀρνή ᾧδε κατὰ νομοῦς etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suus νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχήια erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, delicere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὕψος δὲ σταδίων ἑλασσον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem Herodot. T. V. P. II.

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 69, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, *prisco ritu* [ut Valla,] vel *legitimo ritu*, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in *singulis nomis*, sive *praefecturis*. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, *praefecturae*, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae νομί designentur. Ut in Aegypto nomi suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου ὁ Νομάρχης ἑκάστος ἐν τῷ ἔωυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερὰ κρητῆρα οἶνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθίων δεσποῖς etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συνενίαται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] literā onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. *Fasces virgarum*, Φακέλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακέλους ἕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK. 9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ἔγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - - sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem - - - colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς ὁ [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodaeï Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. proferitur Ὀκινάκης, et τὸν ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τῷ δ' ἔτι πλεονάζουσι ἢ τοῖς ἄλλοις θεοῖς: quae mihi quoque vulgatâ multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱερῖα) Per sane tritum in Musis ἀπέργειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπείργειν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπέργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱερῖα ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπαρξάντες, quo ad ἑξάργματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus descabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἑξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. Π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. v. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque aliâs notatione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. μέω, sive ἔρω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔοργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρω, et fesi

significat. Quare, ut θυσιάς ἔρδιν est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐρξον, θυσόν, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱπρία (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commodè significabit *postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.*

CAP. LXIII. [1. οὐδὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι) *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζω Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona sunt, non infitiente, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἰκσιέει Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφαιεῖν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermanni exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. Suidas, Ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkénius ad Timaeum p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνδρα κανὼν, ἐκδεύρας τὰν κεφαλὰν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriores. WESS.*

8. σαρκίσας βοδὸς πλευρῇ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκᾶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργᾶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrahere, et Herodoteum verbum (scriptum*

ibidem quoque *σαρκίσαι*.) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν, II. 253. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: *σαρκήσας βοὸς πλευρῇ δέψει τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἅτε χειρόμακτρον ἱκταται*. Ἀποσκυβίζειν, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνερθεν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερθεν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutet, sententia. Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: *ἐκκαθαίρει* non spectat proxima, sed κεφαλὰς aut κεφαλὴν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avars, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 46a. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκαντο) Vindob. προσθήκαντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πύθος μέγα προσθήκαντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκαντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προθεῖτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγχαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λεύσσοντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis præcesserit singularis ἐπιδέγει, et ὥς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῦσι δὲ τοῦτο — — καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὕτως σὺνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σὺνδυο,

σύντριες, σύμπνρι: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία· τὸν πέντε καὶ ἑξ τριημερχούρις. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐξημερεχούν, ὅτε σύνδυο ἡμεν οἱ τριημερχοί, *quum bini communi sumtu triremem instruebamus*. σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντριες est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, *iuncta bina pocula habentes* interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi *bina pocula singuli habentes*. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονται βαλδοῖσι ἰριήσι) Non nescio, quid pro vetere ἰριήσι adferri queat. Placet insstos duces sequi. Ligna ἰριήα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum βαλδομαντεία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogus ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάριες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάριες etiam lib. I. 105.; ubi θηλήν eorum τοῦτος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τριήα [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitiosae propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάριες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμίμκτον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦτον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικεία: sive αἰμορροϊδῆς, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant νουόχοι, et ἀνδρογυνοί, sive ἡμιάρμενες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλελαμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημμένος, bene, sicuti c. 94. *Iusiurandum per solium regis* hinc abiit multorum in conmentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, *Vestam, regiosque Lares*, [τὰς βασιλῆας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθῶν βασιλείαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπιρκῆται) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμόν προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς λεῦσθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξιῖναι παρανομίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi καταδῆσαι ponatur pro καταδικάσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἣν μὲν καταδήσῃσιν ἐπιρκῆσαι - - - ἣν δὲ ἀπολύσῃσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀτίλυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδησαν φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατέδησαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθερώσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατέδησαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀτίδησαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δίσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: aptæ erunt et nexa πλήσσει καμάρης Φρυγάνων fasce cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarèr, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρωτὸν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. v. ubi; quæ fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferens: Hesychii καμάρα, quæ vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνῇ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur, Mox ἐμπιδήσαντες [lin. 3.] probum, et στομάσαντες idem ac Φιμάσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placēbat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δίσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγάνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγάνων Φάκλοι c. 62, 4. Φρυγάνων δίσμαι Hesychio, in Ἀγκυλίδει, ut alibi δίσμαι δραγμάτων. δίσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπιδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χίρας ἐπίσω δίσσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπιποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδήτας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες χιῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπιδήσαι,

pro πίδασι ἐνδῆσαι, compedibus constringere. VI. c. 23: Scythen Hippocrates πεδήσας - ἐς Ἴνικον πόλιν ἀπέπεμψε. *Homericum Aeschylus* aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. "Ὀρκια δὲ ποιῦνται Σκυθαὶ ὧδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exentumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὺψαντες ὀπέατι ἢ ἐπιταμόντες μαχλίῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπιδὼν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὁμοχοροῖην, τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχοροῖην, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuum sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀψικάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιδιόδην ἄπτεται, βαθύαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν οὐ δὲ ἄπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχοροῖας. Quod illic τὴν ὁμοχοροῖην, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii, ap. Athen. II. p. 45. F. VALCK.

4. τὺψαντες ὀπέατι) Placet ὀπέατι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. "Ὀπέας et ὀπήτιον servavit Pollux, ὕπεας quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσου) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ῥυσμός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνησον h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod aliàs ἀνηθον vel ἀνηρον. Larcher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *ἀνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *ἀννήσον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *ἀννήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pe.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. *S.*

11. *τρίχας περιέχοντα* etc.) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit ἀποτάμνοντα. Nollem *βραχίονας περιτάμνοντα* explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum caussa defenderetur. In *Scythico* luctu convulnerant et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod περιτάμνισθαι. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. ἐς τοὺς πρότερον ἤλθον) Additamento *Arnaldi* ὡς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν τοῖς ταφῶν εἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* conmodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις --- καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβομένοις, εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφί ἐπονται, ἐς τοὺς προτ. ἤλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οἱ Βασιλῆϊοι, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς Βασιλῆϊους sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequabantur: ταφῶν τῶν βασιλῆων ἐν Γέρρῃσι εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρρῃσι ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἐθνῶν τῶν ἄρχονσι, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in Schediasmate Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οἰσι male fuisse repetitum εἰσι, nisi natum sit ex τιβῆϊσι: hoc, vel Ionico τιβῆϊσι, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

Iegerentur alicubi, ἐν Γέροισι, ἴσχατα κατοικημένοις τῶν ἐθνῶν τῶν ἄρχουσιν, τιθείας (τὸν νίκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Weserlingium* probō. S.

21. ἔνψι καταστεγάζουσι) Laurentii pallis contegunt explosit Portus et uberius Georg. Arnaldus Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad haec Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Scythae, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoreto Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτίαν τὴν κοιλίην, καὶ καθήσαντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρων etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. ἀψίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντες ὕπτιον) Delevi vocem ἡμῖν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον --- ἐπ' ἕτερα δύο, κατακλήξαντες τρόπῳ τοιοῦτῳ πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu Pavii et Reiskii. Mox Abbas Melotus et Reiskius κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque Ask. schedae. [quae commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκάστου παρὰ τὴν ἄκναν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidae non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπέρχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἵππων --- διελάσῃσι ---, κάτωθεν δὲ ὑπέρχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τόμον πηγνύουσι. Quem locum tractans Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque alias γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum --- transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐξ-τόρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τρήμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρνιον, et Τόρνος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τὸρμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius aliique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππίας τούτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret πέριξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commodè servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰτστάς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac πέριξ τὸ σῆμα: nam, ut πέριξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξει Medicus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάνναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάνναβις αὐτομάτη φεομένη ἐν τῇ χώρῃ, — ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερβίρει ἡ κάνναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρόμενη φέται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέται, et τὰ σπειρόμενα φέται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήϊκας μὲν καὶ εἴματα ποιοῦνται τοῖσι λυγίοις ὁμοιοτάτα, attigit Hesych. in Κάνναβις: ubi,

ἔστι δὲ φυτόν τι λίνῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θερῆσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιάσιν. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsā intercudit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θερῆ (σσαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιεῦνται: facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνώη, λίνου ἢ καννάβιός ἐστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. *Casaubon.* ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτῃ δὲ πολλῶ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur, *cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτῃ, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.*

CAP. LXXV. 6. πυρίη) Male thuribulum Laurentius. Πυρίην caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμάσθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ὠρύεσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρόνται haud praestabilius. Corn. de Pauw ὀρρόνται, ex ὀρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex. ἐξορροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incommodus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρύονται, hauriunt; ὀργινῶνται Abreschius, aut ῥωννύονται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμενοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέλην γίνεσθαι πρᾶξιαν δι' αἵμοῦ θυμιαμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βοῶσι ὠρρόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμειοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμειοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμειοι. Ἄγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγασμαι. VI. 76. ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίνου, οὐ προδιδόντος τοὺς πολιίτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρόνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρύονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio; ὀρυγῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ ταιῶδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecissee videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μιν οἱ τῇ πυρὶ ῥύπονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριᾶσθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριᾶσι. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριῶμενος ἀπέθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dae-dalus qualis σπηλαίου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐξιδροῦν λεληθότας. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ὠρύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγάμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* I. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notatione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσωχε καὶ τριβε τῇ κνήστιδι τις μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἐόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ξεινικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μὴ τι γε ὧν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμιστά) Locum hunc, quem haud inmerito *Reizius* (in *Hermannii* *Adnot.* 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μὴ τι γε, χρᾶσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, „negativa particula μὴ adiuncta, comitatur, referri debet. „De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit.* in *Aesch.* „et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 539.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. *Adnot. nostram* ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρᾶσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἥμιστά, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάλιστα* exspectasses. Nempe hoc vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γε ὦν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γε* h. l. usitata notione *nedum*, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam *μή τι γε* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γε ὦν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἀλλήλων* esse debuit: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius novissimam illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum. Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in *μή τι γε* consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess. S.*

3. *ὡς διέδεξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης*) Credo voluisse, uti *mssti* monstrant, *διέδεξαν Ἀναχάρσι --- Σκύλη*. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorrere; sed utrique, data necis caussa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, *Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης*, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, *Σκύλης* legi in *ed. Wess.* id typothe-

tae errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et *Paris.* cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiorē narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἔτισι ὕστερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedit: nisi illa δὲ particula, quae post πλῶν inde ab ed. *Med.* interserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδεξάμενος) Quod ἀποδεξάμενος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδεξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. δὲ ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζικον, καὶ, εὔρε γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae cultum*, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conpluseulis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνονται τῷ

Herodot. T. V. P. II.

R

τῶν Σαυθῶν βασιλεῖ, ὅστις ποτὶ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vet. Steph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μητρὸς τῶν θιῶν τελετὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τε ἐκτυπῶν καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, οἷα Μηναγύρτην, ἐξηρημένον, κατετόξευσεν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos *Clementis* interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλῶ) Ut *Saulaio* Arch. et Vind. sic et *Sauleo* habet *Valla*; iterumque extr. cap. *Saulei*, et *Sauleo*. S.]

25. Ἰδανθύρου) Scythicum nomen, etsi *Gronovius* ad *Arrian*. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρος certe *Straboni* et *Plutarcho*, nonnunquam Ἰδάθυρος, *Clementi* Ἰδανθύρις, quo de *Salmastio* in *Solin*. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὦν ταύτης - - , ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut *Herodotea* amat, *Pausanias* lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ *Πτολεμαῖος* οὗτος - - , ἴστω τὸ ἐπιμανὲς νεκρῶν. Optime *Gronovius* ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ. [conf. *Laërt*. I. 102.] Perit enim *Anacharsis* manu fratris, patris *Idanthyræ*. Idem monuerat *Stanleius* *Histor. Philosoph.* Atque ad haec vellem animum advertissent Editores *Histor. Catholicae* T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi *Stephanicam* secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum *Gron*. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἰμὶ, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod aliàs, ἴστω, sit, fuerit. *Valla* h. l. constat posuit; *Pausaniae* interpretes l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίπαισται) Cum praeter *Eustathium* tres manu descripti codices πίπαισται edant, profectus in *Diss. Herodotea* fui, verum videri. Παίζων, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in *Platone*, *Plutarcho* et aliis, quae stabiliendo verbo prorsus; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit *Cl. Perizonius* ad *Aeliani* Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex *Eustath.* et *Codd.* restitutum iri constat e *Diss. Herod. Wess.* p. 71. ubi satis illud πίπαισται communitum; inventum etiam *Vallae* monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πίπασται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπασται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἄλλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διακωνῆς*, interpret *Alex. Iobi* xi, 12. habet *ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν* et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a *Schotto* in App. *Vatic. Prov.* I. 3. *Ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς*. Praefigatur vox *Ἄλλως*. *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρεῖς ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq.* vs. 436. scripserim: *ἴνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχειται δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λεγέσθαι χάριν*. Vulgantur ibi ista: *καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. K.* Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, nī fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ -- *διφθάρη*. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verboriosorem subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hīc duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήνη, *διφθάρη*, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, verē obisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν νῦν οὕτω etc. (collato principio capituli lxxvi.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXXVIII. 4. Ἰστρινῆς) *Passionēi Ἰστρινῆς* littera augeri debet. Urbs Ἰστρία *Arriano*, cives Ἰστριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰστρή *Ionibus*, inde Ἰστρινῆσι ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρὸς.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΙΑΝΩΝ numi apud *Vallantium*. WESS. — In *Var. Lect.* monere debueram, Ἰστρινῆς scribi in ed. *Wess.* et superioribus, scriptisque omnibus, excepto *Pass.* pariterque ex uxore istrina dare *Vallam*; veriore scripturam Ἰστρινῆς primum a *Reizio* fuisse receptam. S.

Ibid. ἔξ Ἰστρινῆς) Ἰστρίνης scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, *Herod.* ἔξ Ἰστρινῆς δὲ γυναῖκός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρὸν et Ἰστρίαν dixerunt: hinc fit secundum *Steph. Byz.* Ἰστριανός, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et *Herodoti*, II. 33. τῇ Ἰστρίῃ τοὶ Μελισίων οἰκίουσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρίῃ οἱ Μελισίων οἰκίουσι ἄποικοι. Horum cum Scythis commercia vel solae *Hesychii* demonstrarent Ἰστριανίδες, *Holstenio* commodum memoratae. VALCK.

[20. λάβεσθαι δὲ) Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiicit ἔχων δ' αὖ ταύτην ἡγόραζε, particula αὖ non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθένει) Quia Βορυσθενιτέων ἄττυ et Βορυσθενιτέων πόλις, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ἰσάνι Βορυσθενιταὶ κατοικῆνται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθενιταῖς, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. *Strabon.* lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et *Stephan.* Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθενείας τε ἐμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγχευ καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑωυτοῦ. *Lysias* de Caed. *Eratosthen.* c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγέμενη εἰς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina *Vallae* reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum *Herodis Attici*, quas *Salmas.* illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γῆματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathona venit, ut ibi nuberet *Herodi*. Mulier γῆμασθαι, vir.

dicitur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τε ἰδαιματο ἐν Βορυσθίνῃ, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ ἐπιχωρήν: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγέσθαι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμεῖν, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγισθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλαμμωνα γὰρ οὐκ ἔβλειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγισθαι. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλογον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγισθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ'. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγισθαι restituit ἄγισθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνονι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, deinde dedit ἡγόμενος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγίσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγίσθαι διῦρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τελεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βακχεῖος, estque adeo Dionysa Bacchio initiari. Θεὸς Βάκχεος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., δεσπότης Βάκχεος, tum Βάκχεος et Βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. Θεὸν ἐξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαίνεσθαι etc. refragantibus mssis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκειν Θεὸν, ὅστις μαίνεσθαι etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς Θεὸν εἶπεν ἔρωτα; Θεοῦ κακὸν οὐδὲν ἐρῶμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστευσε) De famoso ἐπρήστευσε sive διεπρήστευσε neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεδρήστευσε, ἰδρήστευσε, διπρήσσειν, ἐπρήκτειν, διεπρίβεναι, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διαπίστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, *fidem fecit*, seu ut Valla, *indiciū detulit* Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διαπρήστεισε. WESS.

Ibid. ἐπρήστεισε --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστεισε ex Med. Cod. positum, pro διαπρήστεισε. Varia viri docti excogitarunt: διεπρήσβευσε' διεπρήστεισε' διαπρήκτεισε: quorum primum, Galei, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησσε vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διαπρήστεισε praebet Arch. Cod. διαπίστευσε. Si quis daret διέπεισε, vel διέπιπτει τῶν τις Βερυσθενείτων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis oclusis sacris Rex Graecanicis operaretur, inscijs custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπεισῖν. Eadem, qua hic poneretur, structurā, Έλλ. IV. p. 304, 14., διαπεισῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: mox, παρῖντι τοὺς διαπίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Έλλ. III. p. 285, 14. ἀπτιχάρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπισόντες, ἀμειλιτάντων τῶν Βιδυνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διεππεισῖν et διαπαισῖν. VALCK. — διεπρήστεισε probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δεῖνται, δραπίται, provocavit. ἀδρηττα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex νε nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαίνεται, Bacchi saetermis operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἡμπνευσθεὶς ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατέχεσθαι καὶ μαίνεσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσῳ μαίνεσθαι et ἐκ Διονύσου: ἐξ Ἄρεος μαίνεσθαι ἐξ Ἐρωτος ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαίνεσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἐκείνη μέλην ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργον κἀτίσει) Dedit hoc Med. pro ἐκάτισε: alii forte Codices dabunt κατίσει, collocavit. Homericum καθεῖσε, pro ἐκάτισε, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 35. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβῶς πρὸς μετῶ-

ρὲν τι καθίσσει τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. Ἐξω
τάφρου καθίσσειν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρεω θυγατρὸς etc.) Vere
scripti Codices: vere etiam ἐπανιστάτο Arch., Ionum mo-
re, pro ἐπανίστατο. Agnovit hoc libroriorum peccatum
et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor
Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρεω) Docte Valla: ex filia Teris genitum;
Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat
ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, pos-
sunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Πρό-
κην -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης εὗτος οὐδὲν· εὐδὲ τῆς
αὐτῆς Θράκης ἐγένετο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ὅστις
-- Τήρης δὲ, οὗτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum.
Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres
et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Περ-
σῆς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis.
Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia
Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Pelo-
ponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius fi-
lium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate
donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145.,
vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν
Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγετο δὲ εὗτος Τήρης·
ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος
Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕ-
τως, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur
ap. Thucyd. p. 115. ult. iam primum auferatur hinc in
indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis
citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae:
Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμ-
ποντας (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλέγετο δὲ
εὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει,
σύμμαχος Ἀθηναίοις μέμνηται Θουκυδίδης· προστίθεται δὲ καὶ τὸ
ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπικηρυκνέτο.) Neglexit haec Valla.
Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem fir-
mabat,] notionem verbi ἐπικηρυκνέσθαι, in missis caducea-
toribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Adi
Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [L. 16.]

ἀδελφίδος Σιτάλκω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλκω τοῦ Τήρων. Neque temere damno πεφηνγώς τοῦτον, tot schedis mun-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἐξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιῇ) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. — Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιῇ. At, quod ibi dicebat κινῶ τὸν Ὑπαννιν, id, si sententiam spectas, idem atque ἄποτον ποιῇ valet. Amat autem Herodotus orationem infinitam ita continuare, ut nos, prae-
euntibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρηῆς, τὸν Πανσανίης etc.) *Athenaeum* Pausaniae, Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi carmen, Nymphis habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et *Pet. Gyllius* Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec multitudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδέναι τὸ πλῆθος — κελεύειν μὲν πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo pacto teneri commodè potuerit κελεύειν μιν, ubi ex coniectura μιν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a Reiskio praeceptum. Quod vèro repetitum βουλόμενον cum viris doctis adieci; sic solere Herodotum studiosus quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura verbum ante positum, dein post τούτους non repetitur, c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omittendum* prae-euntibus libris omnibus, aut certe *uncis includendum* fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mutari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. κρηῆμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emendationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere voluisse] lib. VI. 43. κρηῆμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici* ex *Pluto* κρηῆμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I. 36. [ubi quidem non κρηῆμα πολλόν, sed σὺς κρηῆμα μέγα.] WESS. — Restituetur κρηῆμα πολλὸν ex codicibus, quibus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 432, κρηῆμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος κρηῆμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag. 459. Σὺς μέγιστον κρηῆμα, *Soph. Meleagro*; θησαυροῦ κρηῆμα ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαι --- ποιήσαντι λησθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγνυσθαι τὸν Θρηίκ. Βοσπ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν --- ποιέσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστεῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduzisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστεῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβητις ἐπισταῖς, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaef. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστεῶτας, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστεῶτα quidem τῆς διώρυχος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖσι προσετίσαντο ταῦτα πρῆσαι, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἰρῶ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ ἰρῶ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem exscensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἰρὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyaneae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. n. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.] Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyanae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens Clar. Io. Taylor in Praefat. ad Marmor Bospor. Iovi Urío sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe *Herod. c. 87.*, μέσον ἐστὶ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἐσθλὰς ἐς νῆα ἔπλει ἐπὶ τὰς Κυανίας καλευμένους· ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθύντο τὸν Πόντον ἰόντα ἀξιοθέητον: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius ἔπλει ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἵκριον. Quid si scripserit itaque *Herod. ἐξόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ*, sedens in tabulato navis. Νηῶν ἱκρία Homero, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων. vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τοῦ μὲν μήκους etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis κκκ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τριηκόσιοι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim δ' αὐχλὴν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluum atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχλῆνα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χένι τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἐσπέραιοι Αἰβυες οἰκοῦσι γῆν, αὐχένα στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιβάλλον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et Criticos ad *Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* WESS. — Turbare l. 11. lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius referatur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μῆκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μῆκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad l. 72, 13. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυχτὸς δὲ, ἑκακισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est sordidia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi ναῦς πανημερία θέουσα*, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. Or. Aegypt. pag. 360. *Theophilus in Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέρου φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὡμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento mcc. stadia una die conficere, *Marciano in Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiiciente, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. WESS.

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis* ad h. l. et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae* pag. 38. istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 ὀργyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυα, non sunt tricies mille et triginta orgyae, sed triginta tres myriades; sic ἑνδeka μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυια, sunt centum et undecim myriades. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim e Scythica, inputatur Vallae iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a Phoenice aut Heresbachio. [Immo leguntur ista, e Scythica, in Laurentianae versionis editionibus, Heresbachiana et Phoenicianae vetustioribus, in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praeposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., degluttierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Pontib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Berkelius, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec Dionysii Byz. ex Anaplo Ponti: Μόνη δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Pontum, ἀνακέχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν μήτέρα καὶ προφῶν τοῦ Πόντου κατεφώνησε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἴσθι δυσχλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti Casauboni ad Strabon. lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. Mater Ponti, Maeotis; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. Tzetzae ὡς μήτηρ καὶ μαῖνύτρια γένους παντὸς ἰχθύων Chil. VIII. 773., quae et Hipparchi professio ap. Voss. ad Melam lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset Med. ἐς αὐτὸν, significari posset: duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit: atque hoc cum aliis Herodoteis etiam comparari. Sed placet coniectura Gronovii, legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosphorum. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λίων ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallet omisisset: in honorem enim Leonidae Leo fuerat is erectus. Clem. Alex. Protr. pag. 32, 23., Ἀργύνου νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύνῳ τῷ ἑρωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμάδοντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter alias.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur Pausaniae, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀρετῆς ἀνέθηκε --- Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS. — Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμῶν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσυρία, ἐς δὲ τὴν Ἑλλήνικα, ἔθνεα πάντα ὅσα περ ἦγε. *Litterae Assyriae*, eadem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. Inscript.* T. XXXI. p. 436. et *Heeren* *Commentat.* Soc. Goett. T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum *litteras* sive *characteres* intelligi par est: sed idem valet γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor γράμματα λέγοντα τάδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα --- λέγοντα ἔθνη πάντα, aut tale quidpiam: verum etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα, ἔθνη, *insculpi* iussit *inscriptionem*, vel *titulum*, (scilicet) *populos omnes*; id est, *populorum omnium nomina*, et *copiarum fortasse*, quae e singulis aderant, *numerum*. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτίμιδος) De hac consuluisse iuvabit quae *Fabricius* collegit ad *Sext. Empir.* *Pyrrh.* *Hypotyp.* III. 298. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice verum hoc. Tale Πανσανὴν δὲ πάντα δέκα ἐξαίρεθ' καὶ ἰδὲθ' lib. IX. 80. et ὑπισχνέμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσειν lib. III. 74. Pavius a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videlicet *ταλάντοις*, refingens: *talenta* enim *aliena* sunt. Genus hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag. 232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25. nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Aggerib.* et *Pont.* cap. 2. *παισι δέκα* [quod olim hic legebatur,] abstulit orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandroclem* et aliis muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod sequetur, epigrammate iactans. *Παισι* et *πᾶσι* conmutari docuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin. 4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi *Eustath.* καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἦγουν ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. πᾶσι δίκαια) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κήνια τὰ δύνισμα πάντα τρισχίλια ἔθουσι, Galeus commodè contulit ad haec Parthenii π. Ἐρωτ. Ηἰσθῆμ. cap. IX. πάντα ἑκατὸν ἐναγίσσαντες αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθνης ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula sanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθνης ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλῆς detracta priore littera pingeretur, ni mssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 15. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τίαρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θιαρῶν αἰνάνδου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρείῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἐλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκῃ ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος· καὶ στίλβει ὁ Δαρεῖος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [i. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contententi adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam minorem vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque omnis Asia dicto audiens erat, quam ἡπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός amnis non alius fortasse ac Hesiodi Theog. vs. 345. Ἀρδηςκος: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρδεῖσκος Σκυθίας fluvius. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a Fabro non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere Diodoro lib. I. 94. adscriptum est. Adde L. Küsteri Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat T. Faber ob ista praesertim Eustath. in Dionys. vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tueretur non immerito Gronov. Explicuit utrumque de Getis adhibitum Cel. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν Diodorus, et rarissimum ἀθανατιστῶν Philostratus. VALCK.

5. Νιψαῖος) Confidentiam celeb. Gronovii, qua Νιψαῖος ex correctione Holstenii, fide Stephani et Suidae certissimi, exploduntur, [defendunturque Νιψαῖος] demiror; cum Vallae et Arch., quod ex Galeo cognitissimum erat, Codex ita praeferret. Mihi alia mens, Stephani auctoritatem, msstis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμιάδαι item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμιάδαι, ἔθνος σὺν Γέταις, in Stephano olim fuisse, non Σκυρμιάδαι: cui suspitioni series in Ethnicographo litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro daemone [pro deo] inter Scythas habitum Lucianus, Clemens Alexandr. atque alii testificantur. Diogenes VIII. 2. καὶ δούλον Ζάμολξιν, ᾧ Γέταις θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum Steph. Monachio ante Κρόνον posita primitus fuisse arbitreris, erroris Diogenem arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto Codicum consensu. Porphyrius Vit. Pythag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem Thraces pellem Ζαλμόν adpellare: unde iusta Cl. Alberti divinatio, in Porphyrio etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit Hesychii, leviter discrepans, ex Herodoto scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum* *Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis* μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδένα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφετέρην. *VALCK.* 4. Γεβελίξιν *Matth. Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua Lithuanica, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποκειμένου - - ταῖς χεῖρας) Codicum ἀποκειμένους, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Πιστεῦσι et ἀπειλεῖσι [l. 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντετηρίδος [lin. 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem navigium quinque remigum, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἦτοι βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* Excerpt. p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: θεοὶ δ' ὁμῶς ἦτοι φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἦτοι βρυτάτω, sive βαθυτάτω potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ὠνήσομαι σε, βαθεῖ ἦτοι φάναι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, Quod Omn. Pr. Lib. p. 887. Iam οὐ τῷ ἀποφωτάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ lin. 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mssorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμιλῶντα Ἑλλήνων οὐ

τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ-
 posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντι σοφῷ. Vocem ἀσοφω-
 τάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνατάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μέγαν ἢ ἀπόφασιν δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidι Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατότατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλάχιστον δυνάμενοι ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit. [lin. 9.] ἤθεα βαθυτέρα ἢ κατὰ Θρήϊκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐπολις etc.] ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum Valla: Dum ea--- ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειον οἶκον) Ἀντρώδες τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα διακίτταται, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ξάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρῳ) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil eis θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν* δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνδρά-
 πους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθεῖσθαι καὶ χαίρειν, καὶ ἔπει-
 θεοῖσι φίλον λεγέσθαι ταύτη, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περσίων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης ὁ Ἐρξάνδρου) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II. S

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶης Ὀρεξάνδρου, et brevi post Κῶης δ' Ὀρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Πέξανδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρεξάνδρος. Qui quidem Coēs, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀπρημένον esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀποτῆρας et γεωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox σὺ νυν, [ubi vulgo σὺ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀπρημένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀραιρημένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. σ'. 548. Hinc Hesychio Ἀπρημένην, redditum ἡποτῆρας: quod et alibi posuit, Ἀρήγορον explicans μὴ ἡποτῆρας μένον. VALCK. — Ἀπρημένος antepenacutē scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἄποδος ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔσται ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἰωῦτοῦ εἴποιεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαντοῦ in prima etiam personā positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἰωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμένειω [καταμένειω scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέσον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἐς μέσον φέρω: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φέρας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώσκω -- ἐς μέσον φέρας, αὐτὸς μέντοι ἴδωμαι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέσον hic co-

set in concilio regio: in Ἀργείοις μέσους et similia prostant collecta D'Oivillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26, εἶπαι ἐς πάντας τὰδε, sic saepe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex ai compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. Τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimum abijt a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρης ἐς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνων τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρης ἐς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τι καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post *ἐς μέτρῃσιν* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημανίων* commate, cum Schaefero post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίων* ad *τὸ πρὸς θάλα* referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. *Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, Inde a Taurica*. Istum *τὸ* articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad I. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin *κατὰ* praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. *τὰ κατὰπέρα* valet *κατὰ τὰ κατὰπέρα*. S.]

[7. αὕτη ἤδη ἀρχαία Σκυθική) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimмериis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἤδη particulam etiam exprimere volueris, dices; *Hinc iam incipit*. Sic ἤδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex Herodoteis; perperam, iudicē *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐράν ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta *τρηχίη*, terminabantur. Haec Nobster, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in *Periplus*. *Straboni* pars Chersonesi maioris ἀκρὰ μεγάλη, ἐφ' ἣ ἴδρυται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερρόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. WESS. — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hinc Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulae

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλ. τὴν πρὸς ἀπηνλιώτην ἀνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit; etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηνλιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi peninsulae* est, intelligitur; nempe *Maecotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοία persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνὸν) *Perrarum* in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid. Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. αὐτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet *iugum*: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνὸν pertinet *Σουνιακόν*, quod *iugum* inter *Atticae pagos Thoricum* et *Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *lapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλέειν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν) Edoceri cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrrens promontorium, γουνῷ, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγως, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunia* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* ῥῶνος, γωνία, Ἀάκωνες: et fortasse Τευνός eidem

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, locus angularis. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηναίων. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικῶς μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensium, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat mōmenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων/ιεράων, *Odyss.* X. 322. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud Poëtam γουνός ἀλωῆς nominatur, *foecundum solum* γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mire ris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque *κραναῖς* alioqui Ἀθάνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque *foecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut *κραναή* regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

ram sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνῶσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλωῆς dicitur, nempe *eminentia*, *altitudo*; quandoquidem *areas*, in quibus frumentum *tritabant* veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. *Ista* igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λίγεται δὲ γουνός, ὃ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἐξέρχεται. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτο ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρέμοια, τοῖσι ἄλλοις ἔοικε ἡ Ταυρικὴ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρέμοια, οἷς ἔοικε ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόςια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabonem*. I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir *Clar.*, non urgent. *WESS.*

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. *WESS.* in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de *Chersoneso* urbe loquens ait, ἐν ᾗ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Caeterum, *Taurus* istos reliquias fuisse *Cimmeriorum* a *Scythis* olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταξέχμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Θύω γάρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἂν κατέβη
τῆδε γῆν Ἕλλην ἀνὴρ, κατάρχομαι μὲν etc. Quod sufficit.
WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum κα-
ταβύξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide
Var. Lect.] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis
nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam βαι non ad-
hibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταβύξάμενοι et
κατευξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem lite-
ris *tu* imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut so-
lebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi
fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tau-
ris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripse-
rat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἕλλήνων - - - κατα-
ξάμενοι βοπάλῳ παίουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut *vectimam*,
clava caput percutiunt; non ut Graeci, qui cultro victimam
immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni suf-
ficient vel unicus locus *Eurip.* *Iphig.* in *Taur.* vs. 1154. quo
Taurorum Rex Thoas comites interrogat *Iphigeniae* sacer-
dotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspi-*
cata. In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indi-
ca gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secun-
dum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit *Iphigenia* cru-
delitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immola-
rent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ
Ταῦροι Ἰφίγινειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἵναι. *Hesiodus* in *Heroina-*
rum catalogo non mactatam *Iphigeniam* dixerat; sed, *Dia-*
na volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis*
c. 43. ταύταις, ait, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ce-
terum ista potissimum inhumana *Taurorum* crudelitas
effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine *Scythae* fue-
rint a Graecis in universum infamati. In diversis genti-
bus *Scythicis* tria potissimum obtinebant, quae prorsus
abhorrerent ab humanissima Graecorum mansuetudine,
τὸ ξενοδοτιῆν, τὸ ἀνδρωποφαγεῖν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι
χράσθαι vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et
300. E. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ.* in *Ep. ad Coloss.*
III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου) Tales *Chaldaeorum*,
οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι - - - εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτεῖν apud

Xenophontem K. Παίδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV: 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ, sicut in suis legere Codd. L. Vallae, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβρότατους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρήξι προσεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἰκήσαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ nunquam quamdiu, sed constanter donec (hac notione, donec tandem, usque dum) significat; adeoque commode denique, postremo; reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, quam ob rem, quam ob causam. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, ad extremum, malis pressi, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόητες εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat esse videntur, sive sunt; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσὶ. Frequentavit illud imprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. Φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγαῖν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxii. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαυστόν τι κινδυνεύει πράγμ' εἶναι πονηρία. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide Clariss. *Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit Clar. *Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurorum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 510. *Mela* ll. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* Anilem fabulam tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῆς ὀπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατὰρταται) Demuto nihil; nam λυθείς *Arch.* ex αὐτῆς progenitum librarii negligentia. De *Neuris*, *Mela*, *Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri* *Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίαν) Non pendent ex praecedenti φασγάνῳ, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella de Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγίους δὲ μῦθοι τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ἄμυθοι τούτων, αὐτὸ μῦθοι λυκοφαγίους sive αἰλουροφαγίους, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witz.* in Belgica horum versione, librorum peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* *Scytharum* nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adtinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendunt, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi φασγάνῳ tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν φορεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρῆσθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρὸ φαγέουσιν δὲ μῦθος τούτων) "Ἐνιοι τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim scripta clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices msssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφαγέουσιν] et Plinio dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγεῖν tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. v. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Melanchlaenarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer l. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Graecis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commentationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et acquitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκόν τε - - - καὶ πυρρὸν) „Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
„rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni
„Virgilio Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133.
Πόλις πικρόλισται recurrit lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. I. 314. Heynio ad Virgil. l. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus. Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις - - - ξυλὴν) Quae sequuntur de urbe lignea Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19. 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρέωνται καὶ Γελωνοί). *Herodotea* si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta; quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς; aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρέωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, *Herodoteis* etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet, II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, δίκαιτα ἡ αὐτὴ ἐστὶ Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ οὗτοι — ἐκ τῶν αὐτέων γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κέδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραγίονσι) Dederat, opinor, Φθειροτρηγίονσι; et Φθειροτρηγίοντας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18: ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τοὺτους εἶναι τοὺς Φθειροτρωκτίοντας: in πτ facile ηγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. n.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthiophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo Φθειροφαγίειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐνύδριες) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρνας [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculum *Valckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἰγείον στέγαστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἰσίου, ἐς τὰ μάλιστα ἐν-
τελής, etiam *Apsyrto* Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed
hoc *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.]
"Ορχυς laudabunt, qui sermonis Ionici genium *Hippocra-*
temque et *Aretaeum* amant. WESS. — Licet differentiam
quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici
nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil for-
tasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus,
in *Var. Lect.* declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt,
miratus sum canes marinos sive *phocas* intelligi a *Mannerto*,
III. 7. Cur vero totam βῆσιν illam, ἐν τε ταύτῃ - - - ὑστερίων
ἀκρίων, l. 10-14. cum *Heerenio* p. 919 seq. pro emblemate
habeamus, ab aliena manu adsuto, caussam equidem nul-
lam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occa-
sione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat
quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et
lutram tria alia quadrupedium genera *Aristoteles* Hist.
Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum
quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόρπατα) Hoccine, an Αἰόρπατα,
Scythicum *Amazonum* sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scy-
this Armenisque vir sit, quae *Wachteri* in Praefat. Glos-
sar. Sect. XII. professio, pristinum ex *Aldo* et *Valla* potius
erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male *Herodoti* fidem
Franc. Foris *Otrokocksi* Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggil-
lat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur voca-
bulum; quasi *Amazones* ex ultima *Tartaria*, vetere Tur-
carum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissi-
mum. WESS.

13. οἱ δὲ Κρηνοὶ, εἰσὶ τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnan-
tur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; sunt-
que ad rem non necessariae. [Uni *Ask.* desunt illae: com-
mode alii γῆς τῆς.] *Cremni*, liberorum erant *Scytharum*, ad
Maeotin c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχού-
σαι - - - ἵπποφοβίῳ - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in ani-
mo erant, ἐντυχούσαι - - ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime
adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequen-
tia, *Amazonum* aliquas fuisse praelio perentas: illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούτας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in *Codd.* plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

[9. εἰκόσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκόσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παιδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐγγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐγγίνετό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc *Thomae Mag.* decreto in βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. *Magister* ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere *Herodotus* recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ει Iones eiecere nonnunquam τὸ ἰώτα, *Θηλέην* scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat *Eustath.* in *Hom. Iliad.* ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] Ἴωνες, inquit, τὸ περὶ τινὰ τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, οἶον εὐρῆσαι, Φασίν, ἢ ἀποπατῆται, εὐχέρειαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάρειαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. *Suidas*: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρίη χρέωνται ἐν τοῖσι οἴκοις: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* Char. c. xiv. p. 115. Hebraecum morem loquendi, praeter *Casaubonum*, *Gatakerus* explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solitā sibi verecundiā Persicum morem *Xenophon* expresserat Κυρ. Παιδ. p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχροὺν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα που Φανερόν γενέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaediam* suis saepe contaminarunt adsumptis literatores, adieciisse suspicarer ista, ἢ τοῦ εὐρῆσαι ἕνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur Annal. III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic *Herodoti* simillimo praebuit Κυρ. Παιδ. I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἵεσθαι. Per euphemismum *Thucyd.* dixit πάντα ποιεῖν διὰ στυ-

νιχωρίαν ἢ τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνχερίμπτει) Vallae non intellecta nativā se simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἦθη προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μιμνῆται. Theocritum non dedecere ista: καὶ τις μουνθεισίων αὐτίων τινὶ ἐνχερίμπτει, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπώθειτο, ἀλλὰ περιμίδι χεῖρασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπώθειτο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠγάνιστο, sed παρῆχε βουλευμένη, καὶ ὧν εἶχε μετῴδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνχερίμπτει, hic idem ac συνεχερωτίζεται, atque Aristophaneum ἡριεῖν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐνχερίμπτισθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνχερίμπτῳ τῇ θηλῇ, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐνχερίψαι adiicitur: Ἐνχερίψαι ἐμπέσιιν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νεηλίσκοι - - καὶ αὐτοὶ ἐκτιλίσσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιθάσσενεν, χειροῖς αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τίθασόν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἦδη μοι χειροῖς ἦν καὶ ἐτιθάσσεντο ὥστε διαλέγισθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac εἰδείκνυε apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemna. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζει καρβάνῃ χειρὶ. Talia Latino-rum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμίτῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam eam socia] In Diodoro T. II. p. 577. αἰλύων ὅπου τύχοι δευτέ-

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist. II. S. Petri*, c. 2, 5. *WESS.* — Conf. *Hoogveen* ad *Viger.* III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. εἶρε διυτίρην, αὐτὸν ὑπομένουσιν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi διύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοὺς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiceretur erat necesse. *S.*

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suavium, ἱέρειά κτίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth. Od. II. 30.* Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσεῦσαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge *Schol. ad Nicandri Ther. vs. 452. WESS.* — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. *S.*

CAP. CXIV. 17. μένουςαι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in Scythiam transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουεῖν. *Phintis* *Philosophia* apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδία iudicabat esse τὸ οἰκουρὲν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in Boeotia consuetudinem; qui, novὰ nuptà in aedes introductà, καίουσιν πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβάινειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendà quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrige, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνας ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνας μήτηρ. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. Φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et Φόβος: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἱερῶν, velut *Herodotea*, κατὰ πῆρ' ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρηστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non inveniuntur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαρίστηρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκφοιτῶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices inieciissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, ταυτέων αἱ γυναῖκες ἰππάζονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ - - νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Sermon. XLII. p. 292. fuerunt, παρβένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολέμιον ἄνδρα κτείνη. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρβενεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatrix, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέτου κατημέναι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. Ταῦτ' ὁ νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius ταῦτ' ὁ φρενήσαντες, I. 59. αὐτὰ κατὰ ταῦτ' lib. V. 2. Ἀλδὶ ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμενοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ ταῦτ' ὁ νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poetae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὦν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὦν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa effertur, οὐκ - - ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρον) Consideravit *Laurentius*, quasi διέβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη εἰς τήνδε. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεροῦται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - - ἡμερεύμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθασσέων καὶ ἡμερῶν ἐπράυνεν *Philolud.* Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et *Aeschyl.* Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἀρεῇ τε ἀδικίων) Verissime ex *Med.* vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus* Hist. Animal. V. 34. ἀδικίων μὲν οὐκ ἀρχεῖ: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἀρχὴν ἀδικίων, ἀλλ' αἰμύνασθαι τὸν ἀρχαῖον. Auctior eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἂν τις τύπτῃ τινὰ ἀρχῶν χειρῶν ἀδικίων contr. *Aristocrat.* p. 410. et saepiuscule. WESS. — 'Αδικίων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικίων puto dicturus erat, aut ἀδικίων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praecudicium in *Diss. Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεινὰ πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πεισόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan *Cod. Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα. Si Graecum esset περιεισόμεθα, sicuti περιιδεῖν *Herodoteum* est, ingeniosa videretur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα

exemplorum in Τίσασθαι conguessit affatim Portus. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Dariū: a quibus dissentiens Plato in Gorgia pag. 483. D. ποίῳ, inquit, δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσιν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; VALCK. — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. Vallae, *haudquaquam tolerabimus*, congruit Arch. οὐκ οἰσόμεθα, adensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in Dissert. Herod.] Valckenarii hariolationem, [ad Euripid. Phoen. pag. 533. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. WESS. — Et ego vulgatum praelaturus eram Valckenarii hariolationi. Caeterum vide Var. Lect. Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram factururus. Etenim blandiri quidem παυσόμεθα utique debuerat, si certis exemplis ostendī posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in Var. Lect. provocavi, perinde atque alibi, παύσθαι non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινομένην μοῖρην Arch. [pro προσγινομένων, ἡμέρας] speciem ostendat; praeterea nihil. Diurni enim itineris mentio exsulare non potest ob c. 122. WESS.

24. ἣν δὴ βουλευομένοις δακίη) Spectarunt librarii [qui βουλομένοις dederunt] ἀν' ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud Demosth. Orat. Prolog. p. 760., similesque Thucydidis lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex Sallustii Iugurth. cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato eequidem acquiesco. WESS. — Βουλευομένοις inde ab H. Stephani edit. 1. receptum ex msstis, et sic Medic. Ask. Pass. F. et tres Paris. S.

CAP. CXXI. 6. τοσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At Noster lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νεῶν. Cl. Reiskius distinguit, τοσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythias desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. WESS.

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῷ προέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσῶν c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φρούμενα λειάνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λειάνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. d. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λειάινειν, sed cibum per otium masticare et minutatim commolere. τὰ φρούμενα ergo λειάνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτῃ λεῖψαι τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγισβάρδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κἀπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧν τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἦος aut ἡὺς τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae-Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui immenso, totque impedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Beasum persequens, postquam eum in potestate habuit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius „Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, „vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendo, „cio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamenti ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. εἶναι πλῆθος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν οὐδοῦ) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χώρος πολλός, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. ἰδὴ πλείστη, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, εἶναι οὐδοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν (κατὰ) πλῆθος. S.

15. Σύργις) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. *Conn. Petropol.* pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in *Indice Geogr. voc. Hyrgis*; item *Beer* in *Addit. ad Hist. Univ. T. III.* ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. παυσάμενος) Perperam παυσαμένον τοῦ δρόμου ex *Medic.* Vetat sermonis habitus, quo οὕτω παυσάμενος τοῦ δρόμου c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. πρὸς ταῦτα ἰστράπετο) Tentatur ἰστρεύετο ex *Hesychii* Στρεύεσθαι, διατρίβειν. Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum στρατεύεσθαι et στραγγεύεσθαι manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. ὑπερφέροντας) *Vallam* non arbitror ὑπερφέροντας invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas ὑπερφέροντας, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπερφέροντας, semet ex conspectu auferentes, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [*lin.* 4.] in membranis ἀνίει, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt ἀνίει, ex quo contractum ἀνίει. Et hoc ipsum ἀνίει nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνίει per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἀλλήν ἐτρέποντο) Latina laxius. Τρέπεται πρὸς ἀλλήν, ad vim propulsandam se convertere lib. III. 78. [et saepius aliàs, tum] Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328. Simili in re saepiuscule Procopius ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾷ εἰς ἀλλήν, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod Laurentio disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante Palmerio. Malo Stephani vestigia legere, vertentis, At Scythae, non iam ad Agathyrsos, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex Neuride regione in suam Persis praeibant. Nusquam Scriptor dixit, Agathyrsos damnasae, quod ante ingressi erant, consilium. Scythae praeterea non ex Agathyrsorum finibus, sed ex Neuride, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem Persis praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπίπ. οὐκ ἔτι ἀπικνίοντο. Consimili usu ἀπίπας lib. III. 153. WESS. — Locum hunc, ab H. Stephano recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans Valla sic converterat: Scythae partim ad Agathyrsos, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e Neuride regione in suam Persis praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκ ἔτι, nec Valla cogitavit, nec Palmerius: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. Vallae versionem neutiquam probans Palmerius: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔτι momentum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρ-
„σοις ἀπείπαντας οὐκ ἔτι ἀπικνίοντο: id est, versus Agathyrsos
„recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie Herodotus voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔτι loco movere: amare novimus Nostrum traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum Reiz. et Schaef. factum. ἀπικνίειν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. οὐ δὲ στάς τε καὶ παυσάμενος πλάτης μάχεσθαι) Verissime Gronovius ad Arrian. Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide Var. Lect.] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. Atossa ad Darium. Σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν Graeci ad Gelonem lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος εἶπε ταῦτα· Οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βρβαρικῶς εἰπεῖν πολλάκις τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἕλλησι γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μιμήσεται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφελεῖ αὐτοφρεῖ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἰστρατοπέδευσε Δαρεῖος καὶ τὰ ἐπισταλμῖνα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὃ Πέρσαι) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Λυδός, ὁ Μήδης, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄσπερα, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίην, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσι, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolide adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκέλευσε τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φέρεται) Blanditur Arch. φέρε, quod lib. I. 205., alibi φέρε νῦν δὴ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ulla, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τούτῳ ἔστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, φησὶν, Ἀλυάττη κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνίας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γάρ ἡ λεγομένη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἔστιν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrsus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλαγῆν μὲν μητίετα Πέρσας etc.) *Valla* male, *errare Persas* : male, *conneatu erepto*; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Corregerat *Stephan.*, quem sequor. Σίτα αἰρεόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρεσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰρεομένοις, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex *Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νομᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧ νομῶν καὶ φρεσὶν, in VII. contr. *Theb.* vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέμα νομᾶ. **WESS.**

CAP. CXXIX. 7. τοπαρχίαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ὑβρίζοντας, Glossator σκιρτῶντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vice *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis rudium sibi requirunt. Potest aliqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι οἷς φασὶν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. In *Pindari* *Pyth.* Od. X. 55. Apollo, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὑβριν ὀρθιᾶν κνώδαλων: ad quae Critici, τὴν ἀνάγκην φησι, διὰ τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. **WESS.** — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. *S.*

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) Sumsit forsā a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡς περ γὰρ ἵππος ἐγνήης, καὶ ἢ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὐς ἴστησιν: sed potius aures arripit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 344. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἰστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., aures capripedum Satyrorum acutae: ut Latinum specuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἄκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νυν ἐπὶ σμικρὸν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paulo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐκ' ἀμφοτέρω δέ τοι φέροι, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἔφερον hoc loco, non ἐφέροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδείξας ἰόντας) Non sperno ἐπιδεινέες, gemmulae instar ex Homericο βίης ἐπιδεινέες ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοις μὲν ὅς κ' ἐπιδεινῆς στρωφᾷται. Scytharum valde miror institutum. Persas conneatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Exspectasses ὅπως - - - μὴ καταλάβοιν, μετὰ τῶν νομίμων αὐτοὶ δὲν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς Φορβήν, ad viatum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπύρροντο δὲν τῷ περικυμῶν, gesticantes pecudum abactores et praeda laetos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui πεπύρροντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcum-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum ἐπέρροτο. Scilicet (quod perspecte etiam Larcherus monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae idemtidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὄρνθα τέ καί μῦν etc.) Haec non satis accurate Athen. excerptis VIII. p. 334. A. Δαρείῳ Σκυθίας ἐπερχομένῳ αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπιμψαν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὄρνιν, καὶ οἰστὸν, καὶ βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἰθέλει τὰ δῶρα λέγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίν ποτὲ γνώμῃ χρώμενοι ἔπιμπον. Verbum Noster in talibus adhibet ἰθέλει, Homerum sequutus. Euripid. Hippol. vs. 865., Ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει; Herodotus II. 13. et V. 80. συνιέναι, τὸ ἰθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in Homil. Clement. XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud Herod. δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud Eunapium pag. 13, 23. Semel apud Thucyd. pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In Lysiacis οἶται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — Lysiae locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) Eustathio inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἰωνος Ἡροδότου est βάτραχος ad Iliad. pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad Odyss. p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In ranae nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. Alberti Peric. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex Pherecyde Syrio, seu Leryio potius, adnumerat Clemens Alex. Strom. lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῆδε) Parum sibi constans vir Cl. hic vellem Herodoto Mediceam restituisset lectionem, εἰκάζων τῆδε, quam et Valla reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρείου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- ἐκάλ-
ζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
non τὸ ῥητὸν respicitur, sed τὸ σημαίνόμενον, refertur ἐκάλ-
ζων ad ἔγνω Δαρείος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — ἐκάλζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἔοικε ἵππῳ) 'Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculâ aërem indicari, τὸν
αἶθρα ἀπὸ τῆς ὀρνίθος, quod in eo vagetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοὺς τε
ὀϊστοὺς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedae
vetēres. Viri docti aut ἐνεστήκει, aut οὐ συνεστήκει corrigentes,
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Causam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἑστ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνὸς et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνὸς ab-
esset. S.

9. Ἦν μὴ ὀρνίθες γενόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatum proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., Ἦν μὴ γε Φεύγων ἐκ Φύγης πρὸς αἰθήρα, nempe λελύκων
σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξε) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξε ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoelis saepius-
cule fabulis. Adconmodatissimum Polyaei lib. VII. cap.
10, 1. locum corripisse Maasvicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός - - - διήξει) Hinc recte *Casaubon.* διήξει *Polyaeno* restituit VII. 10, 1. Δαρειός παρατάσσειτο Σκυθίας· λαγός διήξει παρά τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua *Polyaenum* ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat *Herod.* διήξει. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξαι, ἥξει: in his saepe fuit erratum. VALCK.

17. νύξ ἐπὶ λῶν) Res levis, in Codicum discordia non praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπὶ λῶν amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοὺς δὲ - - ἀγωνιζομένους νύξ ἐπὶ λῶν οὕσα διέλυσε, lib. VIII. 11. In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est. WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirmatum *Gronovio* et *Abresch.* Dil. *Thuc.* p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.* III. 81. ἐν τῇ Τριγῇ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374, 23. αὐτοῦ Ἀθήνησι, *Theopompi* Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, *Luciani* Prom. §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem *Megarisi*, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἀργεὺς αὐτόθεν exstat ap. *Thucyd.* V. 83. Quia legitur in *Schol.* αὐτόθεν) ἐκ τοῦ Ἀργεὺς: Dukero haec ex interpretamento videbantur adiecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam *Scholias* p. 402., ad αὐτόθεν ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἀργεὺς ἐξ ἱεροῦ αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum* Carm. XXV. 170. VALCK.

8 seq. προφάσις δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν - - ἐπιθήσθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὥς ἐἰ αὐτὸς μὲν, vel ἔνα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda vox ἔνεκα, ut προφάσις ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. ἐν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Valla; de integris et expeditis, Portus.* In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἱστέονται, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant Scholiastae, οὐχὶ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, *Persae* praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se *isia Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποίησατο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποίησατο ἰσχυρὰν convertit *Moses Solanus*: praefere-rem καρτεράν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupa- vit. Huc trahitur *Appiani Punic.* p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρὰς τῶν Θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται καρτερά: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται καρτερά. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτεράς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη κα- θαρὰ Θηρίων, a qua elephantī absunt; ut sane convulne- rati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ ἀγὼν ἐγένετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. WESS. — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ κα- θαρὸς στρατὸς opponitur τῷ ἀχρηίῳ, inutili copiarum parti; quae *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, *melior saniorque pars exercitus.* S.

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῶν ἴεσαν τῆς Φωνῆς) Capi- tur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴεσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* Φωνὴν ἴεσαι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse causam vigens dialectus praebuit. WESS. — τὴν Φωνὴν malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν Φωνὴν, puto, sed nude Φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus si- gnificare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἦεν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴεσαν (Φωνὴν) τῆς (εἰςμένης) Φωνῆς, *multo maiorem et frequentio- rem, quam pro solito, rudium ediderunt.* S.

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ἔνων) Addit ad ista *Polyae- nus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηνὰς ἀνεράτους ὀρέωντες, ὥντο παρῆναι τοὺς Πέρσας. *Darius* enim secundum illum, ὅπως λάβοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἐκ κατὰ χώραν μένειν.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] *πάγχυ κατὰ χώραν ἥλπιζον τοὺς Πέρσας μένειν* vel *μεῖναι*, ubi vulgatur *εἶναι*. *Εἶναι* quidem et *Μεῖναι* permutantur in nonnullis loquendi formis; sed *suo loco manere* Herodoti aevo dicebatur *κατὰ χώραν μένειν*, non item *κ. χ. εἶναι*. Aristoph. Eq. vs. 1351., *οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς*; Thucyd. IV. 75. *οὐ μεῖν κατὰ χώραν τὰ πρᾶγματα*. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii *Ἐν πύλῃ*, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. *μένειν τὸ ὄρκιον κατὰ χώραν*. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus *κατὰ χώραν εἶναι* dixit, id ipsum verbo *παρῖναι* Polyaeus expressit. Nec vero *μένειν* huic loco opportunum foret; ne *μεῖναι* quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, *μεμενηκέναι* in perfecto praeterito dixisset. Atqui *κατὰ χώραν εἶναι* idem valet ac *κατὰ χωρ. μεμενηκέναι*. S.

CAP. CXXXVI. 6. *καὶ ἡ μὴν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.*) Arridebat primo intuitu *καὶ ἡ μὴν Σαυροματίων καὶ ex Arch.* Sed *Scytharum, Sauromatis iunctorum*, abesse mentio non potest. Clare c. 120. *καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοιρῶν - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας*. Apertius c. 133. *ἡ δὲ Σαυροματίων μὴ μοῖρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc.* Denique c. 128. *τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν - - πίμπουσι*. An excidit ex Arch. praepositio, olimque *ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων* fuit? an *Σαυρομάται τε καὶ Βουδ.*, leniore Cl. de Paus. medicina? Non displicet. WESS. — Post *Σαυρομάται* quam pronus fuerit librariorum lapsus, *τε* praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. *οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν*) Ex Laurentianis, *ea praesertim, quae divortia habebant*, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. *inciπας*, id est, *signatas orbitis*, elegit. Cur non *sectas*? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. *καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε*. Qua quidem in *viarum munitione* *τέμνει* et *ἀνατέμνει* ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. B. *πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας*; et Creat. Princip. pag. 723. B. *ἐν ἀνοδίαις ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατέμνειν*, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. *Ἰστιάου δὲ τοῦ Μιλησίου*) Hi-

atiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturus: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτόν οἷόν τε εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στρατίης) Ita lib. VIII. 132. ἐπιβούλευον θάνατον Στρατίη τῷ Χίου τυράννῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης --- παῖς μὲν ἦν Σουλοῦτος τοῦ Αἰάκιοις. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαεύς coniecturā L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsā illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἥν γνώμη ἡ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschylī vs. 497. δυστίκμαρτον ἐς τέχνην ὠδῶσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φρονεῖν βροτοῦς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτη διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολέμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενομ. στίβον belle

Arch. et *Suidas*. Viderat *Pavii* et *Reiskii* opinatio. *WESS.* — In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολεμίων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπόμενους habent mss. *Arch.* et *Vind.* Facileque equidem *Schneidero* adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. S.

15. Οἱ δὲ νυκτός etc.) Nihil verius limpidiūque. [istamque scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mssti cum *Arch.* praeferunt.] Iustum quoque ἀπικατο, [lin. 17.] ex formula linguae saepe sprete a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad I. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep. Evang. Eusebii* lib. X. 12. ἀπικατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλοι τοὺς παρσούς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λελυμένης τῆς γεφύρας lin. 16.] λελυμένη τῇ γεφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70. ἐν δυσμάτορος κότον τυχάν. *Sophocles Philoct.* 325: οἶδα συντυχάν κακῶν αἰδέων. Monuit *Abreschius*. *WESS.* — Idem grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl. Philoct.* 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντυχόντες τῇ πόρῃ, ut λελυμένης τῆς γεφύρας sint genitivi absoluti: ad tractum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἰωτῶν γενόμενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἤσαν, καὶ οὕτω μόγις εὖρον τὸν πόρον. Haec sequentur accommoda, οἱ δὲ νυκτός τε ἀπικόμενοι, καὶ λελυμένης τῆς γεφύρας. Ex *Arch.* οἶαδεν enotatum *Galeo*; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXXI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματα *Pass.* non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16. In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. E. πολλά παρακελεύματα et πολλά κελεύματα. *Christianis* scriptoribus celeuma frequentari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109. p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversor ἀνελευθέρους *Arch.* et *Vind.*; *Scythae* de *Ioni-*bus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos,*
Herodot. T. V. P. II.

habent censentque κακίστους τε καὶ ἀνανδρώτατους: *mancipia* vero, φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὅποιοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθῆροι μὲν κακοὶ, δοῦλοι δὲ ἀγαθοί, in *Plutarchi Lacon. Apophthegm.* p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque *Vallae*, *Galeus* adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, κακίστους. - κρίνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον πεινόμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. *Servi fugitivi*, δοῦλοι sunt δραπεταί *Phocaeënsi Dionysio*, de Ionibus loquenti *Herod.* VI. 11. *Heris fideles et minime δραπέται, sunt ἄδραστοι.* Ex *Herod.* sua hausit *Plutarchus* T. II. p. 174. E. ubi *Ioniae Tyrannos Ἰθάθυρος* (*Ἰθαθ. Herod.*) rex *Scytharum* διὰ τὴν πρὸς *Δαρειὸν* πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit *Dion. Chrys.* in *Corinth.* p. 457. B. ab aevo usque *Daedali* neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποῦν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἴη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) *Plutarchi* rex *Idathyrsus*, seu, ut alibi scribit, *Idanthysus*, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. *Dionis Chrysost.* χαλκὸς ἄδραστος *Or. Corinth.* p. 457. B. a *Casaub.* expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui htc [et lib. V.] *Μεγάβαζος*, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] *Μεγάβυζος*, etiam *Eustathio Vallae*que. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. *Valla* lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρημῆνον *Δαρειὸν* ῥοιῶς τρώειν, etc.) De *Megabazo* (vel *Megabyzo*) dictum *Darii* per errorem transtulit in *Zopyrum* *Plutarchus* in *Apophthegm.* p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. *Herodotea* paulo aliter expressit

Eustath. *Iliad.* β. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, ἔπιν; ἰθὺλαὶν αὐτῷ τοσούτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit *Hemsterh.* in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod Gron. e Med. adscivit, ἐρέμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἱστορίων - - ἐπύθιτο. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles.* *Rer. Constantinopol.* pag. 48. δέκα καὶ ἑννέα ἔτισιν ἔμ-
προθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καλχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καλχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. L. Holstenii ad Καρχηδών *Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἑξελθόντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνός etc.) A Pelasgis, qui *Brauroniae Dianae* sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eieci *Lemno* quorundam *Argonautarum* posterī, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατείων παίδων παῖδες.) *Minyae* adeoque, narrantur hic in *Laconicam* venisse, certisque sub conditionibus in *Spartanam* recepti civitatem; atque horum uxoribus *Lacaenis* laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. *Minyas Lemno* exactos *Spartam* venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιν-
τηίδα Λῆμνον ἔναιον· Λῆμνον τ' ἑξελθόντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκαλλον ἰφίστιοι. Illud etiam clarum muliebri fa-
cinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de *Minyis* tradens aut *Argonautarum* posteris, uxoribus illud imputat *Pelasgorum* sive *Tyrrhenorum*, quos *Athenienses* exegissent *Imbro Lemnoque*. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., *Tyrrhenos* horumque commemorat uxores, quae *Lacaenae* certe verius dicerentur, quam *Tyrrhenides*, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus *Herodotum*, Λακεδαιμονίων, αἱ, αἱ θυγατέρες ἐγήμεντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi *Maasvic*. Quos *Herodotus* hic *Pelasgos*, eosdem *Tyrrhenos* vocant *Apollon*. *Rhod.* et *Plutarch.* l. c. et ubi tangit eandem historiam in *Quaest. Gr.* p. 296. B. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰώνων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων. ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπρατον οἱ Πηλασγοί. *Zenobius Cent.* III. *Prov.* 85., Πηλασγοὶ τινὲς τὴν Ἀἰώνων οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν εἰς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρωνῶνα, pagum mari vicinum, ἀρχαίον Βραυρωνῶνα dixit *Euphorion* in *Schol.* ad *Aristoph. Lys.* vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe *Pelasgos* Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat *Herod.* VI. c. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, *Sophocli*, *Thucydidi*, aliisque: vide *I. Meursii* *Cecrop.* cap. 5. *P. Wess.* ad *Herod.* p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ exhibent *Edd.* cap. 85. Masti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξίσθαι videtur de singulis magis dici; ἔξισθαι de multitudinis hominum sedes alicubi capientium. In ἔξισθαι c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκασον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθοῖεν, quod deinceps, et *Homeri Odys.* η. 13. Confer *D'Orvillium* ad *Charit.* p. 633. et haec *Heliodori* *Aeth.* II. p. 96. ἐτέρᾳ κάλπῃν ἔφερε καὶ πυρὸν ἔκασι: ubi *Codex Falkenb.* ex vero πῦρ ἀνέκασι. [Cf. *Nostrum*, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. *Strabonis* de his *Minyis* narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) *Eustathii* ad *Homer.* p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. *WESS.*

8. πῦρ ἢν ἔκασιον ex *Med.* dedit *Gronov.* pro πῦρ ἀνέκασον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his saepe variatum docebit *Clariss. D'Orvill.* in *Charit.* pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθεῖν. πῦρ αἰθεῖν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud *Poetas Atticos*; nuspiam, quantum recorder, πυρᾶν

αἶθεν. Ut corripī posset syllaba, πυραῖθειν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γὰρ πυραῖθει πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθει στρατός Ἀργόλας, Ἐκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθεσθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθειν Αἰ. vs. 285., ἥνιχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆ) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyn d a r i d a r u m --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritae urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλείης μεταίτιοντες καὶ ἄλλα ποιούντες οὐκ ὄσια. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινύας, γῆς τε μετέδοσαν καὶ ἐς Φυλὰς διεδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατανεῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς Φυλὰς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritā antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspico a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Cicero-nem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατίβαλον ἐς ἐκτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν κτείνωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέραν δὲ εὐδῖνα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. *Ζητούντες ἐλεῖν σαφῆσι καὶ βαβαίοις ἐλέγχοις*, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanae carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: *πολλαῖς ἡμεσίαις καὶ διήστεσι παρείθθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπάζεσθαι καὶ προσειπεῖν τοὺς ἄνδρας*: hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, *οὐδὲνα δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἔσσεσθαι.* [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista: *per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt*, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et *ᾠπίναι περικαλυφμένους* scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. *ἐς δ' ἐλθεῖν τε*) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem *ἰσελθεῖν τε* praeferrem, nisi si *ἐς ᾧ ἐλθεῖν*, Ionum more, quo de supra c. 60.; *ἔσω* in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* *ἔσω* videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum *ἰσὸ* in aliquo codice reperisset. *ἐς δ'*, cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, *οἱ δὲ σφίσις παρέηκαν.* S.

11. *οὐδένα δόλον Med.* et sequaces pulcre, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. *ἐς τὸ Τηύγετον*) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηύγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaeno* *Strateg.* lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium* *Sequestr.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulat. *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτεσίωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πελονηϊκούς: atque adeo *Callimacho* ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. VALCK.

[3. ἔστέλλει ἐς ἀποικίην) „ἔστέλλει, subauditur ἑαυτὸν: sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἑστέλλετο.“ REISK. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστέλλει λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Brunckii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἀγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.] 13. Μεμβλιάρειω) Secundus casus est, qualis Βάττειω IV. 160. Κρείσσειω VIII. 122. Κλεομβρότειω V. 32. Δημοκρίτειω saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβλιάρειω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Καδμῶ συνεζομήσαντες: cui scriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originatione, de *Phoen. Colon.* lib. I. 15. ubi conplusscula de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἑωυτοῦ συγγενέων Μεμβλιάρειον) Quem alii sic vocant, Μεμβλιάρεια dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενῆ *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Membliari* posteris *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὲ ὧν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν φυλέων, ἔστέλλει, συνοικήσων τούτοις) *Dedischedis* mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. χρήσασα ἡ Πυθίη πλείων, συνοικήσοντας Κυρηναίους Διβύην ex Msstis. WESS. — Ubi Therias profectus dicitur συνοικήσων τούτοις, et λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν φυλίων, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus, determinari non poterit: sed scribendum puto συνοικήσων: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictis, hi tum insulam iam συνώκησαν. VALCK. — Commodius utique est Ἐπὶ τούτους, Ad hos, quam Ἐπὶ τοῦτοις, quod sonat Adversus, Contra hos: non enim contra illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ φυλίων idem valet ac si dixisset ἀπὸ αἰσῶν vel πολυητίων, e civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς φυλαίς διεδάσαντο intelligendum de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut numeri in tribuum h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique συνοικήσων potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum συνοικεῖν non nisi de coniugibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis una habitantibus alii libri συνώκουν dabant, alii συνοίκησαν, ibidem ipse Wess. cum aliis σύννοικοι ἦσαν vel ἔσαν probavit. Nec vero video, cur h. l. hiatura statuatur oratio, si συνοικήσων teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν λαὸν συνοικήσων. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valek. statuere videtur) συνοικίζειν non nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui novis colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὗ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πελασγοῦ) ἐκ Δήμνου, cum Lacedaemoniis colonos in insulam Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524. De iisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην Αὐτσίανος εὖς παῖς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Qui Minyis Pelasgos sive Tyrrhenos substituit Plutarch. T. II. p. 247. D. p. 296. B. hos veluti coloniam Lacedaemoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταῖδα Λακεδαιμονίους λαβόντες: quae, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλιμαρίδαν. Secundum

Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἐπεσποντο [lin. 12.] ἰς τοὺς Παρωράτας καὶ Καυκωνας: quibus antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Ἀτρεον, Μάκιστον, Φρίξας, Πύργον, Ἡπειον, Νούδιον: sic cetera videntur nomina integranda, partim iam emendata Clar. *Wesseling.* ad *Diodor.* [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nuspam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed. Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. v.] Παρωράται tenuisse traduntur olim montanam Triphyliae regionem περὶ τὸ Ἀτρεον καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice *Herodoto* sunt Παρωρηται VIII. c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK. — Cur Παρωράτας non absurde dare *Arch.* dixerit *Wess.* in Var. Lect., non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam *Valck.* in proxima adnotatione constanter Παρωράτας scripserit: quandoquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum usus, et apud *Herodotum* editionum omnium et mssorum (uno *Arch.* excepto) consensus, Παρωρήτας aut ionico idiomate Παρωρητας requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φρίξας) Sic oportuit. Prius habet *Vala*, quorsum codicis *Arch.* Κάκιστον aurigatur: nam Μάκιστον, quod *Galēus* excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς Τριφυλίας *Strabo* lib. X. p. 687. A. [p. 447. v.] et *Steph. Byz.* ubi bene *Holstenius*. Φρίξας *Pass.* cum *Stephani* margine constabilit, Φρίξα constanter *Polybio* lib. IV. 77. et 80. *Xenophonti* atque aliis. Ἡπειον, [lin. 16.] sive *Arch.* Ἡπειον, itidem *Polybius*: quo tamen in oppidi nomine turpis apud plures discordia. Verum in his occupabar olim ad *Diodor.* lib. XIV. 17. Νούδιον prorsus ignorans. Sunt Triphyliae quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; electio anceps et difficilis. *WESS.* — Quum Φρίξας (acuto tono) casu in ed. *Wess.* irrepsisset; inde eadem scriptura in posteriores editiones atque in nostram propagata est. Rectius Φρίξας penacutē scribetur, quod et ipse *Wess.* voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἡπειον h. l. aut Ἡπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud *Polyb.* IV. 77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem *Polybii* locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπειον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. εἰν ἐν λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μίσῳ λύκων cum Herodoteis prudenter contendunt praeclari viri, S. *Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth. Evang.* c. x, 16. *Oiolyci*, *Therae* F. patris *Aegei*, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ πως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. E. Μάλλον τὸ πάρεργον ἐπεκράτησ' ἢ τοῦνομα, de muliere, quae vulgo Μανία nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta Μέλκτα. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo* *Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum obliterato, evaluit, ἐπεκράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut εἰν ἐν λύκοις reliquerat, *Therae* filium, *Οἰόλυκον* bis terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius* *Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, Αἰγῶος τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτεσιώνος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - exstruxerunt, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in Ἰδρυτο vel Ἰδρύνθῃ inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant; ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion*. memoria,) excitarent, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis* *Laii* et *Oedipodis* imminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ Θεοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθῃ si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videtur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνθῃ ἐκ Θεοπροπίου Ἑρινύων

νύων τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδipόδew ἱρόν* καὶ μετὰ τοῦτό σφι ἔμεινε.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis deluūrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὥρας rapiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44. ὁκέστος χρόνος εἴη ἕξ οὗ σφι τὸ ἱρόν ἴδρυται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus; Furiis agitated, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψειν ὅν ἐν λύκοις, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινῶς Oedipi diras vocant Tragicī, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum exstruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνκυλουδία et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Valet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἰδέοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησε τὸ προσταχθέν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκίλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλαῦσισθαι, τοιγαρῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέμεινε τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadverss. editis) factum. Eamdem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολλῶν, καὶ δὴ καὶ βάτρες ὁ Πολυμήδης, εἰς γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυίων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravior puella Lemnia Batti pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυίων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφαιμίδης Ἀριστωνίμου, pro Σισυφαιμίδης Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδάδα convertendum est in Ἐρυξιδάδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παυτελίδας; verum nomen fuit, non Παυτελίδας: noti sunt Lacones Pasitelandas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mss: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδης in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 5389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battiadæ, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, Cyrenis, γένος Εὐφάμου Φυτεύθην, λοιπὸν αἰεὶ τέλλεται, Od. IV. Pyth. prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημῆδης, sicuti Galeus ostentavit, in schedis Arch. foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium π, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librariorum inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud Polyb. XV. 34, 6. εὐφυνέστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθύστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad Herod. II. 44, 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo Wesselingio ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρεωμένῳ - - - περὶ ἄλλων, χρεῶν ἢ Πισίν) Hoc illi saepe in more. Exempla Valckenarius conduxit ad Tragici Phoeniss. p. 678. Illud Grini καὶ βαρὺς αἰρεσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀίρεσθαι, ἄνω αἰρεσθαι Hesychio ex Sophoclis Trachin. vs. 220. cui senex χρέων βαρὺς in scriptis Codd. Oed. Colon. vs. 926. et γόσῳ βαρὺς Trach. vs. 239. WESS. — Possis αἰρεσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθέντες IX. 52, 5. idem valet ac κινηθέντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὕε, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὕειν vulgo dicebatur etiam Herodoto; ὕει simpliciter etiam ponitur. pluit: ei ὕε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χερσὶν, τέφρῳ, ut λίθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὕε ὁ θεός τὴν Θήρην significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel Pausaniam loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρέον ἐπίεξε, καὶ οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὗτις Πυλοποννησίους ὕειν ὁ θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios afflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕειν constructionem cum accusativo casu adtinet: quae ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός ὕειν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσμαι; ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχαρ, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρί τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρί τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπινυχθεὶς ἀπικέσθαι ἐς) Arch. ἀπαγίσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive τὴν Πλατίαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτεια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in msstis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν) ὅσων δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀπίρητον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀπίρητον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd, alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀπίρητον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκίρατον: quae

duo permutat et in eadem locutione *Eurip.* Or. vs. 574. et *Helen.* vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: *Herod.* ἀνέβαινον τὴν πόλιν, III. 146. *Thucyd.* II. 18. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concursus editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a *Valck.* et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomen, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροσσοί εἰσι.] quo *gryphum capita prominentia* clarius signantur. Confer *Eustath.* in *Hom.* p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex *Arch.* et *Vind.* receperat *Wess.*, carere utique potueramus: satis enim erat περί αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (*Adn.* ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud *Eustath.* loco ab eodem *Wess.* citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad *Iliad.* μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio; nisi quod ait, κρόσσαι - οἶον κρόσσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex *Athenaeo* verba, (I. 30. a.) πρόκροσσαι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras *praecepites in periculum*; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθμυδὸν, κλιμακῆδόν, κατὰ στίχος, κατὰ ἑπαλληλίαν, εὐτάκτως. Alibi idem *Eustathius* (ad *Iliad.* ξ'. 35: p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex *Herodot.* VII. 188, 6. naves quae πρόκροσσαι ὀρέοντο εἰς πόντον, quas praeceunte fere ipso *Herodoto* ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit *Herodotus*, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum *naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas*: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco *gryphum capite in quincuncem disposita* scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat *gryphum capita prominentia* cum *Wess.* interpretari. *Vallae* versionem, quam tenuerant fere *Herodoti*

editores, gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis, his gallicis reddidit Larcher, des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre. S.

22. συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. φιλία μεγάλοι συνεκρίθησαν) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. Α. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρίως ἐν φιλίᾳ συνεκρίθησθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον αὐτῷ συνεκείκρατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις). Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethniconographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὀαξὸς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem masti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνάδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοὶ, Stephano in Ὀαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὀαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπὶ γνημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πηγῆμης τοῖσδε μητρειῶν τέκναις. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμῆτορι --- ἔγνημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρική. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμῆτορι ὑποληφθεῖς. VALCK. — ὑποληφθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἱπνεύκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτὴν εἰ ἄλλην ἱπνεύκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξενίᾳ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotea transscribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἐντεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causare defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isaei adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἀριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpoer. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἀν' στῶσιν ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ἀριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιτόντος) Is. Vossius προτόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαλόντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιτόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωνος τὸν μογιλάλον οὐκ ἰῶσι λέγειν, ἀλλ' ἀπειλύνουσι Ἡρόδοτος ἰσχύφωνον. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardus Emend. lib. III. 11. Scäligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχύόφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis Herodot. T. V. P. II.

animi sensus offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωνοι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχύονται τοῦ φωνῆν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχύφωνος Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto *Battum* obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mastis variatur nihil, et de *Batto* *Heracleides Pontic.* ἢ γὰρ ἰσχύφωνος in *Cyrenensium* *Politia*. *WESS.* — *Paulum Leopardum* fefellerat memoria, *Emend.* III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Budaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύφωνος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Budaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in *Comment. Ling. Graec.* p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωνος legatur: sed locum *Aristotelis* ex *Probl.* XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἐνίσχυονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχύφωνοι fortasse legi posset, et, ut ἰσχύουρα et ἰσχύουρα ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωνοι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφωνος, eademque notione, qua ἰσχύφωνος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφωνος natum: ἰσχάνω autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος: et apud eundem, ubi Ἰσχνόφωνος exponitur ἀπεχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπεχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth.* IV. τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βοτταρίζων φασί: ibidemque plus semel ἰσχνόφωνος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἰσχε) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth. Od.* V. 117. Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis *Plutarchi T. II. p. 205.* medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν φωνὴν παραγενόμενον *Battum*, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem *Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261.* conperio observasse. *WESS.*

15. Βάττ' ἐπὶ φωνὴν etc.) Eadem habet *Tzetzes Chil. VI. vs. 349.* [et *Schol. ad Pind. Pyth. IV. 10.* ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum *Battus* consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in *Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76.* ἀναξ δέ σε Φοῖβεος ἀνώγει ἐς Λιβύην ἰλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, *Herodotus* ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δὲ αἰμείβετο τοῖσδε, Ὡς νᾶξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἶποι Ἑλλάδι γλώσση χρεωμένη, ὃ βασιλεὺς ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] *Herodotum* utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλῶσι, καὶ τούτου εἵνεκα δοκέει θεσπίζουσιν τὴν Πυθίην καλεῖσθαι μιν Λιβυκὴν γλῶσση, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς εἶσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in *Schol. ad Phoen. p. 678.* Quod suspicabatur *Herodotus*, aliud olim *Batto* proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. *Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK.* — *Hesychius*: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter *Herodotum*, secutus auctorem. *S.*

24. οἷχοιτο μετὰξὺ ἀπολιπῶν -- ἐς τὴν Θῆβην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μετὰξὺ fecit. Sive enim ex *Hesychio*, Μετὰξὺ, ἐξ αἰφνης, μετ' ὀλίγον interpretis; sive cum *Porto*, μετὰξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἷχοντο ἐς ἄλλον χώρον. In *Platonis Lysid. p. 207. A.* ἔπειτα ὁ Μενέτινος --- μετὰξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit *Isocrates Evagor. p. 200. E.* Ex *Plutarcho* μετ' ὀλίγον *Hesychii* lucem mutuatur, referente *Philippum*, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μετὰξὺ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστρεφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιπῶν aut ionice μεταξὺ ξυμπολιπῶν legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δύναμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφούς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφέρετο παλινκότης) Παλινκότη et παλινκότης illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foëssi Oecon. Hippocr. voc. Παλινκότες. Sunt παλινκότες παθήματα, recrudescentes, denovo exandescences dolores. Et homo παλινκότες Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποτροπῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denovo incubuit; denovo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρεισθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἐμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι, εἰδὸν περ ἀπίσθη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συννεύχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συννεύχθη δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλινκότες dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνέσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλινκότης. S.

3. ἀγνοοῦντες δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζωὴ, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκατέζουσιν Βάττω --- ἄμεινον πρήξειν) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut ei συγκρί-
 „ζουσι.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
 tio videatur, παρέξιν corrigentis: meliora se (nempe Dei
 nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen cum Batto
 condentibus. Sicut πόνον aut πηγάματα, sic et ἀγαθόν et ἄμει-
 νον παρέχιν τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλώειν, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην mssti
 lib. VI. 116. ἀπέπλων ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρήθη Codd. ex Poëtae ἱρήθη, quod lib. VI. 15.
 sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
 Πλατίαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατεία, νῆσος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἴ τῃ ἐμεῦ) Principis poëtae πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεα, et μεγάλα ἄστεα ἀνθρώπων Nostri
 lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστῃ*, quod hic antea,
 optime dici. [„Ἀστῃ bene habet. (ait Reiske, in *Animadv.*
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 „ficat; proprie populum coetumque. Vid. I. 5. Hinc emen-
 „dandus *Plutarch.* in *Opusc. T. I. p. 726, 2.*“] Mihi αἴ τῃ
 blanditur mirifice, solo ingenii remigio a *Cl. de Pauw*
 productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicatum. Sententia gravis
 est et εἰρωνική: Si tu *Libyam*, ovibus foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
 dentis nimis miror. Αἱ Dorum, vice ei, et μεμπτικόν, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἀστῃ ἐμεῦ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἀστῃ omni-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl. [Gronov.]*
 interpretatione corripit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἴ τῃ, vel αἱ τῷ, reddens *Eia tu*: non recor-
 dabatur si, si, Dorice pronunciatum αἱ. Huius oraculi leni
 medela persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἰ τὸ ἡμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἔλθων ἔλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe inemoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βάττος ἦκε δεύτερον ποτνιώμενος· ὑπεπῶν οὖν ὁ θεὸς -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶδας ἄρειον, Μὴ ἔλθων· ἔλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἔλθων et ἔλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἰ τὸ, μὴ ἔλθων, Λιβύαν οἶδας ἄρειον ἡμεῦ ἔλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἰ τὸ ἡμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶδας ἄρειον
μὴ ἔλθων ἔλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατυσμὸν, sicut αἰ pro ii. In Doricis reliquiis, *Sophronis* inprimis et *Epicarmi*, pro ii κε, vel ἰάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa *Medici* nostratis *Heringae* coniectura, in *Hesychio* pro Βαῖκαν, Κρήτες· corrigentis, Βαῖκα, ἰάν, Κρήτες. VALCK.

14. τῷ οὐνομα ἦν Ἀζῖρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζῖρις divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavius*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. Variar. Lect. lib. I. c. 3. *Zutphan*. 1759.] a quibus non dissentio. *Herodotus* praeivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζῖλις ac Ἀζῖρις, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Mox συγκληθῆναι ex dialecti formula, qua συγκληθῆναι lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σθεας --- πρὸς ἰσπίρην· καὶ τὸν καλλίστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωμεν --- νυκτὸς παρῆγον.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν καλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur; et *Vallae* interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerant, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent :) ipse etiam *Wesselingius*, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in Praefat. p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem ms. F. et post *ισπίρν*, et post *χωρων* interpungit. Pro *πρὸς ἐσπίρην*, *πρὸς ἐσπίρης* se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. *ἰθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέρεται*) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κοσκίνου εὔρειν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέρεται, de copiosa isthica coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 11. *וַאֲרֶבַח חַשְׁמִים נִפְתְּחוּ*, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, *τερεῖσθαι τὸν οὐρανὸν, φάμενος* --- *ἐτρανύσαστο. θέλει γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν, ὡς οἷά τινα δεξιμένην, ἢ μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἐστεγανῶσθαι περὶ δὲ τὸν τόπον ἑαῖνον, οἷον συντερεῖσθαι, ὡς ὑστὲρ συχνὸν ἐξερεύεσθαι, καὶ ἄρδεν τὰ ἑαῖ πρὸς τροφιμότητα*: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τέρεται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. *ωνος*: unicam his litteram praefigamus, recuperabimus vocem *βουνός*, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἰθαῦτα ὑμῖν ἐπιτῆδεον οἰκέειν, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βουνὸς τέρεται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, heic enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἔστι
 ἔκπυρος πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit
 Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέσα -- Βου-
 νούς καλοῦσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag.
 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν
 Ἡρόδοτῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ'.
 p. 831, 32. ἡ δὲ καλὴν καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ
 Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει,
 ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι.
 [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Ae-
 lius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e
 Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam
 ὄνεια δicitur φωνὴ τῆς Ἀρτικῆς. A Doriensibus in Sicilia vo-
 cem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere
 potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et
 tumulos βουνούς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς.
 Cyrenicae regionis βουνὸι similes fuere βουνειδέσιν ἀνα-
 στήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Prae-
 terea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse con-
 stat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart.
 Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn.
 Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter
 amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere.
 Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est
 Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θέστιν memorat
 Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστῆ τῆς ζόης)
 Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem ex-
 struxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destru-
 ctam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P.
 Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat
 Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστῆ, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; ele-
 git aliud, aequae adcommodatum et iucundum. Battus,
 Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς Pindaro Callimachoque, na-
 ctus apud populares honores, quales οἰκιστῆ mos deferebat
 lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a
 Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoā, addita in Abr.
 Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inpru-
 denter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. —
 Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζων, Herodoto scribitur ζόν. ἐπὶ μὲν νυν τῆς ζόνος Βατ. τοῦ οἰκιστοῦ. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba, Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ζόνος, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστοῦ, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαῖμα τὸ ἐκ τῆς θείας βοηθῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἀνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβήξε φωνὴν ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Ε. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπώνυμον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφομένοι Ἀπρίη, ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖς Διβυκοῖσι

λέγουσι, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter aliās apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam eisdem in locis intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna casset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eademque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰδίας dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in Vallae latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succensentes Apriae, ab eo defecerunt*: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα inserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae, propter hoc ipsum succensentes Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτα, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eadem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκισιλέως) Sic [loco olim vulgati Ἀρκισίλεος et Ἀρκισίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκισίλεω, Ἀρκισίλεων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκισίλεως. Similis sunt flexionis Μενέλεως, Χαρίλεως, etc. WESS. — Pari ratione atticā formā λεώς, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud Ptolemaeum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαρμαρικῆς κόμη μεσόγειος Λευκόν, nescio an eadem quae Herodoto Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem excoquisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]
(16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Λεάρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. Plutarchio Virtut. Mulier. pag.

260. Ε. Ἀδάρχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyæno consimiliter Ἀδάρχος lib. VIII. 41. sed ex Plutareho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀδάρχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀδάρχος in Ἀλαρχος vel Ἀλάρχος facile transiit, Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Ἀδάρχος dicitur Plutareho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀδάρχος concinit Plutareho Polyænus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Eryxus uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τι ἰὼν καὶ οὐκ ἀγρίπους) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγρίπους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae πεμισσολογίας. Claudum praeterea hunc Battum Plutarchus praedicat. non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινίας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινίης, συνίσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasini his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνοματοῖς. Aelian. Var. Hist. II. 22., εὐνοματοῦς γενέσθαι καὶ Μαντινίας ἀκούω, οὐδὲν ἥττον Λακωνῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, eiusque egregiam operam, haud ingratas Cyrenaeis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus procusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. *Bouherii* Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τεμνεῖα ἐξελών*) *Laurentius fanā*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus *Silphii* proventus ap. *Hesychium* Βάτρου σίλφιον. Vetus consuetudo, a *Poëta* *Iliad.* ζ. 194. signata, et *Aristide* T. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι τεμνένη καὶ χώρους ἐξαιροῦσι. Addidit *Demonax* ἱρωσύνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti *Spartae* lib. VI. 56., complectebantur. *Vallae* lapsus tetigit consulti-
tissim. *Barbeyracius* *Histor. Foeder.* T. I. p. 58. WESS. — De vocab. *τέμνος* vide *Homeri* Interpretes ad *Iliad.* ζ. 194. Equidem *sacros agros* *τεμνεῖα* hic interpretatus sum, ratus *agros* intelligi e quibus *sacerdotes* reditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum *Wess.* reponi patiar. S.

Ibid. *τεμνεῖα ἐξελών καὶ ἱρωσύνας*) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi *Demonax* adsuetus imperio *Regem* fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve *τεμνένη ἐξελεῖν*: vivo *Batto* cur *τεμνεῖα* voluerit ἐξελεῖν non exputo. Ne rigida quidem *Arcadis* severitas alia maiorum βῆτα saltem γέρεα denegare *Regi* potuit, praeter *ἱρωσύνας*, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα — — ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσης καταθεῖναι τὰ πρῆγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ) Non *Corinthiorum* populus dedicarat, sed *Cypselus*, *Herod.* I. 14. Quam *Olympiae* dedicarat *Sicyoniorum* tyrannus *Myron*, aedícula tamen dicebatur Σικυωνίων θησαυρὸς, teste *Pausan.* lib. VI. c. 19., quo capite in *Alti Olympiaca* superstites sua aetate recenset aedículas sive θησαυροὺς καλουμένους *Sicyoniorum*, *Carthaginiensium*, (de horum spoliis a *Gelone* fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Gelorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἑλλήνων τινὲς ἐποιήσαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυρούς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀνάθηματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hīc Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaearum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἔστιν Ἀρκεσίλαος, Φερίτιμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Euelthon locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνοντα τὸ διδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνοντα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσάων meminit, Πέτρης ἐν γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γεγόμενος. Herod. II. 168. ταῦτά τοῖσι αἰεὶ δορυφοροῦσι ἐδίδото: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ'. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν διδόμενον, Φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνο,) τὸ στρατιᾷ λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακάτην, ἣ καὶ εἰρίον προσέκειτο, καὶ προσετίπεν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δαριῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θνησκούσῃ ἐκ τῶν τραμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

relictas. Homericas, Ἰστὸν τ' ἡλακάντην τε etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐθύς ἔφασκεν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα γήσω, Ὅσοτ' ἔσθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν πόλεμος δ' ἀνδρῶσι μελήσει: sic *modulus* versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐθύς ὑποβλέψας ἔφασαι, καὶ μὴ etc. *VALCK.*

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpserit ἀντοκουμένη ἐκ τῶν τραυμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. *WESS.*

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τίσσιν Βάττρους etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. *VALCK.* — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* *WESS.*

11. ἀπόπιμπι κατ' οὖρον) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocli.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥέτω κατ' οὖρον, et *Aeschyli* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὖρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. *WESS.*

14. ταῦρος ὁ καλλιστιύων) Maxima taurus victima, ὁ καλλιστιύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. *WESS.*

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξεργασμένοις. Pravum idem in *Plutarchi* *Malignitate* pag. 870. B. e *Nostri* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις Κακοῖσι χεῖρην, ὃ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. *WESS.*

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur; ἔργετο ἐκ ὧν τῆς *Κυρηαίων πόλεως*, urbe *Cyrene* ultro abstinebat; sive, semet ipse vole ns arcebat urbe. Male vir *Cl.* verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque *abstinere*. Lib. II. c. 18. *Θηλείων βοῶν μὴ ἔργεσθαι*, idem est ac *Θηλείων βοῶν γέεσθαι*, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. *Εὐεργεσίας ἐς Καμβύσην*) Non neglexit in *Polyaeni* lib. VIII. 47. apud *Aryanden* τὰς ἐς *Καμβύσην* εὐεργεσίας *Pheretima*. In pingendo *Satrapae* nomine libri *Strategematum* et *Pollucis* [vide innox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen pronomines. WESS. — *Arcesilai* non meminit *Herodotus* III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad *Cambysen* a *Cyrenaeis* missorum: quae quidem dona neutiquam benigne a *Cambyse* accepta esse ait, sed per contentum militibus ab illo proiecta. Videtur deinde *Arcesilaus* traditā *Cambysi* *Cyrenaeicā* melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris *lin.* 8. vitiosum ἔδουε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. *παριστεύμενος*) *Ionum* ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποστειόμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνισμένους lib. V. 109. atque his similia. Ex *Darii* studio, quod *Aryandes* stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα *Δαρείου χρυσού* apud *Plutarchum* in *Pactolo*, et numi aurei *Δαρείοι*, *Darici*. Negant Critici ad *Comici* Ἑκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ *Δαρείου*, τοῦ *Ξέρξου* πατρός, sed ab alio rege *Dario*: sequitur *Suidas*, et omnibus *Harpocratio* prior. Equidem his dicam inepi *Observ.* lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius *Herodoteis*. Succurrit tamen labanti *Grammaticorum* fidei amicissimus *H. Venema*, *Herodotea* probans, *Dariumque* *Hystaspiden Persis* *Daricos* cudisse, *Medis* vero antiquiorem *Darium*, nomine *Medum*, cuius exemplum rex *Persa* fuerit imitatus, *Dissert.* ad *Vaticin.* *Daniel.* p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. *Polux* argentum Ἀργυρικόν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quae de *Daricis* ibidem, ἀπὸ *Δαρείου*, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέτως εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσίου, ostendunt originem. Statim ἐπανιστάτο [*lin.* 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράφιον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδρην) *Haesito*, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ἐπιδείκνται ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiationis non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam Καντίβαρον ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. a. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λέγου (sic mssii) ἦν: hoc colore inter fandum *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλεὺς iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὥς ἐμοὶ δοκέειν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) Ista *Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλην ἱβουλὴν ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὅμηρου ζηλωτῆς γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaevisisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς εἰδίζητο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori *Philisto* prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat *Theopompus*: hoc ubi tradidit *Dionys.* in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur *Theopompus* κατὰ τὰς παραβολάς, in *comparationibus*, corrigi debet παρεκβολάς, quod p. 126, 3. dicitur. κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπισυναγωγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit *Theon. Soph.* pag. 15. *Theopompi Philipp. viii.* narratio ἡ τοῦ σιλίνου, de *apio*, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σειληνοῦ, vel περὶ τοῦ Σειληνοῦ, de *Sileno*, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῖνός) *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 149. Πλυνόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — *Scylaci*, plurali numero, Πλύνει λιμὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλιγάμμαι) *Stephani Byz.* Γιλιγάμμαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex *Med.* et sequacibus, vicissimque addit. Recepi *Γιλιγάμμαι* et *Γιλιγαμμίων* ex ductibus Codicum et *Stephani*, obsecutus *Gronovio*, cuius laudatio libri *Florentini* modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod *Brit. A.*, quo sicuti et altero deinceps utar, clare *Γιλιγάμμαι*, *Γιλιγάμμοι*, *Γιλιγαμμίων*. WESS.

5. Ἄξις) *Callimachi* πικρινὴν δὲ νάπαις Ἄξιλιν ἔναιον *Hymn.* in *Apoll.* vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in *Aldina* eius et *Basileensi* constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de *laserpitio*, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τοῦτου, sive ἐκ τοῦτου: in *Scylace* p. 108. ed. *Gronov.* post insulam *Plateam*, ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ σίλφιον φύεσθαι γῆς: ubi *Gronov.* quid velit postrema vox, nec exprimit *Vossius*, nec ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φύεσθαι γῆς, aut γῆς, in arvis, lenius et propius? Multa de *Silphio Salmas.* in *Solin.* p. 262. et ex *Scylace* φύεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύστας in *Libya* norunt conplures, ab *Holstenio* ad *Steph. Byz.* signati, tum *Lycophron* quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? *Herodot. T. V. P. II.*

Liquidus Mediceï lapsus ex schedis est Pass. Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αὐσχίται*) *Stephani Αὐσχίται*, ἔθνος *Λιβύης ὑπὲρ Βάρης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αὐσχίται* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemæi*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐεσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐεσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐεσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. A. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *ἰσπερίταις Ἰβησι*. Amnis enim *Lethæus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyæ Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. C. [p. 836. D. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἑμβάλλει *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λίθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*) Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *ἄρτιλάβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίου ἀναιοντες, εὐτ' αὖ ἀφανηθῶσιν, καταλοιπντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀρτιλάβους Arch. et Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *ἀρτισολάβους*, et ἴδως δὲ ἀκρίδος ὁ ἀρτισλαβός.] novitque *Graecus Nahumi* interpres c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsum, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπύσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπύσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πύσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκεινον αὐτίων τὴν μίξιν ποιῶνται.) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανῶς, vel κτηνηδόν, μίσγεισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν ποίονται, οὔτε συνοικίοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνητοί τε ἀλλήλων ἔωσι, καὶ οἰκήσοι ἐόντες πάντες, μήτε φθόνῳ, μήτε ἔχθρῃ χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit ταῖς γυναῖκες Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκεινον αὐτίων τὴν μίξιν ποιῶνται, his apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται --- μισγόμεναι? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιλθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reiicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; --- et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκες δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκαστος, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγίταις ἐπὶ τὸν οὐλῶνα προσήσονται μίλογραι. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetarum, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quoniam autem illa? *Herod. I. 216. αἰτ: Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν Φαπερσιῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς αἰμάξης, μίλογραι αἰδεῶς: similiter Nasamones.* Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat *Valck.* non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] *μῆξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἑμφανῆ κατὰ πῖρ τοῖσι προβάτοις.* vide *Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.*

[*Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.)* nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de *Massagetis* ait, *ἐν ταῖς ὁδοῖς πλεσιάζουσι.* Verba ista, *ἐπὶ οὐλῶνα* -- *μίλογραι*, quae cum *Valckenario* aliena ab hoc loco iudicaverat *Reizius*, prorsusque *Borheck* abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque *Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικας τούτους ἰστοροῦσι, καὶ τὴν μῆξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦμένους ἐπὶ οὐλῶνα:* quae ex *Herodoto* desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne *Vallam* quidem videri suo in codice legisse dixerit *Vir doctus*, nihil caussae erat. Legerat eadem *Valla*, hisque latinis interpretatus erat, *et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἦσαν istam servans, pro ἐπὶ οὐλῶνα censet ἐπὶ κοινῶν legendum, quod idem valeat ac ἑμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2.* Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et *ἐπὶ οὐλῶνα μῆξιν*, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de *Massagetis* ait, *ταύτης (ταῖς γυναιξί) ἐπὶ οὐλῶνα χρίσονται:* nempe *ἐπὶ οὐλῶνα* adverbialiter, pro *ἐπὶ κοινῶς*: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud *Massagetas* non impedit, quo minus (ut ibidem refert *Noster*) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de *Nasamonibus* traduntur. Quaerit *Valckenarius*, quem habeant inter se nexum *μῆξιν ποιοῦνται* -- *μίλογραι*? At perapte ista ne-

κα sunt, ἐπικούον - - μίξιν ποιῶνται τρόπον παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγέταις μίσγονται, ἐπειὶν etc. Videtur Virum doctissimum turbasse *distinctio paullo fortior* post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici *commate* mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίσγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπειὶν σκίμωνα προσήσονται) Strabo in Arabum consimili ritu ὃ δὲ Φάσας εἰσιὼν μίγνυται, προβίς τῆς θύρας ῥάβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίμωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπειὶν σκίμωνα προσήσονται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum δαιτυμένων, pro δαιτυμένων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπικατακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἐγκοιμάσθαι, κατακοιμάσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec alluisse. Quae statim e mastis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam χρᾶται locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἔδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χρᾶται, quod ei masti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἱερραμένοντο ἐπὶ τὸν Νόρον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

faciscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope interneccione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λεγόμενα Αἰβυες: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum fabulas, [de Legib. I. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius Thucydis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπισειδίους τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 52. [de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμώνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio interneccione sublata fuerit; durarunt nonnulli in aëriora aevi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὁ πλὼν ἐκτίεται ἀρήϊον οὐδὲν) Rectum est ὁ πλὼν ἐκτ. ἀρήϊον. Argippaei IV. 23. ἰσθὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήϊον ὁπλον ἐκτίεται. Apollonius Rhod. inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. Philostratus Aeëten pingit ὁπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα γίγαντός τινος, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὁπλα ἔχουσι πολεμικά κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Melae I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melae codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillaeque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praeferunt: *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *G amphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ὅπλων adinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἐσπίρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἐσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἐσπίρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinet, in proximo est, nempe *Νασαμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοραῖς Φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δοραῖς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. v. ed. Cas.] Iam cur *Valla* hic et cap. 192. *subterraneos struthiones* elegerit, caussam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χειρταῖοι, *passeres terrestres*, quomodo praestat, *Aeliano* de Animal. XIV. 13. *Alios bestiae magis quam avis, licet pennatae*, ut *Tertullianus* Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λ' ο' οὐ καλευμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex *Callimachi* fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλίων, sive, ex *Ruhnkenii* emendatione ἀσταλίων, Χαρίτων Λόφου: de quo et *Nissenii* Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide *Callimach.* ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμαίων) Aut falsus aut mendosus est *Sextus Empiric.* Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de *Aegyptiis*, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum *Berglero*. At sunt in illa *Sexti* disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λοτοῦ παρὸς etc.) *Loti* Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96.; nihil dissentiente *Polybio*, sicuti animadvertit *Athenaeus* lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, *Is. Vossius* ad *Scylac.* p. 114. ed. Gron. et *Bod. a Stapel* in *Theophrastum* Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. *loti arboris* vel *arbusti* mentionem obiter fecerat *Herodotus*: hic de fructu agitur. De utroque *Polybius* disseruit, referente *Athenaeo* lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide *Polybium* nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusci et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter *Acta Acad. Scient. Paris.* 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii γλυκύτατος* aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti amatorem* talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλεις) *Is. Vossius* Nostri Μάχλεις et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλινεῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμεις in *Stephani* Μάξμεις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — *Literarum venatores* huius nominis invenient vestigia in Ἰαλχλινεῖς, quorum *Διβύων* morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλεις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμεις, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξμεις invenit in suo *Cod. Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰσι δὲ ἑτέροι Μάξμεις, καὶ ἑτέροι Μάχλεις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμεις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκαμψεν et συνεκάλυψε. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poeta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedam apud *Steph.* ubi pro ἐκιδόντος scribi debuerat ἐκιδόει οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat *Nostri* verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan ommissa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, *Λακεδαιμονίοισι* *Φαισι* λόγον εἶναι, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* emend. lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Alunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθισπίσαντρά τε τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines videntur, tanquam θισπίσαντρά ἐπὶ τῷ τρ. *super sive ex eo tripode vaticinantem.* Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλακτι πολλὸν κτήνη ἐπιπυρόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Ἀύσις) Is. Vossius adscripserat Ἀύσχισαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Ἀύσις optime legens. Attica Ἀύσης, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Ἀύσης) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Ἀύσις, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Ἀύσησις. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Ἀύσης. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελείειν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ἑστὰς ἐπιτελείουσι, et conplura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλῶμεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide *Var. Lect. S.*

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) In Platonis Tim. p. 24. B. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ Λήμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μεμφθεῖσά (τι) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (τοῦτίστι θετὴ θυγάτηρ ἐγένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιήσασθαι, frequens

apud Oratores; θυγατέρα ποιήσασθαι qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi Isaeum p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter νιοποιήσασθαι τὸν Ἑρακλῆα: ridiculum commemorat Diodor. Siculus ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. Μίξιν δὲ ἐπίκοινον) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. τρίτου μηνός cum superioribus interpretibus pro διὰ τρίτου μηνός accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. Οὗτοι μὲν οἱ -- εἰρέεται) Corrigitur Οὕτω μὲν ex c. 186. οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης -- νομάδες εἰσι. Verum recurrit c. 196. οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media Africae deserta peragrarare consueverant, post Rennellum et Larcherum, exquisita diligentia solertiaque Heeren T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab Herodoto traduntur, cum praecipuorum Itineratorum, in his recentiorum, Brownii et Hornemannii, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. ὄφρυν ψάμμος) Ὀφρύν ψάμμος, si ψάμμινος foret, uti lib. II. 99. aut ψάμμον, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμος ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud Aristoph. Lysistr. 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσους τᾶς ψάμμης. S.

8. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ αἰλὸς ὕδαρ) Convenit Callistrati Ecphras. Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αὔρας, et quae Eustath. in Hom. p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, H. Stephani Thes. T. I. p. 365. et Palmerii Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem αἰλς, αἰλός, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte Cl. Alberti Observat. in Matth. c. v, 13. De salis autem ubere per Libyae hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus Shaw Itiner. T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριοπροσώπῳ, qui Athanasio κριοκέφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: *Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μισσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ἐδ. Περαιδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinatio in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat.* Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmianno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie deverso. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Lucae Ev. ix, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa, et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεταί σφι (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πέρα τοῖσι ἄλλοις ὁ ἰωθινός καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπὶ ὧν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ὧν καὶ τὸ κατὰ ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἰσπίρας ἔτι θερμότερον ἔστι ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πελάζει*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίζει* a *Mela* conversum *perferret*; sed nusquam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πελάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζεῖ ἀμβολάδην*. *Curtius*: *media nocte fervide exaestuatur*. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana* *Philostr. Vit. Apoll. I. c. 6.* *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαίνόμενος λέβης*: de crateribus fratrum *Palicorum* *Polemonis* nobis locum e *lib. de admirandis Siciliae fluv.* servavit *Macrobius Saturn. V. 19.* qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται κολλπούμενόν τε καὶ παφλάζον, οἷά τίσιν αἱ δῖναι τῶν ζούντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [*Αὔγλια*] *Conf. cap. 172.* *Locus hodieque eodem nomine celebratus ab Itineratoribus. S.]*

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκίσουσιν ἐν αὐτῷ, τοῖσι ὄνομα Γαράμαντιές ἐστι] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat Scriptor. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatium consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves ὀπισθονόμους* hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadvorsor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv.* in *Athen.* V. p. 221. E.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin. 1.*] distabant tantum. *Adiuvandus* ergo optimus scriptor. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* *duritiem* *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: *attritum frictionemque* indicare certum est: *παρὰ τὴν τρίψιν*, inter *fricandum*, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum *Larchero* quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem *Larchero* intelligenda *mollities* videtur. *Duritiem* cum *Schneidero* tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σάυρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus τετρίγυσι, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σάυρας an σαύρας legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. *Salmasii* iudicio ad *Solin.* p. 292. Rhiani Ἀτάξαντες sunt in *Steph. Byz.* voc. Ἀτλαντες, et Nic. *Damasceni* Ἀφάξαντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, εἰ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. *Melam* sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτξαντες, atque hos esse, qui Ἀτάξαντες Rhiani dicuntur, et perperam Ἀφάξαντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad *Melam* vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate Rhiani. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τὰ ἔθνη γὰρ ἰσχυρὰς ἔδρας Αἰθιοκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Πιανὸς δὲ, ὡς

Φησιν, Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὄνείρους: hinc *Stephanum Byz.* emendandum vidit *L. Holsten.* Ad mentem *Herodoti Rhianus* Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ etc. Nam *Atlantes Herodoti* λέγονται οὔτε ἔμφυχον οὐδὲν στείσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὀρεῖν. *Atarantes*, ut opinor, ἀνώνυμοι εἰσι μῦθοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι κατακρῶνται. De his *Nicolaus Damasc. Stobaei* p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] Λιβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαϊδορεῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et *Eustath.* in *Od.* 6'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in *Herodoto* scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδεὶς, αἶτ, τῶν ἐκτὶ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea *Strabo* XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et *Diodor.* III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum *Herodoteis* operose compararunt *Salmas. et Is. Vossius.* VALCK.

4. ἀλίστι μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus *P. Leopardus* Emend. VII. 16. removit. *Homero*, ob *Odyss.* 6'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἴστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi *Eustathius* non male, iudice *Steph. Berglero.* Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit *Vossius* ad *Melae* lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo *Atlante*. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque *Herodoti* lib. I. 92. et *Ionum* ἡ κίων [foeminino genere] apud *Criticos* ad *Sophoclis* *Aiac.* vs. 108. et *Eustathium* et *H. Stephanum* de *Dialect.* p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re *Aeschylus* *Prometh.* vs. 349., *Homerum* aemulatus. *Κίων οὐρανία συνέχει, νεφέεσσ' Αἴττια*, *Pindarus* *Pyth. Od.* I. 35. audaci translatione. *Stanleium* ad *Aeschyl.*, *Abreschium* *Animadv.* in eum *Tragicum* lib. I. c. 5. p. 30. et *Alberti* *Peric. Crit.* cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant *Grammatici* (in quibus et *Etymologus*, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere *Atticos*, ἡ κίων *Ionas*; licitum tamen, puto, fuit *Herodoto* promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτον τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante mentorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his Atlantibus, qui neque animalibus vesebantur, neque insomniis visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἀλός τε μέταλλον) Codicum ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι affirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τοῦτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerrhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιοῦσι πατίσθαι) Displicuit πατίσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δατίσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum ἄπτισθαι. Tale Apost. Pauli μὴ ἄψῃ, μὴ γένη, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἄπτισθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρῆναι καὶ γεύεσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. d. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίσθαι Ionum librarii scholiis, explicant, quale ἄπτισθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατίσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem. [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum. Ὁρτὰς ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελείουσι] etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ ἐν παθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτισθαι) Ionicum et rarius πατίσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallae, ἄπτισθαι non temere relice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. μή ἔργεσθαι, id vero est ἄπτεσθαι, sive γεύσασθαι, πάσασθαι, πατίεσθαι. Adhibetur apud alios interdum ἄπτεσθαι gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. ἄπτεσθαι τοῦ ἐπιόντος ἐπὶ τῶν δένδρεων καρποῦ. VALCK:

CAP. CLXXXVII. [3. ποιῶντες, οἷον τι) Commodius tolletur post ποιῶντες incisum. S.]

7. Ἐπὶ τὰ τετραίεα γένεται etc.) τετραίεα ex Aldo et scriptis: nam τετραίεα postremae editionis operarum est delictum. Οἷσπη legatur, an οἷσύπη, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. stercus ovillum, δαχῶρημα, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. sordes ovium crassas et pingues, fortasse praeter rem. Οἷσπη, lana succida, (sive ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷος ἐν τοῖς λύματι, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diurnum.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiops Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. πάντων ὑγιεστάτοι) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii μετὰ Αἰθίνας ὑγιεστάτοι πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbiū erat Graecis in usu, Κρότωνος ὑγιεστερος, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. ἵππτοις ὑπὲρ τὸν δόμον) Postremum sincerum non puto. VALCK: — Suspicio Reiskii, ὑπὲρ τὸν ὤμον super humerum, uti in Virgilii Pharmaceutria, Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram. Alia Pavii, ἀποστρέφουσι τὸν αὐχένα αὐτῶν, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II,

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniecitaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὄφίς εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ δύνανται, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὄφίς εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horriferam, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι, videlicet Λιβύσσης: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - - ἔσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicula pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecitavit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυς (Λιβύσσαι, Hesych.) Φορεῦσι δοράν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τούτων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis *Alyis*. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίαισι δέρμασι κατακείονται, καὶ κρέασι αἰγίοισι χρώνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὅ τι μὴ αἰγείον ἐστίν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλα προβατίον οὐδὲν ἢ αἰγες καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) *Sacrum mulierum iubilum*, ὀλολυγμὸν ἱερὸν Aeschylī, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. 2'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγὴ πᾶσαι Ἀθῆναι χεῖρας ἀνίσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρέωνται αἱ Λίβυσσαι καὶ χρέωνται καλῶς, quod Galero obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: καὶ ταῦτα γὰρ ταῦτα χρέωνται αἱ Λίβυσσαι, καὶ χρέωνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρας ἵππους συζευγνύναι) ζευγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰκπία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίοις ὄχοις Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπεὶ ἀπὴν (scil. ὁ ἀποθνήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπεκτα --- περιφορτά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ἐνομοσίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθρώπου πεποιημένας μικρὰς ἥσαν σκιᾶς ἕνεκα, αἷς καὶ περιφέρουσιν

ὅπου ἂν πορεύωνται. Multa περὶ ἀνθρίκων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del.* vs. 193. aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsā Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ Βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλλανίκου ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρίκων) Laurentii lentiscos expolit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρίκες - - - Ἡρόδοτος τὸν καυλὸν φησι τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξυς) Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μάξυς agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίας veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tuguria; eaque περιφορετὰ, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cynaget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex commutatione vocis Λιγυκοὶ in Λιβυστικοὶ late sparum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτος sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκέφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, *ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων. S.*

19. ἀκατάφυστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *ἄγρια ἀκατάφυστα*, ferae intractabiles; huic *ἀκατάφυστα*, haud ementitae, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάφυστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, *ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων*, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάφυστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάφυστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton. lib. III. p. 241. ἀκατάφυστα*, nisi si *ἐκκατάφυστα*, de quibus facile quis mentiat, praefendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάφυστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα - - ἀκατάφυστα, et alias feras - - nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque ferae, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multae aliae non fictae, *ἄγρια ἀκατάφυστα*, bestiae, sive, ut alia in re *Iamblichus*, *ἀδιάφυστα*, *Protrept. p. 137. WESS.* — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. *S.*

CAP. CXCII. 5. καὶ ὄρνεις) Passim ὄρνεις corriguntur, invito *Corn. de Pauw. ad Horapollin. c. 49. ubi*

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυες, ὄρυξ: ex illo ὄρυς, ex altero ὄρυες venisse, coniectatur dubie. Ὀρυς in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυς Nostro dici qui aliis ὄρυες: quo de genere dixi ad *Athen.* V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖς Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιεῦνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυς] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra *Var. Lect.* per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcumque evolvunt Latina, in quis *normae fidium obscuriores*. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in *Miscellan.* Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut *H. Steph.* ante, τοῖς οἱ πῆχες ποιεῦνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt *Salmasio* in *Solin.* p. 157. et *Bocharto Hieroz.* p. 946. Φοῖνιες citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιες inter Musica instrumenta, ab *Athenaeo* lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante *Salmasium* et *Bochartum* perspecte *Conr. Gesnerus*, *De Quadruped.* p. 770. ὄρυες pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem *Athenaeus*, a *Wesselingio* citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in *Animadverss.* T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιεῦνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων --- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. βασσάρει) *Hesychius*: βασσάρεις· ἀλώπηξ. Et βασσάρεια· τὰ ἀλωπίαια (*Βασσάρεια* debuit, et ἀλωπίαια) οἱ Λίβυες λέγουσι.

Suidas: Βάσκαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190. extr. Ἀγεται Βάσκαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυς, καὶ θῶες) *Thoëm* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* *Hist. Anim.* IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* *Indic.* p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* *Cyneg.* III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adiici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* *Hist. Anim.* *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῇσι σαύρησι) Conf. ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἱλαφες δὲ etc.) Nihil ab hac assertionione abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo *cervi* et *apri* *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercepti, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλόντας) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. δίποδας hos mures uberrime magnae eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixero. Mures ζυγίμεις, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζυγίμεις, explicantur *Βουνοί*, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpeditor foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 3. *Βουνῖνοι* refingit, formatum ex *Βουνόν*: eam enim herbam esse, quae Punice *zigar*: inde ζυγίμεις, sive *Βουνίνους*, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — Conf. *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* cap. 27. De *mure* *dipode*, indigenis *Ierbôa* dicto, conf. *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυκὸν) *Arch.* *Λιβύστινον*: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζυγίμεις est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa *Βουνών* uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast.* *Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovinus* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovniades* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. VALCK.

[17. *ἐχίνες*) *ἐχίνες* probat *Schneid.* in *Lex. crit. Conf. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* c. 27. Commodius vero *ἐχίνες* videtur, a sing. num. *ἐχίνης*. S.]

18. τῆς Ταρνησις) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. *Animalculum*, quod cum his contenditur, numi *Cyrenaeorum* sub *silphio* ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac μὲν διποδα, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. WESS. — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCV. 2. Γύζαντες) Sic oportebat. Erroris *Steph.* *Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando παρ' *Herodotum* δι' κακῶς διὰ τοῦ γ Γύζαντες. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzantium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* affines. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. WESS. — Errorum suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κύραντες*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. δημιουργοὶ ἄνδρες, sic et VII. 31. ἄνδρες δημιουργοὶ vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πίμματα, προσέτι δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλεον: ubi τὰς - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadversor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. Κύραντες) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραντες* redu-

cendo. [Κυραυνίς quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-
eunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Pe-
rusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror.
Ad lacum, unde Aefrae virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.]
Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens,
digitum intendit. WESS. — Nescio qui factum, ut pro
Cyraunis temere Ceraunis in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc Reiskio videbatur ratio-
cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου
--- usque ad αὐτοῖς ἐγὼ ὤρεον, in sua mihi sede legi videre-
tur ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque
his ista proxime subiecta meā sententiā responderent
aptissime: οὕτω ᾧν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης
εἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi si-
milem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακροῦ χρέοντι:
qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Pru-
denter Pausan. in Arcad. et vere p. 601. ἐν τῷ παντί, inquit,
αἰῶνι πολλὰ μὲν παλαιὰ συμβαίνοντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἀπίστα
εἶναι πεποιθήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθείαις ἐποικοδομοῦντες
ἐψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censeri queat
immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum si-
miles, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique,
quae de Zacynthio fonte subiicitur παρενθήκη, loco non
commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus
Scriptori, huiusmodi παρενθήκας amanti, et occasione illius
in Libyae insula fontis, de alio memorabili fonte, quem
alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei
transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat.
Ex ratione a Valckenario proposita, fons ille, qui mox
describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in
Libyca insula Cyrauni fuerit. Atqui Cyraunius fons non-
nisi ex incerta Carthaginensium fama innotuerat Scrip-
tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-
cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit:
et fontem, de quo hic agitur, in Zacyntho fuisse, ex di-
serto Eudoxi Cnidii testimonio apud Antigonum Caryl.
c. 169. constat. S.

13. ἐν ἄκρῳ μυστίνην προσθήσαντες) Zacynthii laqus mira-
culum attigerunt Antigonus Caryl. c. 169. et Vitruvius
lib. VIII. c. 3. Βυστίνην et Βυστίνην qui instaurant, [ut Reiskius,]
praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

eio: dubium mihi quoque, an unquam *βυρίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρίνη myrti* ramus potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum* bitumen laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίσεως ἀμείνω) τῆς πενκίνης πίσεως codicis Arch. [quam scripturam Galeus probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. picem *Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. *ἱππῶν* -- *ἐξέλωνται τὰ φορτία* etc.) *Merces* navibus *exemptas* deponere dicuntur *παρὰ τὴν κυματογῶν*, in litoris crepidine, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis Oed.* in Col. vs. 1237. ἀπὸ κυματοπλῆξ, aliis κύματος ἀγῆ et *Apollon.* Rhodio I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur *κυματογῶν*, vide *Celeberr. Wess. Diss. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἡ ὀξύτης οὕτως ὦρος (praebet ista *Cod. mstus*.) Ἀρχίλοχος, Ἰσθὶ κατ' ἡκὴν κύματος κυανέον: vitiatu senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰσθὶ κατ' ἡκὴν κύματος τε καίνεμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑπατύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελύν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsan Arabicis petita; ex quibus *Stephano Σῆρες* esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπρεσμιγὲς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σάκεοις ἐπιγράψαντες ὑπεχωροῦσιν, εἴτα ἰλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ θέντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται εἰ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴν ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. **VALCK.** — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa *Nigritas* inter et *Mauros* consuetudinem, *luculentus testis Shaw* *Itin.* T. I. p. 393. *Va-*

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. iv. c. i. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ -- -- ἰφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursus nectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσερα ἔθνηα νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμώνεις, Αὐχίται, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τις Λιβὴν σπουδαίην) Putares ob cap. 23. εὐ γὰρ τι σπουδαῖαι νομαὶ αὐτόθι εἰσι, hoc etiam loco εἶναι τι ἡ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐδὰ τις ἐκνή, ῥόδα ζητῆς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανέντος ὡς ταχέϊα τις ἔροτοῖς χάρις διαβῆι, ubi docte Critici veteres. Non adiicio ex Act. Ap. cap. viii, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαίῶν, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαιῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, impedit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαιῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει -- -- ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειδὴ δὲ ἄριστα αὐτῇ (ἡ χώρα) ἰωυτῆς ἐνίκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρῶν αὐτῇ ἀπασίων μακρῶ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρῶν ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice praestat γαιῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsā Aristoteli ap. Demetrium π. Ἑρμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται γᾶς Φυγὰς οὗτος, ubi vulgatur τὰς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixerē. Γαιῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεύσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμυῖναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione aubiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ὄργῃ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἰδέλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὄμβρον πλέω πιῶσα) Veram praestant hanc Raphaelis coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive πιῶν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιεῖν et πιῶν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἢ γῆ ἐκφορίῃ] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ Βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἑωῦτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναῖη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὁργῇ [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνοὺς καλέουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέγα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescent. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερετίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) *Barcaei χαλκίως* laudabile factum hinc enarrans *Eustath.* in *Iliad.* N. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίχαι] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta *Herodoto* vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo *Demetrii* cunicularios *Rhodii*, [simili vero quadam ratione] Romanos fefellerunt *Ambraciotae*, apud *Diodor.* XX. 94. *Livium* lib. XXXVIII. 7. et *Polyaen.* VI. 17. VALCK. — Confer *Polyb.* XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum *Polybii* ab *Herone* in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίχαι πρὸς τὸ δάπεδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis *Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas Poliorcet.* c. 37. ex *Herodoteis*, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνιῦρεν, ἰνθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίχαι πρὸς τὸ δάπεδον· τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ, κωφὰ ἦν πρὸς τὸ προσίχαι τὸ χάλκωμα· ἢ δ' ὑπαρύσσεται, ἀντήχει. Sic, puto, hiatus consarcitis, dederat primitus. WESS. — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duō Codices mssti *Parisienses*, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighausero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνιῦρεν, ἰνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους; ἐπάνω προσίχαι. πρὸς ταῦτα, τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ etc. Ad προσίχαιν facile τῷ τείχεσι intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς ταῦτα, ad haec, quo facto: ἀνιῦρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάφρην) Maluit τάφρην c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerpens, τάφρην pro notabili deposuit in voc. Τάφρος. Cognitissimae quoque ex *Stephan.* *Byz.* Τάφραι et Τάφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφρος etiam pro vulgato τάφρου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox *lin.* 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφρος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαύρος et σαύρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. ἕς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσειν ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [*lin.* 14.] ὑποτελέειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελέειν, de tributo, novum atque invisitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λαμβάνει, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μένειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyaeus. VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμινόντων ὤμοσεν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξειν τὰ συγκαίμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξειν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: *alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaeo Pelasgis edito capita non viventium, sed fetilium*, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrob. I. Saturn. c. vii. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα) Ammonius: μαστός μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστός γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, masti μαστὸν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad *Thom. Magistrum* a doctis viris conducta. Significantissimum autem περιεστῆς, *tanquam punctis moenia distincta* mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur *Homericæ*: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud *Herod.* Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενὸς μαχομένου φόβος ἔνικται, terror fuit Graecis *Panicus* dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. *Thucyd.* lib. VII. cap. 80. Φιλιππῶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δέσματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. *Rhes.* vs. 36. Κρονοῦ Πανὸς τρομερῆ Μάστιγι φοβῶν, Φύλακας τε λιπῶν Κινεῖς στρατιάν. Πανικὰς παραχᾶς vocat *Cornutus* de Nat. Deor. cap. 27. Πανικὰ δέσματα, *Eustath.* in *Iliad.* O'. p. 1021, 32. De appellationis egerunt origine *Eratosth.* *Catast.* c. 27. *Plutarch.* de Is. et Osir. §. 14. et *Polyaen.* I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀνασπάστους ποιῆσαι amplius complectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάσπατον, ἀνάσπαστον commutare, in *Demosthen.* Philipp. IV. pag. 81., *Ioseph.* Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀνάσπατους, quod Gron. tenuerat] recipitur ex Codd. in contextum: vide Diss. *Herod.* p. 114. Docta sunt quae dedere *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 212., et *D'Orvillius* in *Charit.* p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάσπατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim *A. Dounaeus* in *Demosth.* p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετίμη) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor *Herodotus* satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διάβησις, qualis *Dionysio* dicitur *Halicarn.* II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] *Herodoti Pheretima* [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλίων ἐξέζησεν. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In *Aethiopiae* gente Ἀκρικοφάγους, qui secundum *Diodor.* III. 39., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπιφθονοὶ γίνονται. Ob *Dircen* crudeliter raptam *Antiopeae* furorem divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπιφθονοὶ αἱ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατεῖδεν χρόνιος εἰς τὰς διφθέρους.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ εὐλίων ἐβέβηκε) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis Luciani* c. 59. καὶ σκυλίων ζῆσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo Φερετίμης τῆς Βάττιω, [lin. 6.] *Pheretimae Batti filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor *Batti* fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae uxor *Batti* fuerat, filiam interpreterer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἑκτορὸς Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxoniensi* et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχῶς olim exaratam, versus sive στιχούς MCMCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.

FINIS PARTIS II. TOMI QUINTI.

